

"Yazarın Yunan mitlerine yenilikçi bakışı,
bu romantik masala küçük pırıltılar katıyor."

Cassandra Claire

TANRIÇA

AIMÉE CARTER

Ölümsüz ol ya da bunun uğruna öl...

VERO

GİRİŞ

"Bu seter nasıl olmuş?"

Henry, kadının sesıyla ırkıldı ve ona bakabilmek için gözlerini bir anlığına yataktaki cansız bedenden ayırdı. En yakın arkadaşı, sırdaşı, aralarında kan bağı olmasa da, her anlamda bütün ailesi olan Diana kapıda duruyordu takat onun yarlığı bile Henry'nin otkesini yatıştırmaya yetmiyordu.

Henry cesede dönerek, "Boğulmuş," dedi. "Onu bu sabahın erken saatlerinde nehrinde sürüklenirken buldum."

Henry, Diana'nın ona yaklaştığını duymadı takat elini omuzuna koyduğunu hissetti. "Ve hâlâ bilmiyor muyuz?"

"Hayır." Sesi hesapladığından daha sert çıkmıştı, biraz olsun yumuşatmaya çalıştı. "Gorgu tanığı yok, ayak ızı yok. Nehre yalnızca istediği için atlamadığını kanıtlayacak hiçbir işaret yok."

Diana, "Belki de gerçekten kendisi istemiştir," dedi. "Belki de panikledi. Ya da sadece bir kazaydı."

"Ya da bunu ona biri yaptı." Diana'nın yanından ayrılarak, cesetten olabildiğince uzak kalmak üzere odada volta atmaya başladı. "Seksen yılda tam on bir kız. Lütfen bunun bir kaza olabileceğini söyleme bana."

Diana iç geçirerek parmaklarıyla kızın beyaz yanaklarını okşadı. "Bu seferkiyle çok yakındık, öyle değil mi?"

Henry ansızın, "Bethany," dedi. "Adı Bethany'ydi ve yirmi üç yaşındaydı. Benim yüzümden asla yirmi dördünü göremeyecek."

"Gerçekten seçilmiş olan olsaydı da göremeyecekti."

Öfke, içinde yükselir ve patlamaya hazırlanırken Henry, Diana'ya baktı ve onun gözlerindeki şefkati gördüğünde öfkesi yeniden silinip gitti.

Kararlı bir sesle, "Geçmeliydi," dedi. "Yaşamalıydı. Ben zannettim ki..."

"Hepimiz öyle zannettik."

Henry bir koltuğa çöker çökmez Diana tam da Henry'nin ondan beklediği gibi anaç bir hareketle sırtını sıvazlamak üzere yanında bitivermişti. Henry parmaklarını koyu renkli saçlarının arasından geçirdi ve sırtını o tanıdık kederin ağırlığıyla kamburlaştırdı. Onu nihayet salıverecekleri güne kadar bunun gibi kaç tanesine daha tahammül etmek zorunda kalacaktı?

"Hâlâ zaman var." Diana'nın sesindeki umut Henry'ye bu sabahtan beri gördüğü her şeyden çok daha fazla canını acıtan bir bıçak gibi saplandı. "Hâlâ onlarca yılımız var."

"Ben vazgeçiyorum."

Yanı başında hareketsiz duran Diana'nın nefesi hiddetle gitgide düzensizleşirken Henry'nin sözleri odada bir müddet asılı kaldı. Diana'nın vereceği cevabı hazırladığı birkaç saniyede sözlerini geri almayı ve yeniden deneyeceğine söz vermeyi düşündü ancak yapamadı. Şimdiye kadar gereğinden fazlası ölmüştü.

Diana, "Henry, lütfen," diye fısıldadı. "Hâlâ yirmi yılımız var. Vazgeçemezsin."

"Bunun bir yararı olmayacak."

Diana, Henry'nin önünde diz çökerek onun, yüzüne koyduğu ellerini çekti. Böylece gözlerindeki korkuyu görmesini sağlayacaktı. "Bana bir asır için söz verdin ve bana bir asır vereceksin, beni anlıyor musun?"

"Benim yüzümden bir tanesinin daha ölmesine izin vermeyeceğim."

"Ve ben de senin yok olup gitmene izin vermeyeceğim. Düşüncelerine diyecek bir şeyim olduğundan değil."

Henry kaşlarını çatı. "Ne yapacaksın? Gönüllü bir kız daha mı bulacaksın? Sonunda biri sınavı geçene kadar köşke her yıl bir aday mı getireceksin? Biri Noel sonrasına kadar hayatta kalmayı başarana kadar?"

"Bunu yapmam gerekirse evet." Diana kararlılık saçan gözlerini kıstı. "Bir seçenek daha var."

Henry gözlerini kaçırdı. "Sana olmaz dedim. Bunu bir kez daha tartışmayacağız."

Diana, "Ben de yakanı mücadele etmeden bırakmayacağım," dedi. "Konsey ne derse desin senin yerini doldurabilecek kimse yok ve ben seni vazgeçmene izin veremeyecek kadar çok seviyorum. Bana başka seçenek bırakmıyorsun."

"Bunu yapamazsın."

Diana sessizdi.

Henry elini ondan çekti ve koltuğu geri iterek ayağa kalktı. "Bir çocuğa bunu yapabilir misin? Onu yalnızca buna zorlayabilmek için bir çocuğu dünyaya getirebilir misin?" Yatağa işaret etti. "Bunu yapabilir misin?"

"Eğer bu seni kurtarmak anlamına geliyorsa, evet."

"Ölebilir. Bunu anlayabiliyor musun?"

Diana'nın gözleri parladı ve Henry'yle yüzleşmek için ayağa kalktı. "Tek bildiğim, kız eğer bunu yapamazsa seni kaybedeceğim."

Henry kendini toparlamaya çalışarak Diana'ya arkasını döndü. "Bu o kadar da büyük bir fedakârlık değil."

Diana, Henry'yi tekrar kendine doğru çevirdi. "Yapma," dedi. "Sakın vazgeçeyim deme."

Henry, Diana'nın sesindeki kararlılık nedeniyle irkilerek gözlerini kırptırdı. Cevap vermek üzere ağzını açtığı anda Diana, konuşmasına şans vermeden onu susturdu.

"Kızın bir seçim şansı olacak, bunu benim kadar sen de biliyorsun. Ancak ne olursa olsun bu hale gelmesine izin vermeyeceğim, sana söz veriyorum." Diana cesede doğru bir jest yaptı. "Genç olacağı kesin, ancak aptal olmayacak."

Ona hangi sözlerle karşı geleceğini düşünmesi Henry'nin bir dakikasını aldı ve konuşmaya başladığında yanlış bir ümit peşinde olduğunu anladı. "Konsey buna asla izin vermeyecek."

"Çoktan sordum bile. Zaman henüz dolmadığından bunu yapmama izin verdiler."

Henry çenesini sıkıca kenetledi. "Bana danışmadan mı sordun?"

"Ne diyeceğini biliyordum. Seni kaybedemem. Seni kaybedemeyiz. Sahip olduğumuz tek şey birbirimiz ve sen oldudan... Lütfen, Henry. Bırak deneyeyim."

Henry gözlerini kapadı. Konsey izin verdiği göre artık hiçbir seçeneği kalmamıştı. Kızın neye benzeyeceğini hayal etmeye çalıştı fakat her bir denemesi araya başka yüzlerin girmesiyle başarısız oluyordu.

"Onu sevemem."

"Sevmek zorunda değilsin." Diana Henry'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "Fakat ben seveceğini düşünüyorum."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü seni tanıyorum ve daha önce yaptığım hataların farkındayım. Onları tekrarlamayacağım."

Henry içini çekti. Diana orada öylece durur ve yalvaran gözlerle ona bakarken içinde, daha önce verdiği kesin kararının un ufak olduğunu hissediyordu. Yalnızca yirmi yılı vardı ve bu, Diana'yı şimdiye kadar yaptığından daha fazla yaralamayacağı anlamına geliyorsa bunu kabul edebilirdi. Yatakta ki cesede bir kez daha bakarak, *Bu sefer, diye düşündü, ben de aynı hataları tekrarlamayacağım.*

Henry, "Seni özleyeceğim," dedi ve Diana'nın omuzları rahatlayarak düşüverdi. "Ancak bu son olsun. Eğer kız başaramazsa, vazgeçiyorum."

Diana, Henry'nin elini sıkarak, "Tamam," dedi. "Teşekkür ederim Henry."

Henry başını salladı ve Diana onun elini bırakarak yürümeye başladı. Kapının yanına geldiğinde o da yatağa bir bakış fırlattı ve Henry, kendi kendine bunların bir kez daha yaşanmayacağına yemin etti. Karşılığı ne olursa olsun, sınavı geçsin ya da geçmesin, bu seferki yaşayacaktı.

Henry kendini durdurmaya fırsat bulamadan ağzından, "Bu senin hatan değil," sözcükleri kaçtı. "Her ne olursa, bunun olmasına ben izin verdim. Suçlanacak kişi sen değilsin."

Diana kapı eşiğinde duraklayarak Henry'ye acı dolu bir gülücük fırlattı.

"Evet, benim."

Henry'nin bir şey söylemesine fırsat vermeden ortadan kayboldu.

BÖLÜM 1

EDEN

On sekizinci yaş günümü, annem doğduğu kentte ölebilsin diye New York City'den Eden*, Michigan'a doğru araba kullanarak geçirdim. Geçtiğimiz her tabelanın beni hayatımın şüphesiz en kötü gününe yaklaştırdığını bilerek geçilen bin kilometre uzunluğunda bir asfalt.

Böyle bir şeyi kimseye doğum günü boyunca tavsiye etmiyorum.

Bütün yol boyunca araba sürdüm. Annem araba kullanmak bir yana, uzun süre uyanık kalamayacak kadar hastaydı. Araba kullanmayı pek dert etmiyordum. Kuzey Yarımada'ya giden köprüden geçtiğimiz sırada, yola çıkalı tam iki gün, bir saat olmuştu. Annem uzun yolculuk nedeniyle bitkin ve kaskatı görünüyordu ve eğer ben açık bir yol bulamasaydım, ölümü çok da geç olmayacaktı.

"Kate, buradan dön."

Anneme komik bir bakış fırlattım fakat yine de dönüş sinyalini açtım. "Önümüzdeki beş kilometre boyunca çevre yolundan çıkmamamız gerekiyor."

* İngilizcede "Cennet" anlamına gelir. (Ed.)

"Biliyorum. Bir şey görmeni istiyorum."

İçten içe soluyarak söylediğini yaptım. Zaten son dakikalara-
rını yaşıyordu ve istediği şeyi görmem için fazladan bir günü
daha olması olasılığı yok denecek kadardı.

Her yerde upuzun salınan çam ağaçları vardı. Ağaçlar ve
toprak yoldan başka hiçbir şey göremiyordum, ne bir tabela
ne de bir sınır işareti. Sekiz kilometre kadar gittikten sonra
endişelenmeye başlamıştım. "Doğru yöne gittiğimizden emin
misin?"

"Tabii ki eminim." Alnını cama yasladı, sesi o kadar al-
çak ve çatlaktı ki onu zorlukla duyabilmişim. "Yalnızca bir
mil daha."

"Sonra?"

"Göreceksin."

Biraz daha gittikten sonra karşımıza bir çit çıktı. Yolun
kenarı boyunca uzayıp giden çit o kadar kalın ve yüksekti ki
arka tarafta ne olduğunu görmek imkânsızdı. Sonunda sağa
doğru kıvrılıp bir çeşit sınır çizgisi oluşturduğunda en azın-
dan üç kilometre daha gitmiş olmalıydık. Bu süre boyunca an-
nem mest olmuş bir bakışla pencereden dışarıyı seyretmişti.

"Bu mu yani?" Sesime bu hayal kırıklığı tonunu bilerek
vermemiştim, ancak annem fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Tabii ki değil. Buradan sola dön, tatlım."

Söylediği gibi yaparak arabayı köşeden döndürdüm. Onu
üzmemeye dikkat ederek, "Burası çok hoş bir yer," dedim. "Fa-
kat bu sadece bir çit. Bizim gidip evi bulmamız ve..."

"Burası!" O zayıf sesindeki ani coşkuyla irkildim. "İşte
orada!"

Kafamı kaldırdığımda neden bahsettiğini gördüm. Çi-
tin ortasında siyah, demirden dövülmüş bir kapı vardı ve biz
yaklaştıkça daha da büyüyor gibi görünüyordu. Sadece bana

öyle gelmiyordu. Kapı gerçekten de devasaydı. Oraya yalnızca
güzel görünsün diye konmuş olmadığı da belliydi. Kapı, onu
açmayı düşünebilecek herhangi bir canlının tam anlamıyla
ödünü koparmak için oraya konmuştu.

Kapının önünde yavaşlayarak durdum, demir çubukların
arasından bakmaya çalıştım fakat görebildiğim tek şey daha
fazla ve daha fazla ağaçtı. Arazinin sonu uzaklaştıkça uzak-
laşıyordu fakat kafamı ne kadar kaldırırsam kaldırayım, içe-
ride ne olduğunu göremiyordum.

"Çok güzel, değil mi?" Sesi canlı, neredeyse neşeliydi ve
bir anlığına da olsa sanki eski, sağlıklı günlerinde yaptığı gibi
konuşmuştu. Elini elimin içinde hissettim ve onu cesaret ede-
bildiğim kadar sıkıca kavradım. "Bu, Eden Köşkü'nün girişi."

Elimden geldiğince, coşkulu olmaya çalışarak, "Şey, çok
büyük," dedim. Pek de başarılı olduğum söylenemezdi. "Hiç
içeriye girdin mi?"

Masumca bir soruydu fakat karşılığında aldığım bakışlar
bana cevabın çok açık olduğunu, bu yer hakkında daha önce
hiçbir şey duymamış olmama rağmen bunu biliyor olmam ge-
rektiğini söylüyordu.

Bir an sonra annem gözlerini kırıştırdı ve o bakışlar kay-
boldu. Kuru bir sesle, "Uzun zaman önce," dedi ve ben anın
büyüsünü bozacak her ne yaptım ise pişmanlık duyarak du-
dağımı ısırdım. "Özür dilerim Kate, yalnızca görmek istemiş-
tim. Devam edelim."

Elimi bıraktı ve ben aniden elime dokunan havanın ne ka-
dar soğuk olduğunu fark ettim. Gaz pedalına basarken, henüz
onu bırakmaya hazır olmayan elimi tekrar onun eline doğru
uzattım. Hiçbir şey söylemedi, ona baktığımda başını tekrar
cama yasladığını gördüm.

Kısa bir süre gittikten sonra olanlar oldu. Bir saniye önce yol açıktı ve bir saniye sonra beş metre uzağımızda bile olmayan bir inek yolu kapatmıştı.

Frene asıldım ve direksiyonu çevirdim. Araba vücudumu yana fırlatarak tam bir daire çizdi. Ben yararsızca arabayı kontrol altına almaya çalışırken başım cama çarptı. Elimden gelenin en iyisini yapıyor olmama rağmen arabayı uçurmaya çalışıyor olsaydım yine aynı ölçüde başarılı olacağımı düşünüyordum. Mucize eseri yol kenarında sıralanmış ağaçları ıskaladık ve kayarak durduk. Kalbim yarışırken derin derin nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Çılgınca bir telaş içinde, "Anne?" diye seslendim.

Yanımda oturan annem başını salladı. "Ben iyiyim. Neler oldu?"

"Bir in..." Yola tekrar dikkatlice bakarak konuşmayı kestim. İnek gitmişti.

Kafam karışmış halde dikiz aynasından geriye baktım ve yolun ortasında duran bir figür; siyah saçlı, rüzgârda dalgalanan siyah paltosuyla benim yaşlarımda bir erkek gördüm. Kaşlarımı çatarak, pencereden daha iyi görebilmek için arkamı döndüğümde gitmişti.

Bunu hayal mi etmiştim? İrkilerek acıyan başımı ovaladım. Bu kısmı kesinlikle hayal etmiyordum.

Titrek bir sesle, "Hiçbir şey," dedim. "Uzun zamandır araba kullanıyorum, hepsi bu. Üzgünüm."

Arabayı ihtiyatla sürerken son bir kez daha dikiz aynasından baktım. Çit ve boş toprak yol. Bir elimle direksiyonu sıkıca kavrarırken, diğeriyle artık beynime kazınmış erkeğin görüntüsünü kafamdan atmaya çalışarak yeniden annemin elini yakaladım.

Yatak odamın çatısı akıyordu. Evi bize satan ve ardından kayıplara karışan emlakçı, evde bir sorun olmadığına dair bildiği her şey üzerine yemin etmişti fakat görünen o ki işin başından beri yalan söylemişti.

Eve vardığımızdan beri yaptığım tek şey, damlayan suyu toplamak için bir leğen dahil gece için ihtiyacımız olan temel eşyaları bavuldan çıkarmak olmuştu. Arabaya sığabilecek birkaç parça dışında pek fazla eşya getirmemiştik ve eve daha önceden ikinci el mobilyalar getirtmiştim bile.

Annem ölüyor olmasaydı bile buradayken kendimi perişan hissedeceğimi biliyordum. En yakın komşular evimizden birkaç kilometre uzaktaydı, etraf tamamen doğa kokuyordu ve hiçbir kuruluş Eden gibi küçük bir kente pizza servisi yapmazdı.

Hayır, bu kente küçük demek bile cömertlik sayılırdı. Eden, buraya gelirken kullandığım haritada bile gözüküyordu. Anayol sadece on metre uzunluğundaydı ve her bir dükkân yalnızca antika ya da yiyecek satıyordu. Hiçbir dükkân giyim eşyası ya da en azından giymeye degecek bir şeyler satmıyordu. Bir McDonald's, Pizza Hut, Taco Bell, hiçbir şey yoktu. Yalnızca eskimiş bir lokanta ve birkaç pound karşılığında şeker satan bir Mom and Pop dükkânı vardı.

"Sevdin mi?"

Annem, başının altında en sevdiği yastığıyla, yatağının kenarındaki sallanan sandalyede kıvrılmış oturuyordu. Yastık o kadar eski ve yıpranmıştı ki, bir zamanlar ne renk olduğunu anlayamıyordum. Bildiğim tek şey, bu yastığın da tıpkı annem gibi dört yıl boyunca hastane ve kemoterapi ortamının bütün zorluklarına dayanabilmiş olduğuydu.

Annemin yatağına sermekte olduğum çarşafın kenarlarını döşegin arasına sokarken, "Evi mi? Evet," diyerek yalan söyledim. "Şey, çok sevimli."

Gülümsedi, gözleriyle beni izlediğini hissedebiliyordum. "Alışacaksın. Belki de ben öldükten sonra burada kalmana yetecek kadar."

Dudaklarımı birbirine kenetledim ve bir karşılık vermeyi kendi kendime yasakladım. Annem öldükten sonra ne olacağını konuşmamak, aramızda sözsüz bir kural gibiydi.

Annem, "Kate," dedi ve ayağa kalkarken sallanan sandalyesinin gıcırdadığını duydum. Bilinçsizce, düştüğünde onu yakalamaya hazır bir şekilde kafamı kaldırdım. "Bir ara bu konuda konuşmamız lazım."

Onu göz ucuyla izleyerek çarşafın son köşesini de araya sıkıştırdım ve kalın bir yorgan alarak yatağın üzerine serdim. Ardından yastıklar da yataktaki yerlerini aldı.

"Şimdi değil." Yorganı geriye çekerek, onun girebilmesi için yatağın önünden çekildim. Hareketleri yavaş ve sancılıydı. Onu bu kadar büyük bir acı içinde görmemek için bakışlarımı başka yöne çevirdim. "Henüz değil."

Yatağına yerleştğinde kızarıklık ve yorgun gözleriyle bana baktı. "Çok geçmeden," dedi. "Lütfen."

Yutkundum fakat bir şey söylemedim. Onsuz bir yaşam dipsiz bir kuyu gibiydi ve bunu ne kadar az düşünürsem o kadar iyiydi.

"Gündüz hemşiresi sabah gelecek." Dudaklarımı alnına bastırdım. "Ben okula gitmeden önce hemşirenin her şeyi ayarladığından ve ne yapacağını bildiğinden emin olacağım."

Yatağındaki boşluğa hafifçe vurarak, "Neden bu gece burada kalmıyorsun?" dedi. "Bana arkadaş ol."

Tereddüt ettim. "Dinlenmeye ihtiyacın var."

Soğuk parmaklarını yanağımda gezdirdi. "Sen yanımda olursan çok daha iyi dinleneceğim."

Bunun onu hayattayken son görüşüm olup olmadığını merak ederek yanından ayrıldığım zamanların aksine, küçük bir çocukken yaptığım gibi onun yanına kıvrılıp uyuma fikrinin cazibesi karşı konamayacak derecedeydi. Bu gece kendimi bu cazibeye teslim edecektim. "Olur."

Yorganın kalan kısmını bacaklarımı örtmek için kullanmadan önce, geriye onun üstünü örtecek kadar bırakıp bırakmadığımı kontrol ederek yanına uzandım. Üşümeyeceğinden emin olduktan sonra o tanıdık kokusunu içime çekerek kollarımı etrafına sardım. Hastanelerde geçen onca yıldan sonra bile hâlâ frezya ve elma kokuyordu. Annem burnuyla başımın tepesini okşarken ben, kenarlarından yaşlar süzülmeden önce gözlerimi kapamayı başardım.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım. Ona sıkıca sarılmak istiyordum ancak vücudunun bunu kaldıramayacağını farkındaydım.

Annem usulca, "Ben de seni seviyorum Kate," dedi. "Yarın sabah burada olacağım, söz veriyorum."

Öyle olacağını tüm kalbimle umuyor olsam da bunun, annemin artık sonuna kadar tutabileceği türden bir söz olmadığını biliyordum.

O gece, aralıksız süren kâbuslarım kırmızı gözlü inekler, kan akan nehirler ve nefes nefese uyanana kadar etrafımda yükselerek beni boğmaya çalışan sularla doluydu. Yorganı üzerimden iterek yapış yapış ve soğuk alnımı sildim, annemi uyandırdığımdan endişeleniyordum fakat o hâlâ uyuyor gibi görünüyordu.

İyi uyuyamamış olmama rağmen ertesi gün dinlenme gibi bir lüksüm yoktu. Bu, bir okuldan çok tuğlalardan yapılmış büyük bir ahıra benzeyen Eden Lisesi'ndeki ilk günümdü. Kentte doğru düzgün bir okul yaptırmaya degecek kadar bile öğrenci yoktu anlaşılan. Buraya kaydolmam annemin fikriydi.

Ona bakabilmek için son sınıfı kaçırmıştım ve annem mezun olacağımdan emin olmak istiyordu.

Arabamı ilk zilin çalıışından iki dakika sonra okulun parkına sürdüm. Annem o sabah yeniden rahatsızlanmıştı ve eve gelen Sofia adındaki tombul hemşirenin ona yeterince iyi bakabileceğine inanmıyordum. Kadında özellikle fark ettiğim bir yanlışlık olduğundan değildi bu, fakat son dört yılımı anneme bakarak geçirmiştim ve bana kalırsa bunu benden daha iyi yapabilecek kimse yoktu. Neredeyse okula gitmekten vazgeçip evde kalacaktım fakat annem gitmem için ısrar etti. Günün şimdiye kadar olan kısmından ziyade, gerisinin daha da kötüleşeceğinden emindim.

Neyse ki park yeri boyunca yaptığım utanç yürüyüşünde yalnız başıma değildim. Tam yarı yoldayken bir çocuğun arkamdan geldiğini fark ettim. Araba kullanacak yaşta olamazdı ve fazla büyümüş kulakları kadar sarı-beyaz saçları da şapkasının altından kaçmaya çalışıyordu. Neşeli görünüşüne bakılırsa geç kalmış olmasını bundan daha az önemseyemezdi.

Ön kapıya benden önce ulaşmak için koşarak öne atıldı ve beni son derece şaşırtarak kapıyı önce benim girmem için ardına kadar açtı. Eski okulumdan tek bir çocuğun bile böyle bir şey yaptığını düşünemiyorum.

"Lütfen önden buyurun, *matmazel*."

Matmazel? Ona garip bakışlarla bakmamak için gözlerimi yere çevirdim. İlk günden insanlara kaba davranmanın bir yararı olmazdı.

İçeri adımımı atarak, "Teşekkürler," diye geveledim ve adımlarımı sıklaştırdım. Gerçi çocuk benden uzundu ve çok geçmeden bana yetişebilmişti. Yanımdan geçmek yerine beni dehşetler içinde bırakarak yavaşladı ve böylece beraber yürümeye başladık.

"Seni tanıyor muyum?"

Ah, Tanrım. Cevap vermemi mi bekliyordu? Neyse ki cevaplamama fırsat vermediğine göre pek de öyle değildi.

"Seni tanımıyorum."

Müthiş bir gözlem, Einstein.

"Seni tanımalıyım."

Tam ofisin önüne gelmiştik ki kendi etrafında dönerek kapıyla arama girdi. Bir elini öne doğru uzatırken, bir beklenti içinde gözlerini bana dikti.

Sonunda, "Ben James," dedi. Ben de ilk defa çocuğun yüzüne şöyle bir bakma fırsatı buldum. Hâlâ çocuksuydu fakat sanırım yaşı düşündüğümünden daha büyüktü. Yüz hatları sertti ve umduğumdan daha olgundu. "James MacDuffy. Eğer gülersen kendimi senden nefret etmeye zorlayacağım."

Başka seçeneğim kalmamıştı; küçük bir gülümseme ile karşılık vermeye çalışarak elini sıktım. "Kate Winters."

Bana yüzünde budala bir sırıtışla, kesinlikle gereğinden daha uzun bir süre baktı. Saniyeler geçerken ben orada öylece duruyor, huzursuzca ağırlığımı bir ayağımdan öbürüne veriyordum ve nihayet genzimi temizledim.

"Ee, şey... Acaba diyorum da..."

"Ne? Ah." James elimi bıraktı ve bir kez daha kapıyı benim geçmem için açtı. "Önden buyurun, Kate Winters."

Çantamı kendime çekerek içeri girdim. Ofisin içinde, sahip olabilmek için sağ ayağıma bile feda edebileceğim kestane rengi ipeksi saçlarıyla baştan ayağa maviler giymiş bir kadın vardı.

"Merhaba, ben..."

Yanımda duran James sözlerimi, "Kate Winters," diyerek böldü. "Onu tanımıyorum." Danışman nasıl olduysa aynı anda

hem iç geçirmeyi hem de kahkaha atmayı başardı. "Yine ne oldu, James?"

"Lastik patladı." Sırıttı. "Kendi başıma değiştirmek zorunda kaldım."

Kadın pembe kâğıtlı bir deftere bir şeyler karalayarak yırttı ve James'e verdi. "Sen okula yürüyerek geliyorsun."

"Öyle mi?" Sırıttı yüzüne yayıldı. "Takdir edersin ki Irene, benden böyle şüphelenmeye devam edersen beni artık sevmeyeceğini düşünmeye başlayacağım. Yarın aynı saatte?"

Kadın kıkırdadı ve James nihayet ortadan kayboldu. Onun gidişini izlemeyi reddettim ve bunun yerine bakışlarımı karşı tarafa yapıştırılmış bir ilana çevirdim. Belli ki Fotoğraf Günü üç hafta sonraydı.

Ofisin kapısı kapandığında kadın -Irene- "Katherine Winters," dedi. "Sizi bekliyorduk."

Kadın önündeki dosyayla meşgulken ben orada, söyleyecek bir şeylerim olmasını dileyerek hantalca dikiliyorum. Pek fazla konuşan biri değildim ancak en azından küçük bir konuşmanın üstesinden gelebilirdim. Bazen. "Sevimli bir isminiz var."

Kadın mükemmelce şekil verilmiş kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Böyle düşünmene sevindim. Ben de adımı az çok beğeniyorum. Ah, işte hazır." Bir kâğıt parçası kopararak bana uzattı. "Ders programın ve okul haritasının bir kopyası. Yerleri bulmak o kadar da zor değil. Koridorlar farklı renklerle kodlanmış, zaten kaybolursan birine sorman yeterli olur. Burada yeterince kibarızdır."

İlk dersimi not ederken başımı salladım. Matematik. Neşe kaynağı. "Teşekkürler."

"Her zaman, canım."

Odadan çıkmak üzere arkamı döndüm ve elim kapı koluna gittiği anda Irene'in genzini temizlediğini duydum.

"Bayan Winters? Şey ben... Ben üzgün olduğumu söylemek istemiştım. Anneniz için yani. Onu uzun zaman önce tanırdım. Gerçekten çok üzgünüm."

Gözlerimi kapattım. Herkes biliyordu. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu fakat herkes biliyordu. Annem, ailesinin nesiller boyu Eden'da yaşadığını söylemişti ve ben fark edilmeden buraya gelebileceğimi düşünmekle büyük hata etmişim.

Gözyaşlarımı savuşturmaya çalışarak kapı koluna asıldım ve başım aşağıda dışarı fırladım, James'in benimle tekrar konuşmaya çalışmayacağını umuyordum.

Köşeyi döndüğüm anda bir duvara benzeyen bir şeyle burun buruna geldim. Yere yuvarlandım ve çantamın içindekiler yerlere saçıldı. Yanaklarım yanarak eşyalarımı toparlarken özür mahiyetinde bir şeyler geveledim.

"İyi misin?"

Yukarı baktım. İnsan-duvar bana bakıyordu ve ben bir okul futbol takımı ceketiyile yüz yüzeydim. Açıkça görölüyordu ki o sabah okula geç kalanlar yalnızca James ve ben değildik.

"Ben Dylan." Yanımda diz çökerek bana elini uzattı. Elini yalnızca doğrulmama yetecek kadar tuttum.

"Kate," dedim. Defterlerimi bana uzattı ve onları kaptığım gibi çantama tıktım. İki kitap ve beş dosya sonrasında ayağa kalkarak kot pantolonumu silkeledim. İşte o zaman Dylan'ın sevimli biri olduğunu fark ettim. Yalnızca Eden değil, New York standartlarına göre bile sevimliydi. Yine de, bakışlarında öyle bir şey vardı ki içimde oradan koşarak kaçma isteği uyandırıyordu.

Ben daha bunu yapmaya fırsat bulamadan güzel ve sarışın bir kız kendini Dylan'ın yanına ilıştırerek beni tepeden tırnağa süzdü. Kız gülümsüyor olabilirdi fakat Dylan'a yaslanma

ve koluna asılma şekli sanki çocuğun üzerine işemeye hazırlanıyor gibiydi. Görünen o ki Dylan işaretlenmiş bir araziydi.

Kız, çocuğun koluna daha da sıkı asılarak, "Arkadaşın kim, Dylan?" dedi.

Dylan kıza boş gözlerle baktı ve kolunu ona sarmayı ancak bir dakika sonra akıl edebildi. "Ah, Kate. Yeni geldi."

Kızın sahte gülüşü yüzüne yayılırken elini bana doğru uzattı. "Kate! Ben Ava. Senin hakkında çok şey duydum. Babam emlakçısıdır. Bana sen ve annen hakkında her şeyi anlattı."

Artık en azından odamdaki sızıntı konusunda kimi suçlayacağımı biliyordum. "Merhaba, Ava." Dişlerimi sıkarak uzattığı elini tuttum. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Bana diktiği bakışlarındaki her şey, Ava'nın beni ormana götürüp diri diri gömmek istediğini haykırıyordu. "Ben de seninle tanıştığımıza memnun oldum."

Dylan ders programımı görebilmek için boynunu uzatarak, "İlk dersin hangisi?" diye sordu. "Matematik. İstersen ben, yani biz sana sınıfın nerede olduğunu gösterebiliriz."

Ava'nın yanımda olduğuna aldırmadan konuşmaya devam ederek, almış olduğumdan daha fazla risk almaya gerek olmadığını fark ettim ve itiraz etmek için ağzımı açtım fakat Dylan tek bir kelime bile söylememe fırsat vermeden beni dirseğimden yakaladığı gibi koridor boyunca yürümeye başladı. Erkek arkadaşını gasp ettiğim için özür dilemek üzere Ava'ya baktım fakat kızın kızarmış yanaklarını ve kenetlenmiş narin çenesini görünce kelimeler dilimin ucunda sönuverdi.

Neticede annemin benden daha uzun yaşaması da mümkündü.

BÖLÜM 2

AVA

Nefes kesen bir güzelliğim yoktu. Keşke öyle olsaydı, ancak değildi işte. Asla örnek alınmadım, çevremde salya akıtan erkekler olmadı ve eski okulumdaki genetik açıdan kutsanmış grupla kıyaslandığımda pek bir şeye de benzemiyordum.

Bu nedenle Dylan'ın neden sürekli bana baktığını, kendimi ne kadar zorlasam da anlayamıyordum.

Tarih ve kimya dersleri ve hatta öğle yemeği boyunca bile bana bakıp durdu. Öğle yemeğini bir masanın boş bir ucunda, arkadaş edinmek gibi bir derdim olmadan, burnum kitabıma gömülü bir halde yalnız başıma yedim. Nasılsa burada çok uzun bir süre kalmayacaktım, o halde bunun hiçbir önemi yoktu. Niyetim bütün bunlar sona erdiğinde New York City'ye dönüp eski yaşamımdan bulabildiğim parçaları toplamaktı.

Ayrıca öğle yemeklerini yalnız yemeye alıştım. New York'ta da pek fazla arkadaşım yoktu, annem ben lise birinci sınıftayken hastalandığı için okuldan artakalan zamanımı, o durmadan kemoterapi ve radyasyon tedavisi alırken hastane yatağının yanına kamp kurmakla geçirmiştım. Arkadaşlarımda yatıya kalmak, biriyle çıkmak ya da neler yaşadığımızı kesinlikle anlayamayacak insanlarla takılmak için pek zamanım olmamıştı.

"Sandalye boş mu?"

Belli belirsiz Dylan'ı görmeyi umarak irkildim ve kafamı kaldırıp yukarı baktım. Onun yerine yüzünde havalı bir sırıtış, kafasında o fil kulaklarını gizleyen kocaman bir kulaklık ve elinde patates kızartması dolu bir yemekhane tepsisiyle karşımda duran James ile karşılaştım. Rahatlasam mı, yoksa dehşete mi kapılsam, bilemedim.

Sessizce başımı salladım, ancak bunun artık bir önemi yoktu. James çoktan sandalyeye oturmuştu. Yanımdan gideceğini umarak gözlerimi kitabıma diktim ve ona elimden geldiğince bakmamaya çalıştım. Fakat kelimeler bulanıklaşmaya başlamıştı, aynı cümleyi üst üste dört kez okumuştum, James'in o kadar farkındaydım ki kitaba odaklanamıyordum.

James muhabbet edercesine, "Teknik olarak şu an benim sandalyemde oturuyorsun," dedi. Sırt çantasına uzanarak içinden bir şişe dolusu ketçap çıkardı ve ben gözlerim neredeyse yerinden fırlarken, bütün o okuma yalanımı aniden bir kenara fırlattım. Kim yanında bir şişe ketçap ile dolaşırdı ki?

Bakışlarımı fark etmiş olmalı ki, devasa kızartma tabağının her tarafına ketçap sıkarken tepsiyi bana doğru itekledi. "İster misin?"

Başımı salladım. Bir sandviç ile bir elma yemiştım fakat James'in gelişi biraz tadımı kaçırmıştı. Tatlı bir çocuk olabileceğini düşünmediğimden değil, sadece yalnız kalmak istiyordum. Onunla konuşmamama bir mazeret olarak elmandan bir ısırık aldım ve hiç acele etmeden çiğnemeye koyuldum. James'in kızartmalarının derinliklerine daldığı birkaç küçük saniye boyunca konuşmanın sona erdiğini düşündüm.

James birden, "Dylan sana bakıyor," dedi ve ben elmayı yutup ona Dylan'la bir işim olmadığını söylemeye fırsat bulmadan başıyla arkamdaki bir şeye işaret etti. "Geliyor."

Kaşlarımı çatıp arkamı döndüm fakat Dylan hâlâ yerinde oturuyordu. James'in ne söylemeye çalıştığını görmem çok da uzun sürmedi gerçi. Ava dosdoğru bize geliyordu.

Elmamı bir peçetenin üzerine koyarak, "Mükemmel," diye homurdandım. Lisedeki son yılımı sağ salım bitirebilmeyi düşleyerek çok mu şey istiyordum? Ve eğer bu denli imkânsız bir şey istiyorsam, en azından facia başlamadan önce birkaç gün dinlenemez miydim?

"Kate?" Ava'nın o yüksek perdeden sesi hiç de gözden kaçırılmayacak cinstendi. Kendi kendime iç geçirdim ve yüzüme masum bir gülümseme kondurarak kendimi arkama dönmeye zorladım.

"Ah, merhaba. Ava, değil mi?"

Dudaklarının köşeleri titredi. Eminim daha önce kimse ona adını ikinci kez sormamıştı.

Sahte bir coşkuyla dolu sesiyle, "Evet!" dedi. "Hatırladığına çok sevindim. Dinle, şeyi sormak istemiştım de. Acaba yarın akşam için bir planın var mı?"

Yatak sürgülerini fırçalamak, annemin çarşaflarını değiştirmek ve bir sonraki hafta kullanacağı ilaçları ayarlamaktan başka mı? "Yapacak birkaç işim var. Neden sordun?"

Mağrur bir hareketle burnunu çekti fakat hemen sonra, birden cici kızı oynamaya çalıştığını anımsamış gibi toparlandı. "Ormanda bir şenlik ateşi yakmayı planlıyoruz. Bir çeşit moral toplantısı gibi. Yalnız, bilirsin işte, okulun desteği olmadan." Kıkırdadı ve sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Her neyse, ben sadece gelmek isteyip istemediğini merak etmişim. Bunun insanlarla tanışabilmen için iyi bir fırsat olacağını düşündüm." Omzunun üstünden sporcularla dolu uzun bir masaya bakarak sırtıttı. "Şunlardan bir kaçının seninle tanışmaya can attıklarını duydum."

Yani her şey bunun için miydi? Dylan'ın beni rahat bırakması için bana bir erkek arkadaş mı ayarlayacaktı? "Ben kimseyle çıkmam."

Ava'nın ağzı açık kaldı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Neden?"

Omuzlarımı silktim ve kızartmalarından detaylı bir Kızıl-derili çadırı yapmakla uğraşarak Ava'ya bakmamaya son derece kararlı görünen James'e bir bakış fırlattım. Bana pek bir faydası dokunmayacaktı.

Ava yapmacık tavırlarını bir kenara bırakarak, "Dinle," dedi. "Bu yalnızca bir parti. İnsanlar seninle tanıştıklarında gözlerini sana dikmekten vazgeçecekler. Çok da büyük bir şey değil. Sadece bir saat kadar sürecek ve bir daha bunu yapmak gibi bir zorunluluğun olmayacak. Sana saç ve makyajın konusunda da yardım ederim. Eğer çok küçük gelmezlerse elbiselerimden birini ödünç bile alabilirsin."

Az önce beni aşağıladığının farkında mıydı acaba? Reddetmeyi denedim fakat Ava konuşmasına devam etti.

Sesi samimiyetten kırılarak, "Lütfen," dedi. "Beni yalvartma. Eminim bu New York'ta yapmaya alışık olmadığın bir şeydir ama yine de çok eğleneceksin, söz veriyorum."

Ava'nın çaresiz, yalvaran bakışlarına karşılık onu şöyle bir süzdüm. Hayır bir cevap olarak kabul etmeyeceği belliydi. "Pekâlâ," dedim. "Bir saat kalacağım. Ama senin makyajına ve de elbiselerine ihtiyacım yok. Ayrıca bundan sonra beni yalnız bırakacaksın, tamam mı?"

Ava'nın gülüşü geri gelmişti ve bu sefer sahte değildi. "Anlaştık. Saat yedide seni evden alırım."

Adresimi bir peçete parçasına karaladıktan sonra Ava, her bir erkeğin kafasını fiilen kendine doğru döndürerek saldırganca

salınan kalçalarıyla aheste aheste yürüdü ve masasına döndü. Hâlâ o gülünç çadırıyla uğraşan James'e öldürücü bir bakış fırlattım. "Oldukça yardımın dokundu doğrusu."

"Üstesinden geliyor gibi görünüyordun."

"Evet, pekâlâ, beni kurtların önüne attığın için sağ ol." Uzanarak tabaktan yapıyı ayakta tutan parça olduğundan iyice emin olduğum bir kızartma aldım. Çadır yerle bir oldu ancak James'in pek de umurunda değil gibiydi. Hatta ağzına bir kızartma daha attı ve düşünceli gözlerle çiğnemeye koyuldu.

Ağzındaki kızartmayı yuttuktan sonra, "İyi," dedi. "Görünüşe göre, artık resmi olarak şeytanla bir randevun var."

İnledim.

Son zilin çalışından sonra arabama doğru yürürken boyuna astığı kulaklıklarından gümbürtülü bir müzik yükselen James koşarak bana yetişti ancak neyse ki bu sefer sessizdi. Olaya müdahale ederek bana Ava karşısında yardımcı olmadığı için ona hâlâ kızgındım, bu nedenle arabama ulaşana kadar onu görmezden geldim.

Kendimi daha iyi ifade edebileceğim başka bir yol düşünemediğimden, "Bir şey mi düşürdüm?" dedim. Onunla konuşmak istemiyordum.

"Ne? Hayır, tabii ki hayır. Eğer öyle olsaydı düşürdüğün şeyi sana geri verirdim." Şaşkınlığı kafamı karıştırmıştı. Ne demek istediğimi gerçekten de anlamamış mıydı?

Anahtarımı arabanın kilidine yaklaştırıırken bunun daha ne kadar süreceğini merak ediyordum. Bu olanlar sadece bugüne mi mahsustu, yoksa yeni bir merak konusu olarak eskimeyi mi bekleyecektim? Bütün gün boyunca gözler üstümde olmasına rağmen James, Dylan ve Ava'dan başka kimse bana yaklaşmamıştı. Şaşırmamıştım da. Herkes birbirini beşikteki günlerinden beri tanıyordu ve arkadaş gruplarını büyük

ihtimalle daha anaokulunda kurmuşlardı. Burada bir yerim yoktu. Bunu biliyordum, onlar da biliyorlardı ve bana göre ortada bir sorun gözüküyordu.

"Ben kimseyle çıkmam."

Sözcükler nasıl olduğunu anlayamadan ağzımdan kaçırılmışlardı ve şimdi söylediklerimin arkasında durmalıyım.

"Evdeyken bile birileriyle çıkmazdım. Ben, ne bileyim, çıkmam işte. Bu kişisel bir şey değil. Bahane bulmaya çalışmıyorum. Çok ciddiym. Ben flört etmem."

James hayal kırıklığına uğramış ya da mahzun görünmek yerine, kocaman açtığı mavi gözlerini bana dikerek boş bir yüz ifadesi takındı. Saniyeler geçip giderken, yanaklarımla gitgide ısındığını hissettim. Görünüşe bakılırsa benimle çıkmak James'in aklından geçen en son şeydi.

"Bence çok tatlısın."

Gözlerimi kırıştırdım. Ya da en son şey değildi.

"Ama sen en azından bir sekizliksin, ben ise bir dörtlük. Çıkmaya iznimiz yok. Toplum böyle buyuruyor."

Onu süzerek ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştım. Şaka yapıyormuş gibi bir hali yoktu ve bana bir homurtudan daha farklı bir cevap beklermişçesine bakıyordu.

"Bir sekizlik mi?" deyiverdim. Aklıma gelen tek şey buydu.

"Biraz makyaj yaparsan belki de bir dokuzluk. Ama ben sekizlikleri severim. Sekizlikler kendilerini bir şey zannetmezler. Dokuzluklar zanneder ama. Ve onlar, bir onluk olmaksızın başka ne olabileceklerini bilemezler. Ava gibileri mesela."

Ciddiydi. Anahtarı kilitte döndürürken biri beni arıyor numarası yapabileceğim bir cep telefonum olmasını diliyordum.

"Şey, teşekkür ederim."

"Rice ederim." Durakladı. "Kate? Sana bir şey sorabilir miyim?"

Ona zaten bir soru sorduğunu söylememek için dudağımı ısırardım. "Tabii ki. Sor bakalım."

"Annenin nesi var?"

Olduğum yerde kalakaldım, midemde bir şeyler çalkalanıyordu. Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedim fakat James hâlâ bir cevap bekliyordu.

Annem. Annemin hastalığı, hakkında konuşmak istediğim son şeydi. Bunu etrafa yaymak çok yanlış bir şey gibi geliyordu. Ve onu şu son günler, haftalar, aylar –artık her ne kadar zamanı kaldıysa– boyunca yalnızca kendime saklamak istiyordum, dünyamızda sadece o ve ben olalım istiyordum. O, insanların seyredip eğlenebilecekleri bir ucube ya da sağda solda hakkında fısıldaşabilecekleri bir dedikodu malzemesi değildi ve bunu ona yapmalarına izin vermeyecektim. Onun hatırasını bu şekilde lekelemelerine izin vermeyecektim.

James arabama doğru yaslanırken gözlerinde bir şefkat pırıltısı fark ettim. Bana acınmasından nefret ederdim. "Ne kadar zamanı var?"

Yutkundum. Sosyal becerileri sıfır olan birinin aksine beni lanet olası bir kitap gibi okuyabiliyordu. Ya da belki de ben kendimi ele veriyordum. "Lisedeki ilk yılımda doktorlar ona altı ay vermişlerdi." Anahtarlarıma o kadar sıkıca asıldım ki avucumda kesikler oluştu. Acı, iyi bir dikkat dağıtıcıydı fakat yine de boğazımdaki düğümü çözmeye yetmemişti. "Gerçekten uzun bir süredir dayanıyor."

"Ve artık hazır."

Uyuşuk bir hareketle kafamı salladım. Ellerim titriyordu.

"Ya sen?"

Etrafımızı saran havanın bir eylül ayı havasına göre fazlaca nemli olduğunu hissetmeye başlamıştım. James'in, ben ağlamaya başlamadan yanımdan çekip gitmesini sağlayacak

bir şeyler bulmak için beynime işkence ederek dikkatimi tekrar ona çevirdiğimde, parktaki arabaların hemen hepsinin çoktan gitmiş olduğunun farkına vardım.

James kolunu uzatarak kapıyı benim için açtı. "Eve gidebilecek kadar iyi misin?"

İyi miydim? "Evet."

Ben arabaya binene kadar bekledi ve sonra kapıyı nazikçe kapadı. Motoru çalıştırır çalıştırmaz camımı araladım.

"Seni bırakabilirim."

Kafasını sanki hatırı sayılır bir şey söylemişim gibi yukarı kaldırarak gülümsedi. "Şimdiye kadar okulun her günü eve yürüyerek döndüm. Yağmur, kar, sulusepken, dolu demeden. Ve sen bana bunu teklif eden ilk kişisin."

Kızardım. "Önemli değil. Teklifim hâlâ geçerli, eğer istersen tabii."

James bir anlığına, sanki benim hakkımda bir karara varmaya çalışır gibi yüzüme baktı. "Hayır, sorun yok. Yürüyeceğim. Yine de teşekkür ederim."

Rahatlamak ile rahatlamak istediğim için suçlu hissetmek arasında kalmıştım. "O halde yarın görüşürüz."

James başını sallarken arabayı geri vitese aldım. Tam ayağımı frenden çekmek üzereyken tekrar pencereme yaklaşmış olduğunu gördüm.

"Hey, Kate? Belki biraz daha dayanır."

Soğukkanlılığımı koruyabileceğimden emin olamayarak bir şey söylemedim. James onunla aramı açarken beni izledi ve anayola saptığımda bir anlığına park alanında yürümekte olduğunu gördüm. İri kulaklıklarını kulağına takmıştı.

Evin yarı yolunda arabayı kenara çekip kendime ağlamak için zaman ayırmak zorunda kaldım.

Annem bütün geceyi bir leğenin üzerine eğilmiş kusarak geçirdi. Ben de gecenin çoğunda onun saçlarını geride tuttum. Sabah olduğunda ve gündüz hemşiresi Sofia geldiğinde annemin ancak okula gitmememe göz yumacak kadar enerjisi kalmıştı ve böylece bütün gün boyunca uyuduk.

Ürpertici kâbuslarla dolu bir tur daha geçirdikten sonra saat dört gibi damarlarımdaki buz gibi kan ve gümbürdeyen kalbimle uyandım. Hâlâ nefes almaya çabalarken ciğerlerimi dolduran suyu hissedebiliyor ve su beni içine çekerken etrafımda hortumlar oluşturan koyu kanı görebiliyordum. Ne kadar kurtulmaya çabalarsam o kadar derine batıyordum. Kendimi sakinleştirebilmek birkaç dakikamı aldı ve tekrar düzenli bir şekilde nefes almayı başardığımda, mor halkaları gizleyebilmek için göz altlarına biraz kapatıcı sürdüm. Annemin bir de benim için endişelenmesi isteyebileceğim en son şeydi.

Annemi kontrol etmeye gittiğimde Sofia'nın kapının dışında oturmuş, patlıcan moru renginde bir süveter gibi duran bir şeyler örerek kendi kendine mırıldandığını gördüm. O kadar neşeli görünüyordu ki, ona bakınca annemin kapının diğer tarafında ölmekte olduğunu kesinlikle anlayamazdınız.

"Annem uyanık mı?" diye sordum ve Sofia başını iki yana salladı. "İlacını serumuna ekledin mi?"

Sofia nazikçe, "Tabii ki tatlım," dedi ve omuzlarım birden düşüverdi. "Bu gece partiye gidiyor musun?"

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Annen biraz bahsetti. Bu üstündekilerle mi gideceksin?"

Pijamalarımın baktım. "Gitmeyeceğim." Bu bir saat, annemle geçirebileceğim ve aksi takdirde asla telafi edemeyeceğim bir zamandı ve bunun gibi pek çok vaktimiz de kalmış sayılmazdı. Sofia onaylamayan bir sesle gıdaklayınca ona pis

bakışlar fırlattım. "O eğer senin annen olsaydı, sen de aynı şeyi yapmaz mıydın? Bu geceyi onunla geçirmeyi tercih ediyorum."

Sofia örgüsünü bırakarak, "Annen böyle mi yapmanı isterdi dersin?" dedi. "Onun ölmesini beklerken kendi hayatını askıya almanı? Bunun onu mutlu edeceğini mi sanıyorsun?"

Gözlerimi kaçırdım. "Ama o hasta."

Sofia nazikçe, "Annen dün hastaydı ve yarın da hasta olacak," dedi. Avucumda sıcacık elini hissettim ve geri çekilerek kollarımı sıkıca göğsümün üstünde kavuşturdum. "Annen kendine bir gece olsun ayırmanı isterdi."

Birden içeride daha fazla gömülü kalmayı reddeden duygularım yüzünden titreyen sesimle, "Hiçbir şey bilmiyorsun," deyiverdim. "Onu tanımıyorsun, onu tanıyormuş gibi davranmaktan vazgeç."

Sofia ayağa kalkarak örgüsünü dikkatle sandalyenin üzerine bıraktı. "Ama onun durmadan senin hakkında konuştuğunu biliyorum." Bana görmeye dayanamayacağım üzgün bir gülümsemeyle baktı. Gözlerimi onun yerine halıya diktim. "Senin, onsuz da mutlu ve iyi durumda olacağından emin olmak istiyor. Kendin için harcayacağın bir ya da iki saatinin ona biraz olsun huzur ve güvence sağlamaya değmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Dişlerimi gıcırdattım. "Öyle tabii, ama..."

"Aması yok." Sofia omuzlarını dikleştirdi ve boyu benimle aynı olmasına rağmen gözüme birdenbire benden oldukça uzun göründü. "Annen senin mutlu olmanı istiyor ve bu gece dışarı çıkıp arkadaş edinerek ona istediğini verebilirsin. Ben burada kalıp ona göz kulak olacağım. Kesinlikle itiraz istemiyorum."

Sofia'ya öfke ve hüsrana dair hiçbir şey

nihayet gözlerimi başka yöne çevirdim. Her bir saniyenin benim için ne kadar değerli olduğunu anlamıyordu ve bunu ona anlatmanın bir yolu da yoktu fakat annem konusunda haklıydı. Bu eğer onu mutlu edecekse, gidecektim.

"Pekâlâ." Pijamamın kollarıyla gözlerimi sildim. "Ama ben yokken ona bir şey olursa..."

Sofia, "Olmayacak," dedi. Sesindeki sıcaklık geri gelmişti. "Söz veriyorum, olmayacak. Gittiğinin farkına bile varmayacak ve sen ona anlatacağın bir hikâyeye geri döneceksin, değil mi?"

Evet, eğer Ava bu gece aklına eseni yapmaya kalkışırsa, eve ona anlatacak bir hikâyeye dönecektim.

BÖLÜM 3

NEHİR

Son umudum Ava'nın beni almayı unutmasıydı. Fakat saat yediyi beş geçe isteksizce verandaya çıktığımda, arabamın bir oyuncak gibi görünmesine neden olan kocaman bir Range Rover'ın yola park etmiş olduğunu gördüm. Annem onu kontrol etmeye gittiğimde hâlâ uyuyordu ve Sofia onu uyandırıp hoşça kal dememe izin vermek yerine beni dışarı kovalamıştı. Evden ayrılırken durumdan pek de hoşnut sayılmazdım.

Ava arabasının arka kapısını açtığımda, o anki kötü ruh halimden habersiz, "Kate!" diye ciyakladı. "Geldiğine çok sevindim. Bulaşıcı bir hastalığın yok, öyle ya?"

Çaba sarf ederek koltuğa tırmandım ve kemerimi taktım. "Hasta değilim."

"Yırttık desene. Annen dışarı çıkmana izin verdiği için çok şanslısın."

Ellerim sıkı birer yumruk haline geldi fakat bir şey söylemedim. Şanslı, bu durum için pek de uygun bir sözcük değildi.

Ava arabayı geriye doğru sürerken aynaya bakmadan, "Bu gece çok eğleneceksin," dedi. "Herkes geliyor, yani tanışabileceğin tonlarca insan olacak"

AIMÉE CARTER

"James de geliyor mu?" Ava Range Rover'ın gazına basarak arabayla birlikte midemin de öne doğru yalpalanmasına neden olurken kapıya tutundum.

Ava bir an için James'in partiye gelmesi fikrinden midesi bulanmış gibi göründü. Neredeyse sorumu geri almak üzereydim ki bu görüntü geldiği kadar çabuk ortadan kayboldu. "James davetli değil."

"Ah." Konuyu uzatmadım. Zaten James'in gelmesini beklemiyordum. Ne de olsa Ava'yla ikisi aynı çapta insanlar değillerdi. "Ya Dylan?"

"Tabii ki." Neşeli sesi en az o uzun tırnakları kadar sahteydi ve arabanın loş ışığında bakışlarımı ona çevirdiğimde gözlerinde bir parıltı gördüm. Öfke, belki de kıskançlık.

Hâlâ mesajı kavrayamamış olma ihtimaline karşılık, "Onun peşinde değilim," dedim. "Flört etmem derken bunu kastetmiştim."

"Biliyorum." Ancak bana bakmayı reddetmesi her şeyi açıklar nitelikteydi, buna karşılık olarak iç geçirdim. Bunu umursuyor olmamalıydım fakat New York'ta birçok erkeğin, başka kızlara bakarken kendi kız arkadaşlarından yararlandıklarına tanık olmuştum. Bu işlerin sonu asla iyi olmazdı. Ava benden ne kadar nefret ederse etsin bunu hak etmiyordu.

"Onunla neden çıkıyorsun?"

Ava bir an irkildi. Sanki her şey apaçık ortadaymış gibi, "Çünkü o Dylan," dedi. "Çok tatlı, zeki ve ayrıca futbol takımının da kaptanı. Neden onunla çıkmayayım?"

"Ah, bilemiyorum. Seninle muhtemelen sadece çok güzel olduğun ve de takıma amigoluk yaptığın için çıkan bir domuz olduğu için olmasın?"

Ava burnunu çekti. "Ben öğrenci kurulu başkanı ve de yüzücü takımı kaptanıyım."

"Kesinlikle."

Ava direksiyonu çevirdi ve araba asfaltın üstünde ciyaklayarak sertçe döndü. Yolun ortasındaki bir ineğin görüntüsü beynime üşüşürken gözlerimi sıkıca kapatarak sessizce dua etmeye başladım.

Ava, "Biz yıllardır beraberiz," dedi. "Onu sırf bizden çok daha iyi olduğunu düşünen bir kız gelip de benim aptallık ettiğimi söylediği için terk etmeyeceğim."

Kararlı bir sesle, "Sizden daha iyi olduğumu düşünmüyorum," dedim. "Sadece buraya arkadaş edinmeye gelmedim."

Ava arabayı karanlığa doğru sürerken sessizdi. Başta hiçbir şey söylemeyeceğini düşündüm, ancak bir dakika sonra ancak kendimi zorlayarak duyabildiğim incecik bir sesle konuştu. "Babam, senin annenin çok hasta olduğunu söyledi."

"Baban haklı."

"Üzgünüm. Annem olmadan ne yapardım bilemiyorum."

"Evet," diye homurdandım. "Ben de."

Bu seferki köşeyi döndüğünde, kendimi öyle birden havalanmış ve uçuyor gibi hissetmedim. "Kate?"

"Hm?"

"Dylan'ı gerçekten seviyorum. Benimle sadece bir amigo kızı olduğum için çıkıyor olsa bile."

Başımı pencereye yaslayarak, "Belki de öyle değildir," dedim. "Belki Dylan farklıdır."

İç geçirdi. "Belki de."

Ava benzin içen canavarını karanlık bir yolun kenarına park etti. Üzerimizde ağaçlar yükseliyor ve gökyüzündeki ay dalların arasından yere gölgeler serpiyordu fakat nerede

olduğumuzu bir türlü anlayamıyordum. Görünürlerde başka bir araba ya da ev yoktu.

Ava beni ormana doğru yönlendirirken, "Neredeyiz?" diye sordum.

Alçak dallardan sakınmak üzere çevik bir hareketle eğilerek, "Ateş ormanda yakılıyor," dedi. Fakat ben onun kadar şanslı olamadım. "Çok uzak değil."

Burnumdan soluyarak dallara bir dizi sövgü yağdırdım ve Ava'nın ardından gittim. Bu oradan erken ayrılma planlarımı yerle bir etmişti, artık Ava ayrılana ya da o meşhur âşıklarımdan biri beni eve götürmeyi teklif edene kadar orada kalmak zorundaydım.

Bu düşünceyle yüzümü buruşturdum. Eve kadar yürümeyi tercih ederdim.

Ava, "Çitin arka tarafında," dedi ve ben durakladım. Çit mi?

"O devasa mülkün etrafındaki çitten mi bahsediyorsun?"

"Onu biliyor musun?" Ava bana bakmak için arkasını döndü.

"Annem anlattı."

"Ah, şey, partilerimizi genellikle orada veririz. Babam arazinin sahibini tanıyor, adam bize bir şey demiyor."

Ava'nın bunları söyleyiş tarzı, aklıma o gün dikiz aynasından gördüğüm siluetin görüntüleri üşüşürken midemin düğümlenmesine neden oldu ancak yapabileceğim bir şey yoktu. Belki de doğruyu söylüyordu. Bana yalan söylemek için hiçbir nedeni yoktu, değil mi? Ayrıca bildiğim kadarıyla çitin arkasına geçmek için tek yol ön kapıydı fakat artık yolun yakınında bile değildik.

"İçeri nasıl gireceğiz?"

Ava yürümeye devam ediyordu ve ben başka seçeneğim olmadığından onu takip ediyordum. "Biraz ileride bir akarsu

var. Çitteki bir açıklıktan içeri tırmanacağız, parti çitin hemen öteki tarafında."

Boğulduğumu gördüğüm kâbusları hatırlayarak bembeyaz kesildim. "Yüzmem gerekmeyecek, değil mi?"

"Hayır, neden?" Sesimde bir şeyler fark etmiş olacak ki bana bakmak üzere yeniden durakladı.

"Yüzme bilmiyorum. Hiç öğrenmedim." Bu doğrudu ancak ona kâbuslarımdan bahsetmek de istememiştim. Gece olduğunda onlarla yüzleşmek yeterince kötüydü. Ava'ya bahsettiğim takdirde bunu yalnızca bana karşı bir koz olarak kullanacağından emindim.

Hafifçe güldü, ses tonunun gittikçe neşelendiğine yemin edebilirdim. "Ah, endişelenme, yüzmen gerekmeyecek. Etrafta üzerine basabileceğin kayalar ve geçmeni kolaylaştıracak diğer bir sürü şey var."

Artık çiti görebiliyordum. Ellerim terliydi ve nefesim kesik kesikti, ancak bunun tempolu yürüyüşümüzden dolayı olduğunu zannetmiyordum.

"İşte orada." Ava yaklaşık altı metre kadar ilerimizdeki bir noktayı işaret etti. Akan suyun sesi gecenin içinde bize doğru süzülüyor ve Ava'yı takip etmek için kullandığım irademin son kırıntılarını da benden alıp götürüyordu.

Akarsuya ulaştığımızda şaşkınlıktan donakaldım. Bu bir akarsu değildi, lanet olası bir nehirdi. Akıntı çok hızlı olmasına rağmen nehre düştüğümde beni alıp götürebilecek kadar güçlüydü. Ve bu karanlıkta Ava'nın bahsettiği kayaları değil kullanmak, görmek bile imkânsızdı. Fakat çitteki açıklık konusunda doğruyu söylemişti. Geçit küçüktü, nehir sanki üzerine çit yapılabilmesi için yeteri kadar daralmıştı. Altan geçebilmek için kayaların üzerinden yürümemiz ve

biraz suya batmamız gerekiyordu, tam anlamıyla yüzmeden diğer tarafa geçmek mümkündü.

Ava kısık sesle, "Beni izle," dedi. Ellerini denge kurabilmek için iki yana açarak nehre adımını attı ve büyük bir kaya bulana kadar ayağıyla suyu araştırdı. "Yolu buldum. Sen iyi misin?"

Dişlerimi sıkarak, "İyiyim," diye mırıldandım. Ayaklarımı tam olarak onun koyduğu yerlere koymaya ve kollarımı tıpkı onun gibi açmaya gayret ediyordum fakat attığım her adımda, altımdaki siyah sulara gömüleceğim hissine kapılıyordum.

Ava çitin altına gelince suya girdi ve artık ne tarafa gittiğini göremez oldum. Midem paniğe kapılmamla birlikte düğümlendi ve her seferinde tek adım atarak titrek ellerimle çite tutundum.

Mucizevi bir şekilde diğer tarafa ıslanmadan geçmeyi başardım. Bu tarafta üzerine basabileceğim taşlar yoktu ve toprağa basmak için suyun üzerinden zıplamam gerekiyordu. Derken başardım, güvendeydim. Rahatlayarak iç geçirdim. Eğer Ava beni buradan bir kez daha geçirmeyi düşünüyorsa aklını kaçırmış olmalıydı.

Kafamı kaldırdığımda gördüğüm ilk şey üstünü çoktan çıkarmış olan Ava'nın, eteğinin fermuarını açıyor olduğunu gördüm. Kıyafetlerinin altında, karanlıkta rengi belli olmayan bikinisini vardı.

"Ne yapıyorsun?"

Beni duymazlıktan geldi. Üstelemek yerine etrafıma şöyle bir bakındım. Ormanlık bir alandaydık ve aksinden emin olmasaydım hâlâ çitin diğer tarafında olduğumuzu düşünebilirdim. Etraf tamamen aynı görünüyordu.

Ava, "Üzgünüm, Kate," dedi. Çantasından bir çöp poşeti çıkararak katlanmış giysilerini içine yerleştirdi.

"Üzgün mü? Ne için üzgünsün?"

"Senden burada ayrılacağım için." Çantasını omzuna atarak yüzüne geniş bir gülümseme kondurdu. "Bunu kişisel bir şey olarak algılama. Eğer Dylan senden bu kadar hoşlanmıyorsa arkadaş bile olabilirdik. Ama eminim ki neden bunların olması gerektiğini anlayışla karşılayacaksın."

"Neyin olması gerektiğini?"

"Bunun." Suyu adımını atmasıyla birlikte titremeye başladı. Görünen o ki su görüldüğü kadar soğuktu. "Bunu bir ikaz olarak düşün, Kate. Erkek arkadaşına dokunma. Bir sonraki sefer başına çok, çok daha kötü şeyler gelebilir."

Ve bunları söyledikten sonra nehre balıklama daldı.

Aynı anda iki şey birden gerçekleşti: İlki, neler olup bittiğini anlamış olmamdı. Ava, sudan korktuğumun gayet bilincinde olarak beni burada bırakıyordu. Şenlik ateşi falan yoktu, bunu kasıtlı olarak yapmıştı.

İkincisi Ava nehre girdiği anda gerçekleşti. Onun yüze rek öteki tarafa geçmesini seyretmek yerine kafasını bir kayaya vurduğunda çıkan o mide bulandırıcı çatırtıyı duydum ve gördüğüm ilk şey Ava'nın nehrin akıntısıyla beraber gevşekçe süzüldüğü oldu.

İrkildim. Akıntı ben orada durmuş izlerken onu neredeyse beş metre sürüklemişti fakat Ava bir kez bile kıpırdamamıştı. Darbe onu sersemletmiş olmalıydı.

İyi.

Beynimin ahlaki yanı hayır, iyi değil, diye ısrar ediyordu. *Hiç iyi değil.* Eğer sadece sersemlemek yerine tamamen kendinden geçtiyse, akıntı onu nehrin kıyısına götürmediği takdirde boğulabilirdi.

Zihnen feryat ettim. *Bırak da acı çeksin!* Nehir o kadar da geniş değildi. Elbet kendine gelecek ve kıyıya ulaşacaktı.

Ancak kafamdaki "Bayan İyi Niyetli" ona bir şey olduğu takdirde benim sorumlu olacağımı haykırıyordu. Ve beni zalim bir oyuna getirmiş olsa bile hayatımdaki bir insana daha kötü şeyler olması düşüncesine katlanamazdım. Şimdiye kadar zaten bir ömre yetecek kadar trajedi yaşamıştım.

Vücudum, aklımın bir karara varmasını beklemeden harekete geçti. Pek de iyi bir yüzücü olmayabilirdim ancak koşabilirdim. Daha ne yaptığımı farkına varamadan tabanları yağlayarak aramızdaki mesafenin yarısını katettim. Akıntı güçlüydü fakat ilk başta düşündüğüm kadar hızlı değildi. Kısa süre içinde, durmaya çalışırken çamurlu kıyıda kayarak Ava'ya ulaştım fakat şimdi de önüme koskocaman başka bir engel çıkmıştı: su.

Kâbuslarımdan kalan görüntüler beynime üşüştü fakat onları bir kenara itmeyi başardım. Ava nehrin tam ortasında yüzükoyun süzülüyordu ve bu da onun daha yakına gelmesini beklemeye zamanımın olmadığı anlamına geliyordu. Sadece iki seçeneğim vardı: onun boğulmasına seyirci kalmak ya da ardından suya atlamak. Tam olarak bir seçme şansım olduğu söylenemezdi.

Çekinerek buz gibi suya girdim ve yetişebilmek için uyuşuk hareketlerle zıplarken her yana su sıçratarak ona doğru ilerlemeye başladım. Ayağımın bir taşla takılmasıyla tamamen suya gömüldüm ve neler olduğunu anlayamadan akıntı beni de içine aldı.

Kafamın suya dalmasıyla birlikte içimde bir panik dalgası yükseldi. Fakat bilincim yerindeydi ve yüzme bilmememe rağmen su çok da derin değildi. Kâbuslarımdan farklı olarak dibi bulmayı başardım ve kendimi suyun yüzüne doğru ittim. Ava'ya ulaşabilmek için debelendim ve onu kolundan yakalayarak kendime çektim. Kalbim acı verecek kadar hızlı atıyordu ancak yine de olabildiğince sabit bir ritimle nefes almaya

çalışıyordum. Ava kendine geldiğinde onu öldürecektim ve bu sefer, eğer dünyada birazcık adalet kaldıysa o güzel yüzünde sonsuza kadar izi kalacak dikişleri olacaktı.

Ava'yı dondurucu sudan kıyıya doğru çektim, kuru toprağın üstünde olduğum için birdenbire rahatlamıştım. Yalnızca yarım dakika kadar suda kalmış olmasına rağmen Ava'nın rengi maviye dönmeye başlıyordu, su yutmuş olması durumunda biraz yardımı dokunabileceğini umarak onu yan döndürdüm.

Yanında çömelerek, "Ava?" diye seslendim. Dişlerim takırdıyordu. "Ava! Uyan!"

Ava hareketsizdi. Biraz daha eğilerek nefes almasını bekledim ama bu olmadı. Ağzımdaki iğrenç tattan kurtulmak için yutkundum. Kalp masajı. Bunu yapabilirdim.

Onu sırtüstü döndürerek avuçlarımı yerleştirdim. Bir, iki, üç, dört, beş, altı...

Ona bakarak bir şeyler olmasını bekledim. Hiçbir şey olmuyordu.

"Bu eğer bir tür şakaysa..." Yeniden denedim. Başka şansım kalmayana kadar ona suni teneffüs yapmayacaktım.

Başındaki derin yarığı o zaman fark ettim. Bunu daha önce nasıl fark etmediğimi bilemiyordum. Kan, saçlarını kızıla boyamıştı. Yaranın ne durumda olduğuna bakmak için kalp masajı yapmayı bir anlığına kestim.

Bu basit bir kesik değildi. Saçını yarayı görebilmek için geriye çektiğimde midem şiddetle buruldu. Kafatasının ön kısmı yuvarlak değildi, dümdüzdü.

Çığlık atarak ağzımı kapadım. Kusmama saniyeler kalmıştı. O karanlıkta bile, yalnızca bir saç ve kan karışımına bakmadığımı biliyordum. Kafa derisi açılmış ve bir parçası kopmuştu. Parçalanmış kafatası ve şey parçaları... Ah, Tanrım! Bunu düşünmek bile istemiyordum.

Parmaklarım çabucak boynuna gitti ve atan bir damar aramaya başladı. Hızlı ve kesik kesik nefes alıyordum. Otomatik olarak kalp masajına kaldığım yerden geri döndüğümde dünya da etrafımda dönüyordu. Olamazdı. Bu imkânsızdı. Bu bir şakaydı, birazdan işe yaramaz kıcımlı ön kapıdan çıkarak eve gidebileceğim bir eşek şakasıydı. Ava kesinlikle...

"Yardım edin!" Sıcacık yaşlar yanaklarımdan süzülürken avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım. "Biri bana yardım etsin!"

BÖLÜM 4 YABANCI

Hıçkırarak ellerimi Ava'nın göğsüne gömdüm. Ölmüş olamazdı. İki dakika önce beni uyarıyor... Ne için uyarıyordu? Artık bunun bir önemi yoktu. Derin, titrek bir nefes alarak elimin arkasıyla gözlerimi sildim. Hayır. Mümkün değil. Bunlar aslında olmuyordu.

"Yardım edin!" diye haykırdım ve bir hayat belirtisi görebilmek için çılgınca etrafıma bakındım. Ancak tek gördüğüm her yanımızın ağaçlarla sarılı olduğu ve tek duyduğum akan nehrin sesiydi. Mülkte birileri yaşıyor olsa bile kilometrelerce uzakta olmalıydılar.

Tekrar Ava'ya baktım, kafası suyun üzerinde süzülürken gözlerim yaşlarla doldu. Şimdi ne yapacaktım?

Omuzlarım titriyordu ve vücudum kullanılamaz durumdaydı. Geriye giderken ayağım takıldı ve Ava'ya bakarak oturur pozisyonda yere düştüm. Gözleri ardına kadar açık, hareketsiz ve cansızdı. Kafasından kan damlarken Ava orada öylece duruyordu. Yararı yoktu.

Gözlerimi ondan ayıramayarak dizlerimi göğsüme çektim. Şimdi ne olacaktı? Bizi kim bulacaktı? Onu burada

AIMÉE CARTER

bırakamazdım. Biri bizi bulana kadar burada kalmalıydım. Ah, Tanrım, zavallı annem... Herkes ne derdi? Ava'yı benim öldürdüğümü düşünürler miydi? Bir anlamda zaten öyle değil miydi? Eğer onunla gelmeyi kabul etmeseydim, bir nehre asla balıklama atlamak durumunda kalmayacaktı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Kalbim duracak gibi oldu. Yanımda bir adam duruyordu, ya da bir oğlan? Anlayamıyordum, yüzünün bir kısmı karanlık tarafından gizleniyordu. Ancak görebildiğim kadarı nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oldu. Saçları ve soğuk rüzgârda dalgalanan uzun ceket simsiyahtı.

Sonuçta benim hayal ürünü değil.

"O..." Cümlemi bitiremedim.

Adam Ava'nın yanında çömelerek onu inceledi. Benim gördüklerimin aynılarını görmüş olmalıydı: kanlı başı, aşırı hareketsiz vücudu, boynun aldığı garip açıyı. Ancak paniklemek yerine kafasını kaldırıp bana baktı ve ben omurgama kadar ürperdiğimi hissettim. Gözleri ay ışığı rengindeydi.

Birkaç metre ötede bir hışırtı duydum. İrkilerek kendi etrafımda döndüm ve kuyruğunu sallayarak bize yaklaşan siyah bir Danua gördüm. Köpek, adamın yanına giderek oturdu ve adam hayvanın kulaklarının arkalarını okşadı.

Adam ifadesiz bir sesle, "Senin adın ne?" dedi.

Islak saçlarımı titrek ellerle kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "K-Kate."

"Merhaba, Kate." Sesinde sakinleştirici bir şeyler vardı, kulağa neredeyse melodik geliyordu. "Ben Henry ve bu da Cerberus."

Yaklaşan adamın yüzünü şimdi daha net görebiliyordum ve sanki görüntüsündeki bir şeyler oldukça yanıltıcıymış gibiydi. Benden birkaç yaş büyük gibiydi, en fazla yirmi iki.

Fakat bu bile zorlama bir yargı olurdu. Ve bu saatte, böyle bir ormanın ortasında bulunmak için fazlaca güzeldi. Vaktini Kuzey Yarımada'da saklanarak harcamak yerine dergi kapaklarını süslüyor olması gerekirdi.

Ancak dikkatimi gözleri çekmişti. Bunca karanlıkta bile ıslıl ıslıl parlıyorlardı ve kendimi bakışlarından alabilmem için epeyce çaba sarf etmem gerekmişti.

Titreyen sesimle "A-arkadaşım," dedim. "O..."

"Ölmüş."

Bunu o kadar sakın bir şekilde söylemişti ki midem altüst oldu. Yediğim bir parça akşam yemeğini çıkardım. Birden akşamın dehşeti beni rüzgârda sürüklercesine vurmuştu.

Nihayet kusmayı kestiğimde oturur pozisyona geri dönerek ağzımı sildim. Henry, Ava'yı düzelterek, yalnızca uyuyormuş gibi görünmesini sağlamıştı ve şimdi bana ürkütmek istemediği yabani bir hayvanmışım gibi bakıyordu. Gözlerimi başka yöne çevirdim.

"Bu kız, senin arkadaşın mı?"

İçimden yükselen hıçkırığı koyuvermekten korkarak zayıfça öksürdüm. Öyle miydi? Tabii ki değildi. "E-evet," demeyi başardım. "Neden?"

Kumaş hışırtısı duyarak gözlerimi açtım ve Henry'nin ceketini insanların genellikle cesetleri örttükleri gibi Ava'nın üzerine serdiğini gördüm. "Arkadaşların birbirlerine onun sana yaptığı şekilde davrandıklarını bilmiyordum."

"Bu bir şakaydı."

"Bunun pek de komik olduğunu düşünmüyordun ama."

Hayır, düşünmüyordum. Ama artık bunun bir önemi yoktu.

"Sudan korkuyorsun. Buna rağmen onun ardından suya atladın, onun niyeti seni arkada bırakmak olsa bile."

Ona bakakaldım. Bunu nereden biliyordu?

"Neden?" dedi. Acınacak halde omuzlarımı silktim. Ne söylememi bekliyordu?

"Çünkü," dedim. "O ölmeyi..." Ölmeyi hak etmiyordu.

Henry uzun bir dakika boyunca sessiz kalarak Ava'nın üstü örtülü vücuduna baktı. "Onun geri gelmesi için ne yapardın?"

Ne söylediğini anlamakta zorlandım. "Geri mi?"

"Suya atlamadan önceki durumuna. Canlı olarak."

Panik içinde, cevabı zaten bildiğimi düşündüm. Ava'nın geri gelmesi için ne yapardım? Ölümü, hayatımın henüz benden çalınmamış parçalarının boynuna geçirdiği ipi sıkmaktan alıkoymak için ne yapardım? Ölüm annemi gözüne kestirmiş, kanatlarını açmış, her gün biraz daha yaklaşıyor onu benden almayı bekliyordu. Annem vazgeçmek üzere olabilirdi ancak ben onun için savaştıktan asla vazgeçmeyecektim. Ve gözlerimin önünde bir kurban daha seçmesine izin verecek değildim, özellikle de Ava'nın burada bulunması öncelikle benim hatam iken. "Her şeyi."

"Her şey?"

"Evet, ona yardım edebilir misin?" İçimde son derece mantıksız bir umut alevlendi. Belki de adam bir doktordu. Belki onu nasıl iyileştireceğini biliyordu.

"Kate, Persephone'nin hikâyesini hiç duydun mu?"

Annem Yunan mitolojisini çok severdi ve çocukken bana mitolojik hikâyeler okurdu. Ama bunun olan bitenle ne ilgisi vardı? Şaşkınca "Ne? Ben, evet, uzun zaman önce," dedim. "Onu iyileştirebilir misin? O... Bunu yapabilir misin? Lütfen?"

Henry öylece duruyordu. "Evet, eğer bana bir şey için söz verersen."

"Ne istersen." Umutlanmaya cüret ederek ben de ayağa kalktım.

"Persephone'nin hikâyesini bir daha oku, ne istediğimi anlayacaksın." Bana doğru bir adım atarak parmaklarıyla yanaklarımı okşadı. Geri sıçradım, ancak parmaklarının dokunduğu yerler alev almışçasına yanıyordu. Reddim karşısında herhangi bir tepki vermeyerek ellerini ceplerine soktu. "Sonbahar ekinoksu iki hafta sonra. Oku, anlayacaksın."

Geri adım attı ve ben kafam karışmış halde orada durmaya devam ettim. Ava'ya bakmak için dönerek "Peki ya..." dedim.

Kafamı kaldırarak yukarı baktım, Henry gitmişti. Uyuşuk ayaklarımla nereye bastığımı bilmeden, çılgınca etrafıma bakınarak öne doğru tökezledim. "Henry? Peki ya..."

"Kate?"

Kalbim gırtlığıma kadar sıçradı. Ava. Yanında, ona dokunmaya korkarak dizlerimin üzerine düştüm. Ancak Ava'nın gözleri açıktı, artık bir yeri kanamıyordu ve canlıydı.

"Ava?" Soluğum kesildi.

Oturmaya çalışırken gözlerinin üzerindeki kanı silerek, "Neler oldu?" dedi.

"Sen... Sen başını çarptın ve..." Sesim alçalarak kesildi. Ve ne?

Ava ayaklarının üzerinde durmaya çalışarak tökezledi fakat ben titreyen ellerimle onu sabitlemek üzere yakaladım. Şaşkınlıkla, "İyi misin?" dedim ve Ava başıyla onayladı. Kolumu onu dik tutabilmek için çıplak beline doladım. Henry'nin ceketini gitmişti. "Haydi, seni eve götürürelim."

O gece tırnaklarımdan altındaki kanı temizleyerek yatağıma süzülüşümde kendimi Henry'nin gerçek olmadığına neredeyse ikna etmeyi başarmıştım. Onu bu gece ormanda ve de hafta başında arabamdayken görmüş olmamı tamamen hayal gücüme borçlu olduğuma. Yapılabilecek tek man-

arabada ise son derece bitkindim. Ava başından beri iyi durumdaydı ve Henry...

Henry yalnızca bir rüyaydı.

O hafta sonu telefon, kablosunu çıkarmamdan önce neredeyse her saat başı çaldı. Annemin dinlenmeye ihtiyacı vardı ve bütün olan bitenden sonra yapmak istediğim tek şey kendimi dünyadan soyutlamak ve anneme eşlik etmektir. Arayanın kim olduğunu bilmiyordum ve umursamıyordum.

Dondurucu nehir bana pek de iyi gelmemişti ve bütün hafta sonunu annemin yatağının yanındaki sallanan sandalyede kendimden geçmiş halde geçirmiştim. Uykularım rahatsızdı, baştan ayağa Eden'a geldiğimden beri her gece gördüğüm kâbuslara bulanmıştı ve üstüne üstlük şimdi onlara bir yenisi daha eklenmişti. Rüyamda olaylar tam anlamıyla geçen geceki gibi geliyor, Ava nehre dalıp başını çarpıyor ve ben onun ardından suya atlıyordum. Ancak vücudunu nehirden çıkardığımda gördüğüm solgun, cansız, içinden sızan kanın yerde gölcükler oluşturduğu yüz onunki değildi. Benim yüzümdü.

Annemin yanındayken yüzüme bir cerrahi maske takmak zorunda kalmıştım. Ateşim vardı, her yerim ağrıyordu ve göğsümde çıkarıp atamadığım derin bir öksürük vardı fakat yine de birinin ona göz kulak olması gerekiyordu. Daha iyi olacağımı umarak ilacı boğazımdan aşağı adeta dökmüş-tüm ve pazartesi olduğunda en azından bir kez daha okula gitmeye cesaret edecek kadar iyileşmişim.

Öğle yemeğinde yemekhaneye girdiğimde James kendini kızarmış patates dolu tepsisiyle yanıma ilıştırıverdi. Hafta sonu aldığı yeni bir CD hakkında neşeyle bir şeyler geveleyerek dinlemem için bana da verebileceğini söyledi fakat başımı

"Kate?" Çoktan yerlerimize oturmuştuk ve James kızartmalarını ketçapa bulamıştı bile. "Bugün çok sessizsin. Annen iyi mi?"

Henüz yenmemiş sandviçimin üzerinden ona baktım. "Hâlâ dayanıyor."

"O halde neyin var?" Yüzündeki ifade bu işin peşini öylece bırakmayacağını söylüyordu.

"Hiçbir şey. Bütün hafta sonunu hasta geçirdim, hepsi bu."

"Ah, tamam." Ağzına bir kızartma attı. "Cuma günü gelmedin. Senin için ödevini ben aldım."

"Teşekkürler." En azından üstelememişti.

"Ava'yla şu partiye gittin mi?"

Donakalmıştım. Bu kadar belli mi ediyordum? Yüzümde açık veren bir ifade mi vardı? Hayır, bu yalnızca bir muhabbet konusuydu.

"Kate?"

Korkunç. İşte şimdi bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Kamburumu çıkararak, "Üzgünüm," diye mırıldandım.

"Partide bir şey mi oldu?"

"Bir parti yoktu." Ona yalan söylemenin bir faydası yoktu. Eğer insanlarla konuşmaya tenezzül ederse, etrafa sorduğunda öğrenecekti nasılsa. "Sadece Ava ve aptal bir eşek şakası vardı."

"Ne tür bir eşek şakası?" Sesinin alçalması ve bakışlarının sertleşmesinin, kafamın içindeki alarmları şimdiden çalıştırmış olması gerekirdi fakat o an uygun bir cevap bulabilmekle son derece meşguldüm. Nehrin kenarında olup biteni nasıl tarif edecektim? Bana inanmasının hiçbir yolu yoktu. Ben bile kendime inanmıyordum. Ve Ava...

İçimden kendi kendimi yumrukladım. Bütün olanlar bir eşek şakasıydı, öyle değil mi? Ava'nın beni orada bırakmak

yerine kafasını bir kayaya çarpması ve Henry'nin ortaya çıkarak, yaptığı her neyse onu yapması. Muhtemelen birinin ağabeyiydi, belki Ava'nın bile olabilirdi.

James omzumun üstünden bakarken kaşlarını kaldırarak, "İti an, çomağı hazırla," dedi. Gelenin kim olduğunu görmek için arkamı dönmeme gerek yoktu.

Ava, "Kate!" diye ciyakladı ve bir davet beklemeden yanıma oturdu. Gerildim, elmamı o kadar sert sıktım ki meyvenin, kabuğunun altından ezildiğini hissedebiliyordum.

"Ee, merhaba." Ona ne söylemem gerekiyordu. "Hafta sonun nasıldı?"

Bacaklarını masanın altında savurarak tepsisini bıraktı. James'in aksine tabağında tavuklu sandviç ve patates kroketleri vardı. Her gün böyle şeyler yemesine rağmen hâlâ zayıf kalmasının hiçbir açıklaması yoktu.

"İyiymi, bilirsin. Dinlendim, yüzdüm, bu gibi şeyler." Sandviçinden bir ısırık aldı ve konuşmasına devam etmeden önce ağzındakini yutmayı düşünmedi bile. "Seni aradım ama telefonunu açmadın. Babam bana yanlış numarayı mı verdi acaba?"

Neredeyse boğuluyordum. Arayan Ava mıydı? "H-hayır, numara doğru." Sessizce bir şeyler söylemesini dileyerek James'e baktım ancak o, bize bakmamak için çok özel bir çaba sarf ediyor gibi görünüyordu. "Hastaydım, o yüzden telefona bakmadım."

"Şimdi daha iyi hissediyorsun, değil mi?"

Tereddüt ettim. "Evet, daha iyiyim."

"Ah, bu mükemmel! Bu hafta bir ara bize gelmeni umuyordum. Bir yüzme havuzumuz var. Sana yüzme öğretebileceğimi düşündüm."

Ağzım açık halde ona bakakaldım. Bütün olan bitenden sonra onunla yüzmeye gitmemi mi bekliyordu? "Ben yüzmem."

Ve cuma günü olanlardan sonra içi su dolu hiçbir şeyin yakınına kesinlikle sokulmak istemiyordum. Böyle zalim bir şakayı sürdürmek olağanüstü bir aptallıktı ve sessizce bundan vazgeçmesini diliyordum.

Ava dudaklarını büzdü, yüz ifadem ya da ses tonumdaki bir şeyler ona bir ipucu vermiş olmalıydı. "Olan bitene hâlâ kızgın değilsin, değil mi?" Belki de yalnızca bana öyle geliyordu fakat Ava neredeyse tedirgindi. "Şey, yani, aslında ben de seninle bunun hak..."

"Ava," diyerek sözünü kestim. "Neden benimle oturuyorsun?"

Ava yüzünü asarak sandviçini tepsiye koydu. "Dylan'dan ayrıldım."

"Ne? Neden?" Yeniden James'e baktım ancak o kızartmalarından bu sefer de bir kale yapmaya dalmıştı. "Onu sevdiğini söylediğini sanıyordum."

"Seviyorum! Söyledim."

"O halde neden?"

"Çünkü." Omzunun üstünden sporcuların masasına bir bakış fırlattı. En azından yarım düzine insan bizi izliyordu ve Ava sesini alçaltarak fısıltıyla konuşmaya başladı. "Beni gördün, öyle değil mi? Nehre dalarak başımı çarptım ve gözümü açtığımda zonklayan başımla yerde yatıyordum."

Kendimi kayıtsızca omuz silkmeye zorladım. "Yani başını çarptın ve ben seni boğulmadan sudan çıkardım. Önemli bir şey değil."

"Evet, önemli." Sesi biraz daha alçaldı. "Her yerimde kan vardı. Eve gittiğimde annem kanı görünce çılgına döndü. Bunun senin kanın olduğunu söylemek zorunda kaldım."

"Ama benim değildi."

Gözlerimiz birbirine kilitlendi. Onunkiler kızarmıştı ve gözyaşlarıyla parlıyordu. "Biliyorum," diye fısıldadı. "Kate, bana ne oldu?"

Masanın öbür yanında oturan James bir an durakladı. Kulaklıklarını çıkarmış olduğunu fark ettim. Ava'ya olan biteni anlatmak dışında, şimdi bir de James'e açıklama yapmak zorunda kalacaktım. Bana inanmayacaktı. Hiçbir aklıselim buna inanmazdı. Ben bile kendime inandığımdan şüpheliydim ve hâlâ bunun inceden inceye düşünülmüş bir oyun olmadığına ikna olmuş sayılmazdım.

Ava konuşmamı bekleyerek dikkatle beni izliyordu. Bu işin içinden yalanlarla kurtulamayacağımı gayet iyi biliyordum. Delirmiş olduğumu düşünseler bile bunu birine söylemeye, olanların ne kadar da ezici bir yük olduğunu anlatmaya ihtiyacım vardı. Derin bir nefes alarak akıl sağlığıma veda ettim ve onlara her şeyi anlattım.

Konuşmayı bitirdiğimde Ava, parlayan gözlerle bana bakıyordu. "Ah, Kate! Gerçekten beni kurtarmak için suya mı atladın?"

Omuz silktim ve ben daha neler olduğunu anlayamadan Ava kollarını etrafıma sararak yüzünü boynuma gömdü. Bu sarılma, neredeyse işleri geçen her saniyesiyle daha da garipleştiren bir yarım dakika boyunca sürdü. Nihayet beni bıraktığında elleri hâlâ omuzlarımdaydı.

"Bu herhangi birinin benim için şimdiye kadar yaptığı en güzel şeydi. Dylan'a anlatmaya çalıştığımda..." Dudağını ısırды. "Bana güldü ve böyle şeyler uydurmaktan vazgeçmemi söyledi."

Dylan sporcu masasında etrafı arkadaşlarıyla sarılı halde gürültüyle gülüyordu. Yanımda oturan Ava ise mahvolmuş görünüyordu. "Yani onunla ayrıldınız mı?" dedim.

Ava sandviçini muncıklayarak, "Bunun bir önemi yok," dedi. "En fazla bir hafta içinde bana yalvarmaya başlayacak. Ya Henry? Ona gerçekten söz verdin mi? Senden ne istedi?"

Gözümün ucuyla James'in başını kaldırdığını gördüm.

"Tam olarak emin değilim," dedim. "Persephone'nin hikâyesini bilip bilmediğimi sordu ve güz ekinoksunun iki hafta sonra olduğunu, ayrıca hikâyeyi okuduğumda benden ne istediğini anlayacağımı söyledi. Hikâyeyi biliyorum fakat bunun olan bitenle ilgisini anlayamıyorum."

Masanın öteki ucundaki James, sırt çantasını karıştırarak masanın üzerine ağır kitaplar ve dosyalar çıkarıyordu. Yemekhanenin yarısı kitapların masaya vuruşuyla çıkan ses yüzünden bize bakıyordu. Onca şeyin nasıl olup da çantasına sığdığını hayretler içinde seyrederek kafamı eğdim ve James nihayet çantasından İngilizce dersinde kullandığımız kitap olduğunu fark ettiğim kalın bir kitap çıkardı. Öylesine açtığını düşündüğüm bir sayfayı hızlıca açtı fakat ne olduğunu görmek için kafamı kaldırdığımda bunun öylesine açılmış bir sayfa olmadığını gördüm.

James bir mağaradan çıkmakta olan bir kızın resmine işaret ederek, "İşte Persephone'nin hikâyesi," dedi. Çimlerin üzerinde kollarını selamlama biçiminde açmış bir kadın duruyordu. "Ölüler Diyarı Kraliçesi."

Ava daha iyi görebilmek için eğilerek, "Ölüler Diyarı mı?" dedi. "Hangisi?"

James ona bir bitkiyi bile anında çürütebilecek bir bakış fırlattı. "Hani şu ölülerin gittiği. Tartarus? Elysion Ovaları?"

Sayfayı çevirerek, "Yunan mitolojisi," dedim. "Şu adamı görüyor musunuz?" Yarısı gölgelerin ardına gizlenmiş siyah saçlı bir adamı işaret ettim. "Bu Hades, Ölüler Diyarı Tanrısı. Ölülerin hâkimi."

James, "Tıpkı şeytan gibi," dedi.

Ava, "Hayır, şeytan gibi değil," dedi. Sesinde bir öfke kırtısı seziliyordu fakat James fark etmedi ya da umursamadı. "Şeytan Hristiyan'dır ve Ölüler Diyarı cehennem değildir. Hades bir iblis değil. O sadece ölülerin ruhlarıyla uğraşması için göreve getirilen bir adam. Onları düzenler, yönetir ve böyle şeyler işte."

Bakışlarımı Ava'ya diktim. "Bunun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun sanıyordum?"

Ava omuz silkerek bakışlarını kitaba çevirdi. "Daha önce birkaç şey duymuş olabilirim."

James omurgam boyunca bir ürperti gönderecek kadar alçak bir ses tonuyla, "Onu kaçırmış," dedi. "Çayırda oynarken onu karısı olması için yeraltına sürüklemiş. Persephone bu süre içinde yemek yemeyi reddetmiş ve annesi Demeter bu konuda Zeus'a -tanrıların kralına- başvurduğunda dünya çoktan soğumaya başlamış bile. Sonunda Zeus, Hades'in Persephone'yi geri vermesini sağlamış fakat kız bu süre içinde birkaç hububat tanesi yemiş bulunmuş ve Hades, onun yılın bir kısmını kendisiyle geçirmesi gerektiği konusunda ısrar etmiş. Böylece Persephone yılın hangi bölümünü Hades'in karısı olarak geçirirse, o vakit dünyada kış olurmuş. Bu, Yunanlıların mevsimleri açıklamak için anlattıkları bir mit."

Havanın ısısı yirmi derece birden düşmüş gibiydi. Aklımdan korkunç bir düşünce geçti ve James'e bakarak Henry'yle yaptığım anlaşmanın gereğinin, bir parça bile olsa mümkün olup olamayacağını kavramaya çalıştım.

Öte yandan Ava burnundan horultulu bir kahkaha attı. Gürültüyle. "Yani Hades yalnız bir adamdı. Bu onu kötü bir adam yapmaz. Kızın oraya gitmek isteyip istemediğini bilmiyoruz. İstemiş de olabilir, anlarsınız ya."

Onu duymazdan gelerek James'e baktım. "Henry'nin bana aynı şeyi yapmaya çalışacağını mı düşünüyorsun?"

Ava gözlerini devirerek, "Bu çok gülünç," dedi. "Eğer seni kaçırarak olsaydı bunu çoktan yapardı, öyle değil mi? Biz ormandayken bunu yapma şansı yok değildi."

James, "Bilemiyorum," dedi. "Bu mümkün. Belki bunun için güz ekinoksunu bekliyordur. Yalnızca birkaç hafta kaldı, eylülün sonunda." Bana baktı, mavi gözleri o kadar kocaman açılmıştı ki yere düşeceklerinden endişeleniyordum. "Ya kış boyunca onunla birlikte kalmanı isterse?"

Kararsızca, "Benden her şeyi bir kenara bırakıp bir süreliğine başka bir yere taşınmamı bekleyemez," dedim. "Ya da sonsuza kadar."

James, "Fikrini sormayacaktır," dedi. "O zaman ne yapacaksın?"

Üçümüz arasında, etrafımızdaki yemekhanenin gürültüsü dışında bir sessizlik oldu. Nihayet omuzlarımı dikleştirdim ve olabildiğince inançlı görünmeye çalıştım. "O halde ona dersini veririm ve polis onu tutuklar. Hikâye de böylece sonlanır."

Ancak bu gerçek son değildi çünkü hiçbirimiz nehrin kıyısında olanlardan bahsetmiyorduk. Adam Ava'yı bir şekilde hayata geri döndürmüştü ve bunu nasıl açıklayacağımı bilemiyordum.

James kitabı çarparak kapadığında yerimden sıçradım.

"Belki," dedi. "Ama bu bir yabancıyla evlenmeyi kabul ettiğin gerçeğini değiştirmez."

BÖLÜM 5 EKİNOKS

Önümüzdeki iki hafta boyunca yalnızca tek seçeneğim olacaktı: yaptığım anlaşmayı unutmak, onu gülünç addedip üzerine çizmek ve hayatıma devam etmek. Başka bir seçeneğim olsaydı bile, annemin sağlık durumu bütün dikkatimi ona yoğunlaştırmamı gerektiriyordu.

Fakat James ve Ava bunu unutmama izin vermeyeceklerdi. Günler geçerken ikisi çoğu zaman benim orada olduğumu bile unutup öğle yemeklerini masanın üzerine eğilmiş halde birbirlerine fısıldamakla geçiriyorlardı. James beni bundan vazgeçirmeye kararlı görünüyor, Henry'yi ne kadar az tanıdığımı ve beni hayatımın geri kalanının yarısını onunla geçirmeye davet ettiği için nasıl da birkaç tahtasının eksik olduğunu söyleyip duruyordu. Ancak James yaptığımız anlaşmadaki noksanları her sıraladığında Ava ona karşı çıkıyordu. Hiçbirimiz onun hakkında yeterli bilgiye sahip olmadığımız halde Henry'yi usanmadan savunmaya devam ediyordu, ancak bunun nedenini anlamak da zor değildi. Henry olmasaydı Ava ölmüş olacaktı. İçinde ona karşı bir miktar sadakat beslemesi doğaldı.

Hikâyeyi, çoğunu tezlerini doğrulamak için kullanarak enine boyuna inceliyorlar ve bana durmadan Henry'nin tam olarak ne söylediğini soruyorlardı fakat onlara söyleyebileceğim başka bir ayrıntı yoktu.

Bir yanım endişelenir ve onlarla birlikte günleri sayarken diğer yanım annemin bakımıyla fazlaca ilgiliydi. Kâbuslarım, bana uyumak için yalnızca birkaç saat bırakarak devam ediyorsa da hiç kimse gözlerimin altındaki morluklar hakkında bir yorum yapmıyordu. Eden küçük bir kasabaydı ve herkes annemin durumundan haberdardı.

Sonbaharın başlangıcından birkaç gün önce eve geldiğimde annemi ağzına kadar yabancı ot bürümüş bahçenin ortasında otururken buldum ve aniden boğazımda bir panik düğümü hissettim. Arabamdan yuvarlanırcasına inerek onun yanına gittim ve yüzüne daha iyi bakabilmek için yanı başında dizlerimin üzerine çöktüm.

Endişe ile dolu, boğuk bir sesle, "Anne?" dedim. "İçeride dinleniyor olman gerekiyordu." Bunu yapacak enerjiyi nereden bulabilmişti? Verandada oturmuş örgüsünü ören Sofia'ya ters bir bakış fırlattım.

Sofia omuz silkti. "Çok ısrar etti."

Annem beni eliyle savuşturarak, "Ben iyiyim, bütün gün uyudum," dedi fakat geç kalmıştı. Cildinin solgun ve bir kâğıt kadar ince olduğunu çoktan fark etmiştim ancak yine de gözlerinde, geçen birkaç hafta boyunca görmediğim bir ışıltı vardı.

Nazikçe dirseğinden tutarak, "Haydi," dedim ve onu yukarı doğru yönlendirmeye çalıştım. İnatla oturmaya devam ediyordu. Onu incitmekten korktuğum için çok fazla zorlamak istemiyordum.

Yalvaran gözlerle bana bakarak, "Sadece birkaç dakika daha," dedi. "Uzun zamandır dışarıda vakit geçirmediğim. Güneşin altında kendimi çok iyi hissediyorum."

Kendimi tekrar dizlerimin üzerine bıraktım. Artık onunla tartışmanın pek de bir yararı yoktu. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Karmakarışık ot yığınına doğru bir hareket yaptım. Birileri en son ne zaman bahçeyle ilgilenmişti acaba?

Annemin yüz ifadesi teklifime karşılık birden aydınlandı. "Tam olarak ihtiyacım var sayılmaz ama biraz yardım da fena olmazdı. Başla bakalım asılmaya."

Oldukça kirli bir işti ancak birlikte çalışarak annemin temizlemeyi başardığı küçük alanı daha da genişlettik. Ne zamandır dışarıda olduğunu düşünmek istemiyordum. Bu tür bir işle var olan azıcık enerjisini de ziyan etmemesi gerekiyordu ama annem aklına bir şey koyduğu zaman onu bundan vazgeçirmek imkânsızdı.

Sofia oturduğu verandadan, "Birazdan dönerim," dedi ve sallanarak içeri girdi. Kapıyı ardından kapatarak bizi yalnız bıraktı. Neredeyse benim boyumun yarısı kadar olan bir otu çekiştirirken göz ucuyla annemi izliyordum. Bir tek kötü sinyal bile yakaladığım takdirde onu içeri götürecektim.

Fakat günlerden beridir hiç bu kadar enerji dolu ve berrak olmamıştı. Onu endişelendirmek istemediğim için ona partide olanları anlatmamıştım ama güz ekinoksu yaklaşır ve James ile Ava durmadan karşıt görüşleri savunurken, olanları ona anlatmak istediğimi fark etmiştim. Bütün hikâyeyi olmasa da en azından bir kısmını. Daha önce ondan hiç böyle bir şeyi saklamamıştım ve bundan sonra onunla konuşmak için pek fazla bir fırsatım da olmayacaktı.

Tereddüt içinde, "Anne?" dedim. "Eden Köşkü'nü biliyor musun?"

"Tabii ki." Bahçedeki en inatçı otlardan birini çekiştirirken alnının ortasındaki kırışıklıklar derinleşmişti. "Köşke ne olmuş?"

Yumruk yaptığı elinin altından çekiştirmekte olduğu otun gövdesini yakalayarak ona yardım ettim. Birlikte çekmeye başladığımız anda ot, ardından bize bir toprak duşu yaptırarak kökünden ayrıldı.

"Orada yaşayan Henry adında biri var mı?"

Şaşkınlığını gizlemeye çalışmadan sırtını dikleştirdi. "Niçin soruyorsun?"

"Çünkü." Sıkıntıyla çimlerin üzerinde kıpırdandım, dizlerim acımaya başlamıştı. Ona olanları söylemem gerektiğini ve bunu bilmek isteyeceğini biliyordum. Korkum bu konuda bir şeyler yapmaya kalkışmasıydı; onu korkutmak ya da incitmekti.

Bu yüzden yalan söyledim.

Suçluluk içimi kemirirken bakışlarımı ondan kaçırarak, "Okuldaki çocuklar konuşurken duydum," dedim. Şimdiye kadar, bunu yapmak zorunda kalmadığım sürece ona asla yalan söylememiştim. "Sadece onun hakkında bir şeyler bilip bilmediğini merak etmişim."

Birden dikleştirdiği omuzları düştü ve yüzüme düşen gevşek bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırmak için uzandı. "Böyle zor konuları gündeme getirmekte ısrar ediyorsan eğer, en azından ben öldüğümde neler olacağını da konuşabilir miyiz?"

Aklımdaki Henry hakkında olan bütün düşünceleri unutup aniden ayağa fırladım. "Artık içeri girme zamanı."

Gözlerini kıstı. "Ancak benimle konuşacağına söz verdiğinde içeri gireceğim."

"Zaten konuşuyoruz. Lütfen, anne. Kötişileceksin."

Keyifsizce gülümsedi. "Nasıl olacakmış o? Benimle konuşacak mısın, konuşmayacak mısın?"

Kenarlarına adeta batan yaşlara aldırmadan gözlerimi kapadım. Bu hiç de adil değildi. Hâlâ biraz zamanımız kalmış olmalıydı, öyle değil mi? Buraya kadar iyi dayanmıştı. Elbette birkaç ay daha dayanabilirdi. Noel, diye düşündüm. Birlikte yalnızca bir Noel daha. İşte o zaman ona güle güle demeyi kabullenebilirdim. Geçen dört yıl boyunca da hayatla aynı anlaşılmayı yapmıştım ve bu şimdiye kadar işe yaramıştı.

"Beni özlemeni istemiyorum," dedi. "Kendi hayatını yaşamalısın, tatlım ve daha fazla benim yükümü taşımak zorunda kalmamalısın, özellikle de ben öldüğümde."

Genzim yanıyordu fakat bir şey söylemedim. Kendi hayatımı nasıl yaşayacağımı bilmiyordum. Henüz New York'ta yaşarken bile annem her zaman en iyi arkadaşım olmuştu, geçen dört yıl içerisinde ise tek arkadaşım. Ne yapmamı bekliyordu ki, çantamı toplayıp hiçbir şey olmamış gibi hayatıma devam etmemi mi?

"Ve âşık olup kendi aileni kurmanı istiyorum, benden çok daha uzun bir süre var olacak bir aile." Uzanarak elimi aldı ve nazikçe sıktı. "Sana iyi bir eş olacak birini bul ve onu asla bırakma, tamam mı?"

Boğuluyor gibi hissettim. "Anne..." Hıçkırdım. "Bunları nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Üzgün bir gülümsemeyle bana baktı. "Kimse bilmez, Kate. İlk başta bunu kimse bilmez. Ancak sen bunun için hazırsın, buna emin ol. Ben elimden gelen her şeyi yaptım." Bir anlığına, canlılık ve coşkusunu yitirerek birleşmiş ellerimize baktı. "Hazırsın, sen mükemmel biri olacaksın, hayatım. İmkânsız başaracaksın. Bunu hissedebiliyorum ve sen öyle olmadığını düşünsen bile her zaman seninle birlikte olacağım, her zaman. Seni asla bırakmayacağım. Bunu unutma, olur mu? Bazen

yokluğumu hissedeceksin ama bana en çok ihtiyacın olduğu anlarda her zaman seninle olacağım."

Boştaki elimle gözlerimi sildim ve annemin diğer avucunun içindeki elini biraz daha sıktım. İçimdeki bir şeyler, yapıştırabileceğimden çok daha büyük bir hızla ufalanıyordu ve artık ne yapabileceğimi bilmiyordum. Onsuz bir yaşam düşünemiyor ve düşünmek de istemiyordum. Ancak bu, hazırlandığımdan çok daha erken yüzleşmek zorunda kalacağım bir hakikatti. Ben onu, annemi istiyordum, bir hatırayı değil.

Elimi iki elinin arasına alarak, "Bana kendin olacağına ve her koşulda seni her ne mutlu edecekse onu yapacağına söz ver," dedi. "Seni muhteşem bir hayat bekliyor, tatlım. Ama kendinle ne kadar mücadele edersen, hayatın da o kadar zorlaşır. Hangi engelle karşılaşırsan karşılaş, yeterince fazla istediğin takdirde bunu aşabileceğini unutma. Ve aşacaksın da." Gülümsedi ve içimde sağlam kalmış her ne varsa yerle bir oldu. "Düşündüğünden çok daha güçlüsün. Bana mutlu olmaya çalışacağına söz verir misin?"

Ona, onsuz nasıl mutlu olacağımı bilmediğimi, o yokken kim olduğumdan emin olamayacağımı ve bunu yapacak kadar güçlü olmadığımı söylemek istedim. Ancak yalvaran bakışları dayanabileceğim türden değildi. Böylece ona ikinci kez yalan söyledim.

"Tamam," diye mırıldandım. "Söz veriyorum."

Gülümsemesi bana kendimi daha da suçlu hissettirdi. "Teşekkür ederim," dedi. "Senin iyi olacağını bildiğimden öte tarafta gitmek çok daha kolay olacak."

Bir şeyler söyleyebileceğim konusunda kendime güvenerek onun ayağa kalkmasına yardım ettim. Köklenmiş otlar çimenliğin ortasına terk edip annemin dizlerindeki toprağı silkeledim ve bütün gücümle eğer ikimizden biri ölecekse ilk

sırada onun olmamasını dileyerek onu yarı kucağımda taşır halde eve götürdüm.

Ertesi gün öğretmen Fransızcada düzensiz ve çekimli fiiller hakkında vızıldarken sınıfın kapısı açıldı ve ön taraftaki ofisle ilgilenen Irene içeri girdi. Benimki dahil bütün kafalar ona doğru döndü fakat Irene'in bakışlarının hedefindeki tek kişi bendim.

İç organlarım erimiş gibi hissederek ayağa kalktım. James ve Ava'nın bakışlarının başımın arkasını deldiklerini hissediyordum. Ardımda bıraktığım fısıltılara aldırma dan sınıfı koşar adımlarla boydan boya geçtim.

Koridora çıkıp sınıfın kapısını ardımızdan sıkıca kapadıktan sonra Irene şefkat dolu bir sesle, "Kate," dedi. "Annenin hemşiresi aradı."

Duvarlar etrafımda dönmeye başlamıştı. Bir an için nasıl nefes alındığını unutmuştum. "Ölmüş mü?"

Irene, "Hayır," diyince içime bir ferahlama yayıldı. "Hastaneye kaldırılmış."

Başka bir kelimeye fırsat tanımadan, dersi tamamen unutarak arkama döndüm ve koridor boyunca son süratle koşmaya başladım. İstedğim tek şey bu kez veda vakti gerçekten gelip çatmadan hastaneye ulaşmaktı.

"Kate?"

Öğleden sonraydı ve ben hastanenin bekleme odasında bitkin bir halde oturuyordum. Geçen üç saati tek başıma, bir yığın derginin sayfalarını tek kelime bile okumadan karıştırarak ve doktorların gelip de annemin nasıl olduğunu söylemelerini bekleyerek geçirmiştım.

"James!" Titrek bacaklarımın üzerinde doğrularak ona sanki hayatım buna bağlıymışçasına sıkıca sarıldım. Bu tam olarak gerektiğinden biraz daha fazla sürmüştü ancak etrafıma

sarılmış sınısıcak kollarını hissetmeye ihtiyacım vardı. Hassas ve zayıf olmayan birine sarılmayalı uzun zaman olmuştu. "Annem hasta ve bana neler olduğunu söy..."

"Biliyorum," dedi. "Irene her şeyi anlattı."

Yüzümü James'in göğsüne gömerek, "Ya zamanı geldiyse?" dedim. "Ona elveda bile diyemedim. Ona, onu ne kadar sevdiğimi söyleyemedim."

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek, "O bunu biliyor," diye mırıldandı. "Seni temin ederim ki biliyor."

James, yiyecek bir şeyler almak için dışarı çıkmasını saymazsak, sonraki birkaç saati benimle birlikte geçirmişti ve doktor sonunda gelip bana duymaktan en çok korktuğum şeyi söylerken hâlâ yanımdaydı: annem komaya girmişti ve artık çok zamanı kalmamıştı.

Hastane yatağının ortasında, sayamayacağım kadar çok makine ve monitöre bağlı vücudu küçücük ve kırılğan görünen annemi görmek üzere içeri girerken James de yanımdaydı. Teni kül rengine dönmüştü ve eğer doktor bunu bana söylememiş olsaydı bile çok fazla yaşayamayacağını anlayabilirdim. Beynimin içinde bir gün önce olanları gözden geçiriyor ve onun nasıl da dışarıda kalmasına ve bahçe ile ilgilenmesine izin verdiğimi düşündüğüm her an kendimden daha da nefret ediyordum. Belki kendini bu kadar yormamış olsaydı hâlâ direniyor olabilirdi.

O yatakta ölmekte olan o bedenin içinde, annemden hiçbir iz kalmamıştı. Annemi bu şekilde, bir zamanlar içinde olduğu bedeni cansız bir kabuk gibi yatağında yatarken hatırlamak istemiyordum fakat her şeye rağmen kendimi bırakamazdım.

Saat ondan biraz önce, bir hemşire yanıma gelerek ziyaret saatlerinin sona erdiğini bildirdi. Kendimi oradan ayrılmaya

ikna edemediğim birkaç dakika sonrasında James yanıma yaklaştı.

"Kate." Elini sırtımda hissettim ve gerildim. "Ne kadar çabuk uykuya dalarsan, o kadar çabuk geri gelip onu görebilirsin. Haydi, seni eve bırakayım."

Kuru bir sesle, "Orası artık bir ev değil," dedim fakat James'in beni dışarı çıkarmasına izin verdim.

James arabamı Eden'a doğru sürerken ben pencereden dışarıyı seyreliyordum ve benimle konuşmaya çalışmamasına minnettardım. Bunu yapmış olsaydı bile cevap verebileceğimden emin değildim. Arabanın motoru hâlâ çalışır halde evin yanındaki garaj girişinde durana kadar da konuşmadı. Arka planda radyoda çalan şarkının sesi duyuluyordu. Radyonun sesi o kadar kısıktı ki şarkının ne olduğunu çıkarabilmek için kendimi zorlamam gerekti. Oyalanıyordum. Eve girmek istemiyordum. Kendimi yıllardır bugüne hazırlıyordum fakat şimdi her şey olup biterken yalnız kalma fikrine katlanamıyordum.

"İyi olduğuna emin misin?"

"İyiyim." Yalan söyledim. James üzgünce gülümsedi.

"Yarın sabah ilk işim gelip seni evden almak olacak."

"Okula gitmeyeceğim."

"Biliyorum." Gözlerini benden ayırmıyordu. "Seni hastaneye götüreceğim."

"James... Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Arkadaşlar böyle yapmaz mı?" Sesindeki belirsizliği duymak canımı acıtmıştı. "Sen benim arkadaşısın, Kate ve zor durumdasın. Benim için şu an seninle ilgilenmekten daha önemli ne olabilir?"

Çenem titredi, gözyaşlarımın akması an meselesiydi. Ne yapacağımı bilemez halde şoför koltuğuna uzanıp kollarımı James'e sardım. Daha önce hiç onun gibi, annemin ölüm döşeği

başında bana eşlik etmek için kendi gününü feda edebilecek bir arkadaşım olmamıştı. Eden'a, her şey olup bittiğinde ya-
payalnız kalacağımı düşünerek gelmişim ve bunun yerine
James'i bulmuştum. Eğer Eden'da kalmam için bir sebebim
varsa, bu James'ti.

Başım omzumdayken, "En azından arabayı al," dedim.
"Bu karanlıkta eve kadar yürüme."

James sözlerime karşı çıkmaya hazırlanırken geri çekile-
rek ona bir bakış fırlattım ve nihayet başıyla sözlerimi onay-
lamak zorunda kaldı. "Teşekkür ederim."

Kendimi ondan kopararak arabadan inmeyi başardığımda
yüzüm gözyaşı ve sümük karışımına bulanmıştı fakat umur-
samıyordum. Kaldırımında yürürken bahçedeki boş toprak par-
çasını ve hâlâ yanındaki çimenlikte duran ot yığınına görebili-
liyordum.

James arabayı garaj yolundan çıkarırken, "Yarın görüşü-
rüz," diye seslendi. Konuşamayacak halde olduğumdan yal-
nızca başımı salladım ve içimde kalan son gayreti de kulla-
narak kendimi gülümsemeye zorladım.

Ellerim titreyerek eve adımımı attım ancak her ne kadar
içine annemin kokusu sinmiş olsa da boş bir evden korkmama
gerek olmadığının bilincindeydim. Artık çok uzun yıllar yal-
nız yaşayacaktım.

Amaçsızca koridorlarda dolaşırken ellerimi geçtiğim her
bir duvarda gezdirerek boş bakışlarımı karanlığa diktim. Bu
gece, hayatımın bildiğim tek bölümünün sonuydu ve önümde
beliren boşluğun içinde nasıl yaşayacağımı bilmiyordum.

Gece yarısı olup da kapı çalındığında üzerimde hâlâ o gü-
nün kıyafetleriyle annemin yatağında kıvrılmış yatıyordum.
Zilin ikinci çalışından sonra kapıyı açmaya karar verdim ve
buna rağmen yataktan yuvarlanarak çıkıp merdivenlerden

aşağıya inmek için hiç de acele etmedim. Annemin yastığını
göğsüme bastırarak, karşımda James'i bulmak umuduyla ka-
pıyı açtım.

Gelen Henry'ydi.

Midem sanki dizlerime kadar inmiş ve kafamın içini dol-
duran sis aniden buharlaşıvermişti. "Merhaba, Kate." Sesi bal
kadar tatlıydı ve birdenbire ne kadar da berbat görüldüğümün
tıpkı bir ayna gibi farkına vardım. "Beni hatırlıyor musun?"

Nasıl unutulabilirdim? Boğuk bir sesle, "Evet," dedim. "Sen
Henry'sin."

"Öyleyim." Gülümsemesinin ardında gizlenmiş üzücü
bir şey vardı, hem de çok iyi bildiğim bir şey. "Bu, benim uşa-
ğım Walter."

Elimi kapı kolundan kaldırmadan ikinci adamı süzdüm.
Adam yaşlıydı. Gri saçları, buruşuk bir teni vardı ve solgun
yüzü asıktı. Kararsızlıkla, "Merhaba," dedim.

"Merhaba Bayan Winters." İçten bir şekilde gülümsedi.
"İçeri gelebilir miyiz?"

Beni kaçırmalarından korkmamın bir anlamı yoktu. Ava
haklıydı. Eğer Henry'nin planı bu olsaydı, şu an ellerim bir-
birine bantlanmış halde bir kamyonetin arka koltuğunda ol-
mam gerekirdi. Ayrıca, bunun artık bir önemi kalmamıştı. Ba-
şımınla onaylayarak kapıyı içeri girebilecekleri kadar araladım.

Onları gergin bir halde oturma odasına yönlendirdim. Işık-
ları yaktıktan sonra tekli koltuğa oturarak, onlara kanepeye
oturmaktan başka seçenek bırakmadım. Henry, sanki daha
önce binlerce kez burada bulunmuşçasına bir yere ilişti, oda-
nın ışığında yüzünü görmek çok daha kolaydı. Daha önceki
kadar genç ve muhteşem görünüyordu. "Hangi günde oldu-
ğumuzu biliyor musun?"

Şu sıralar hangi ayda olduğumuzdan bile emin değildim, ancak Henry'nin bir anda verandamda belirmesinin yalnızca tek bir sebebi olabilirdi. "Güz... Güz ekinoksu, değil mi?"

Henry, "Çok güzel," dedi. "Persephone'yi okudun mu?"

Ağzım kurumuştu, başımla onayladım.

"Ve pazarlığımızın senin üzerine düşen kısmını göğüslemeye hazır mısın?"

Kararsızlık içinde önce Henry'ye, ardından Walter'a baktım. Belki de buraya gerçekten beni kaçırmak için gelmişlerdi. "Pazarlığımızın tam olarak ne olduğundan pek emin değilim."

Bu sefer konuşma sırası Walter'daydı. "Arkadaşının hayatına karşılık olarak sonbahar ve kış aylarını Eden Köşkü'nde geçirmeyi kabul ettin. Bundan sonraki her sonbahar ve kış ayını, eğer bir aksilik olmazsa."

Gözlerimi Walter'a diktim. "Affedersiniz?"

"Onur konuğumuz olarak, elbette," diye ekledi. "Büyük bir hürmet göreceksin ve istediğin her şeye sahip olacaksın."

"Bekleyin." Hızla ayağa kalktım, kan beynime sıçramıştı. Onların önünde sendelemeyi reddederek başımın döndüğünü göz ardı etmeye çabaladım. "Hayatım boyunca senenin altı ayını sizinle geçireceğimi mi söylüyorsunuz? Anlaşmamız bu muydu?"

Henry, "Evet," dedi. Walter'ı susturmak için bir elini havaya kaldırdı ve kendisi de ayağa kalktı. "Bunun kolay olmayacağını farkındayım ve bazı zorluklarla karşılaşacağın da malum. Ancak senin güvende ve mutlu olduğundan emin olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Yılın diğer altı ayı boyunca istediğini yapabilirsin. Eğer istersen tamamen kendine ait bir yaşamın da olabilir. Bütünüyle özgür olacaksın. Ve benimle birlikteyken sana bir kraliçe gibi davranılacak. Gücümün yettiği her şeyi seni mutlu etmek için kullanacağım."

Son derece ciddi olduğunu fark ettim. İçinde geçen tek bir kelimeye takılı kalarak hikâyeyi hatırladım ve damarlarımdaki kanın buz kestiğini hissettim.

Kelimeyi acı bir şekilde tükürürcesine, "Kraliçe..." dedim. "Yani senin karın olmamı mı istiyorsun?"

Henry kaşlarını çatı. "Sana evlilik teklif etmiyorum, Kate. Çok yakında annenin ölümü gerçekleştikten sonra seni buraya bağlayan hiçbir şey kalmayacak ve ben sana hayal bile edemeyeceğin bir hayat öneriyorum."

Öfkeyle vücudumu dikleştirdim. Annemi nereden biliyordu? "Senin bundan çıkarın ne olacak? Eğer konu buysa seninle yatmayacağım. Ben öyle bir insan değilim."

Henry ve Walter birbirlerine eğlendiklerini belirten bakışlar fırlattılar. "Seni temin ederim ki tek istediğim, arkadaşlığının bana vereceği memnuniyettir. Platonik türden bir arkadaşlık."

Bir şekilde bunun, Henry'nin tek çıkarı olmadığını sezdim ancak artık bunun bir seçenek olduğunu varsaymanın bile bir anlamı yoktu. Bana ne önerirse önerisin, geri kalan hayatımın yarısını bir yabancıyla geçirmeyecektim.

"Hayır," dedim. "Teklifin için teşekkür ederim ancak sen bir delisin ve hayır. Şimdi izin vererseniz, uyumalıyım."

Benimle tartışmadılar. Walter da Henry ve benim gibi ayağa kalktı ve onları kapıya kadar geçirerek etrafta oyalanmalarına fırsat vermemek için kapıyı ardına kadar açtı. Henry kapıdan çıktıktan sonra otuz santimetre kadar önümde durakladı. Gerçekten de çok güzeldi ve bu kadar yakınımdayken yılın altı ayını onunla geçirmenin neden bu kadar kötü bir fikir olduğunu anımsayamaz olmuştum.

"Anlaşmamızda, kendi üzerine düşen kısmı yerine getirmediğin takdirde neler olacağını biliyor musun?"

Ah, tabii. Çünkü ne kadar muhteşem görünürse görünsün Henry hâlâ bir deliydi. Katı bir sesle, "Bilmiyorum ve umurumda da değil," dedim. "Şimdi lütfen gidin."

Henry çoktan ön yola çıkmış olan Walter'a yetişerek, "Sana gece yarısına kadar zaman veriyorum," dedi. "Ancak korkarım ki daha fazla bekleyemem. Teklifimi geri çevirmede bu kadar aceleci davranma, Kate. Bunu ancak bugün yapabilirim."

Ona cevap vermek yerine ellerimin nasıl büyük bir şiddetle titrediğine aldırmamaya çalışarak kapıyı kapattım.

James ertesi gün beni almaya geldi. Yanında bir simit getirmeyi düşünebilecek kadar nazikti. Hastaneye giderken, olmayan iştahıma rağmen simidin birazını geveledim. Neyse ki beni hiç konuşturmadı.

Annemin elini tutarak yatağının kenarında otururken aklıma haince bir düşünce sızdı. Eğer Henry Ava'yı kurtardıysa, eğer bu gerçekten kendi hayal gücümün bir oyunu ya da korkunç bir eşek şakası değilse, annemi de kurtarabilir miydi?

Fikri zihnimden uzaklaştırdım. Yaklaşmakta olan sona kendimi hazırlamam gereken böyle bir zamanda bu şekilde düşünmemeliydim. Ayrıca Henry'nin yaptığı şey imkânsızdı. Bir rastlantı ya da bir çeşit göz yanılması ya da Ava'nın hâlâ itiraf etmediği korkunç bir şaka... Her ne ise, annem ölümün eşiğindeydi ve hiçbir sihir numarası onu kurtaramazdı. Olması gerekenden yıllarca fazla dayanmıştı ve onunla geçirebildiğim zaman için minnettar olmam gerektiğini biliyordum fakat saatler geçerken onun da ellerimden kayıp gitmesini izlemek bunu imkânsız kılıyordu.

Sabah olanları James'e ancak akşamüstü hastanenin park alanında yavaşça yürürken anlatabildim. Anlatmayı bitirene kadar elleri siyah ceketinin ceplerine sokulu halde sessizce dinledi.

"Yani öylece beliriverdiler, ikaz ya da herhangi bir şey olmadan?"

Başımı salladım, kafam artık bu konuyu düşünemeyecek kadar boştu. "Bana kaba davranmadılar, yani sanırım. Oldukça garipti."

James benim için arabanın kapısını açtı, yavaşça yolcu koltuğuna süzıldüm. Kendisi de şoför koltuğuna oturana kadar konuşmadı. "Gidemezsin, Kate."

"Gitmeyi düşünmüyorum. Eğer ben bu durumda olsaydım annem beni asla bırakmazdı."

"İyi o halde."

Park alanını boydan boya geçerken tam karşımızda güneş batıyordu. Bütün gün boyunca söylemek istediğim şeyi dile getirebilmek için yeterli cesareti toplamak üzere gözlerime gelen güneş ışığını elimle engelledim. "Ya annemi de kurtarabilirse?"

James kaşlarını çatarak suratını astı. "Buna karşılık olarak senden daha başka neler isteyebileceğini düşündün mü?"

Sakince, "Ne olursa olsun buna değerdi," dedim. "Eğer bu, annemin hayatta kalacağı anlamına gelecekse."

James uzanarak elini benim elimin üzerine koydu. "Buna degeceğini biliyorum, ancak bazen hoşça kal demenin, elimizden gelen tek şey olduğu anlar vardır."

Yüzüm yanmaya başlamıştı ve görüşüm bulanıklaşıyordu. Bakışlarımı diğer tarafa çevirerek boş gözlerle pencereden dışarıyı seyretmeye koyuldum. "Sence Henry'nin istediğini yapmadığımda ne olacak? Ava'ya zarar verir mi? Anlaşmamız buydu: Ben onun istediği şeyi yapacaktım ve o da Ava'yı kurtaracaktı."

James, "Ava'ya hiçbir şey yapmayacak," dedi, fakat göz ucuyla sıkıca direksiyon simidini yakaladığını görmüştüm. "Eğer içinde biraz insanlık varsa yapmaz."

Gözlerimi hırkamın kollarına sildim. "İşte ondan pek emin değilim."

Eve vardığımda telesekreterimde altı tane mesaj vardı. İlki okuldandı. Nerede olduğumu merak etmişlerdi ve geri kalan beş tanesi ise Ava'ya aitti. Sesi her bir mesajda daha da endişeli çıkıyordu.

Bitkin olmama rağmen Ava'yı geri aradım. Her zamanki gibi sinir bozucu derecede neşeli ve konuşkan olmasına karşın sesini duymak güzeldi. İkimize birden yetecek kadar gevezelik etti ve benim birkaç kelimedenden başka bir şey söylememiş olmama pek de aldırış etmedi. James, Ava'nın başına bir şey gelmeyeceğinden emin gözüксе de ben kötü bir şeyler olabileceğini aklımdan çıkaramıyordum. Onu yalnızca birkaç haftadır tanıyordum fakat nehrin kıyısındaki olaydan sonra kendimi ona karşı sorumlu hissetmeye başlamıştım. Elimden anneme yardım etmek gelmiyordu ancak benim yüzümden Ava'ya bir şeyler olursa bunu kaldıramazdım.

Tam telefonu kapatmak üzereyken, "Ava?" dedim.

"Evet?" Dikkati dağılmış gibiydi.

"Bana bir iyilik yap ve bu gece kendine dikkat et, tamam mı? Bir merdivene tırmanmak ya da bir aslanı okşamak gibi aptalca şeyler yapma."

Güldü. "Tamam, nasıl istersen. Yarın sabah tekrar ararım. Annene selam söyle."

Telefonu kapadıktan sonra uyuyamadım. Bunun yerine saatimin 23.59'u ardından 00.00'ı vurmasını izledim ve içimi müthiş bir dehşet duygusu kapladı. Ava'ya bir şey olursa ne yapacaktım? Ne yapardım? Bu tamamen benim hatam olurdu.

Bütün aksaklıklara rağmen Ava benim arkadaşımdı ve açıkça hayatını kendisine borçlu olduğunu düşünen adama kasten karşı çıkmanın aksine onu bu tür şeylerden korumam gerekirdi. Ya da benim hayatımı kendisine borçlu olduğumu düşünen adama.

Henry'yi düşünmek istemiyordum. O gece nehrin kıyısında nasıl da Ava'yı hayata geri döndürdüğünü ve de teklifini düşünmek istemiyordum. Annemin yüzünü hayalimde canlandırmaya çalıştım. Fakat görebildiğim tek yüz, hastane yatağında ölmekte olan yüzdü.

Yatağında yuvarlanarak yüzümü yastığıma gömdüm. Artık yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve kendimi bu kadar çaresiz hissetmek bağırsaklarımı burkuyordu. Ancak çoktan bir karara varmıştım ve ona sadık kalacaktım. Bana kalırsa, Henry'yi bir daha görmeyecektim.

Saat yedi buçukta kapının gürültüyle vurulmasına uyan-dım. Sızlandım. Ancak saat dörtten sonra biraz uyuyabilmiş-tim fakat bunu duymazdan gelemezdim. Kapıyı savurarak açtığımda dilimin ucuna kadar gelerek sıralanmış bir dizi sövgü aniden yok oluverdi. Dünden beri uyumamış gibi gö-rünen James kapıda duruyordu. Kapıyı biraz daha aralayarak parmaklarımı mahcup bir halde kahverengi saçlarımın arasından geçirdim.

"James? Neler oluyor?"

"Ava."

Nefesimi tuttum.

"Ölmüş."

BÖLÜM 6

EDEN MALİKÂNESİ

Kasabadaki dedikodular Ava'nın bir beyin kanaması geçirdiği yönündeydi ancak ben ne olduğunu gayet iyi biliyordum. James arabayı hastaneye doğru sürerken okulun yanından geçtiğimizde, okul bahçesindeki araba parkına doluşmuş öğrencilerin birbirlerine sarılarak ağladıklarını gördüm. Bakışlarımı onlardan ayıramadım. "Geri dön."

"Ne?"

"Geri dön dedim, James. Lütfen."

"Nereye?"

Pencereden dışarıya bakarken bakışlarımı onlardan ayıramıyordum. Ava'dan nefret eden çocuklar bile ağlıyorlardı, ben de aynısını yapmamak için büyük uğraş vererek kesik bir nefes aldım.

Bu benim hatamdı. Ava on yedi yaşındaydı. Önünde uzun bir geleceği vardı ve şimdi benim yüzümden ölmüştü. Eğer Henry'nin mutlaka birini alması gerekiyorsa, neden beni almamıştı? Yaptığı uyarıyı aptalca bir kenara iten bendim, Ava değildi.

Okulu geçtiğimizde gözlerimi sıkıca kapadım, hep birlikte yas tutan kalabalığın görüntüsü göz kapaklarımı yakıyordu.

Bütün hayatım böyle mi olacaktı? Tanıdığım herkes ölecek miydi? Sırada James, ya da belki biraz insafa gelirse, ben mi olacaktım?

İçimdeki öfke, az önceki suçluluk duygusunu tümüyle yutarak tırnaklarım koltuğun deri kaplamasında yarım ay şeklinde kalıcı çentikler bırakana dek yükseldi. Ava bunu hak etmiyordu ve Henry her ne kadar bana yaptığı eşek şakasından dolayı ondan hoşlanmasa da, bu ona Ava'ya, ailesine ve bu kasabaya böyle bir şey yapma hakkını vermezdi. Hem bütün bunlar ne içindi? Ona inanmadığım için mi? Hayatımın yarısını bir ruh hastasının ihtiyaçlarını görmek için harcamak istemediğim için mi? İstediklerini elde edemeyince yaptığı şey bu muydu? Sinir krizi geçirerek birilerini öldürmek?

Bana Ava'nın o gece nehirden kurtulmasının tek nedeninin Henry olduğunu hatırlatan, zihnimin gerisindeki ince sesi duymazdan geldim.

Annemi kurtarmak adına hiçbir şey yapamıyordum ancak Ava için yapabilirdim. Ve bunu yapacaktım.

James, elini benim elimin üzerine koymak üzere uzanarak, "Kate," dedi. "Bu senin hatan değil."

Elimi öfkeyle geri çekerek, "Öyle mi?" dedim. "Eğer ben olmasaydım Ava ölmemiş olacaktı."

"Eğer sen olmasaydın haftalar öncesinde ölmüş olacaktı."

"Hayır, olmayacaktı," dedim. "Eğer onunla gitmeyi kabul etmeseydim bana o oyunu oynayamayacaktı. Eden'a gelmemiş olsaydım kafasını hiçbir zaman vurmuyacaktı. Buraya gelmeseydim bunların hiçbiri olmayacaktı."

"Yani buraya taşındığın için olanların hepsi senin hatan." Öfkeyle direksiyon simidini sıkı. "O nehre balıklama dalan Ava'ydı. Sen ise onu hayata geri döndürmek için geri kalan

ömrünün yarısını feda etmeye gönüllü oldun. Ona biraz daha zaman verdin Kate, bunu anlayamıyor musun?"

Öfkeyle yanaklarımı silerek, "Ona birkaç hafta daha vermiş olsam ne olur?" dedim. "Bu çok anlamsız. Bunların hiçbiri olmamalıydı."

James, "Kate..." diyerek söze başladı fakat başımı tekrar diğer yana çevirdim. Okulu geçmiştik.

"Sürmeye devam et, James. Lütfen."

"Nereye gidiyoruz?"

"Eğer onu bir kez hayata döndürebildiyse, bunu tekrar yapabilir."

James iç geçirerek onu doğru anladığımdan emin olamadığım, son derece kısık bir sesle, "Bu işlerin böyle yürüdüğünden emin değilim," dedi.

Gürültüyle yutkundum. "Eğer Ava'yı tekrar görmek istiyorsan, öyle olmasına dua et."

On dakika sonra büyük kapıya varmıştık. Öfke ve umutsuzluk içinde titriyordum. Henry nasıl böyle bir şeye cüret edebilmişti? Bana söylediklerini tam olarak anlamadığımı ya da bu tür şeylere inanmadığımı anlamış olmalıydı ve yine de bunu yapmaktan çekinmemişti.

Ava'yı geri getirmeliydi. Karşılığı ne olursa olsun bunu yapmasını sağlayacaktım.

Kapılar annemle buraya geldiğimizde olduğu gibi kilitli değildi, aksine yürüyerek arasından geçebileceğim kadar aralanmıştı. James'e bir bakış fırlattım, ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

James, "Bunu yapmamalısın," dedi. "Ava'yı geri getirebileceğinden emin olamazsın ve oraya bir kez girdiğinde, bir daha asla geri dönemeyebilirsin."

"Umurumda değil. Onun Ava'yı tekrar hayata döndürmesini sağlayacağım."

"Kate, bunun imkânsız olduğunu biliyorsun."

Dişlerimi gıcırdattım. "Denemeliyim. Onun ölmesine izin veremem, James. Bunu yapamam."

James nazikçe, "O senin annen değil," dedi. "Ava'nın hayatı için ne kadar savaşırsan savaş, olanlar değişmeyecek. Uğraşların onu kurtaramaz, anneni de öyle."

"Biliyorum," diyerek yutkundum, ancak benliğimin bir parçası bunu gerçekten de bilip bilmediğimden emin değildi. Fakat Henry'nin bunu daha önce yaptığına tanık olmuştum. Bunu tekrar yapabiliirdi, bundan emindim. Ve belki istediği şeyi yaptığım takdirde, bu sefer Ava'yı kurtarmaktan daha fazlasını bile yapabiliirdi. Sesim gittikçe gücünü yitirirken, "Bu tamamen benim tercihim ve eğer olanların değişebileceğine dair bir parça bile umut varsa bunun nasıl olacağını görmek istiyorum. Lütfen," dedim. "Lütfen bunu yapmama izin ver."

James bir süre sessiz kaldıktan sonra bakışlarını başka yöne çevirerek başını salladı. "Ne yapman gerekiyorsa yap."

Emniyet kemerimi çözmeye çalışırken ellerim titriyordu. James uzanarak kemeri benim yerime çözdü. "Ya ciddiyse?" dedi. "Ya gerçekten de altı ay boyunca onunla kalmanı istiyorsa?"

Büyük kapılara bakarak, "O halde bunu yaparım," dedim, yavaşça içimi bir his kaplıyordu. Eğer bu onun, onların kurtulması anlamına gelecekse bütün yıl boyunca burada kalabilirdim. "Altı ay, dünyanın sonu değil. Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım."

Gözlerinde uzaklara dalmış bir bakışla, bir kez başını salladı. "Seni burada bekliyor olacağım. Ancak Kate..." Tereddüt etti. "Onun, gerçekten de söylediği kişi olduğuna emin misin?"

Kalbim gürültüyle çarpmaya başlamıştı. "O kim olduğunu söylemedi bile."

James iç geçirdi. Bunu yaparak onu incitiyordum, fakat başka çarem yoktu. "Onun ne olduğunu düşünüyorsun?"

Ava'nın sözlerini hatırlayarak kaşlarımı çattım. "Çok, çok yalnız bir adam." Eğer Henry beni öldürecek olsaydı bunu çoktan yapmış olurdu. Beni rehin almaya kalkarsa bile bir çıkış yolu biliyordum, ayrıca beni zorlayacak olsaydı da bunu bir önceki gün yapmış olurdu. Bana gerçekten de bir tercih hakkı sunmuştu ve şimdiye kadar benim yaptığım tek şey yanlış olanını seçmekti. Ava'nın ölümünü kabullenebilir ya da bunun için bir şeyler yapabilirdim, ve açıkçası çevremde yeterince insan ölüyordu zaten. Bunun bir kez daha tekrarlanmasına izin vermeyecektim.

Anneme verdiğim tüm sözleri hatırladım ve onunla bir kez daha konuşabilmiş olmayı dileyerek derin bir nefes aldım. O ne yapılacağını bilirdi. "Annemle ilgilenirsin, öyle değil mi?"

Açıkça görülüyordu ki, artık kim bilir ne zaman olursa geri döndüğümde, annemin hâlâ hayatta olacağı konusunda ısrar etmesinin bir anlamı olmadığını farkındaydı. "Söz veriyorum. Okula da geri dönmeyeceğini bildireceğim."

"Teşekkürler." Artık en azından annem konusunda endişelenmem gerekmeyecekti.

Arabadan kapıya doğru attıklarım, hayatta attığım en zor adımlardı fakat bu Ava'yı geri getirmek anlamına gelecekse özgürlüğümü Henry'ye teslim edecektim. Henry haklıydı, hayatta annemden başka hiçbir şeyim yoktu. O öldüğünde ise tamamen boşlukta kalacaktım. Ancak şimdi yaşamımdan artakalan kabukları, bunu sonuna kadar kullanabilecek biriyle takas etme şansım vardı. Ava'nın hayatı daha yeni başlamıştı. Benimkinin ise en güzel anları çoktan geride kalmıştı. Annem dışarı açılarak mutluluğu bulmamı istemişti ancak ben bunu

yapamazdım, onsuz olmazdı. Şimdi en azından benden artakalanlar ziyan olmayacaktı.

Kapıdan geçip arazinin içine doğru yürüdüm ve ortamın havası birden değişiverdi. Burası daha sıcaktı ve hava tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir tür elektrikle yüklüydü. Birkaç adım attıktan sonra kapının ardımdan çarparak kapandığını duydum ve yerimden zıpladım. Arkama döndüğümde James'in arabanın yanında durmuş beni izlediğini gördüm. Kederli gülümsemesine karşılık ona el salladım.

Yolun kenarlarında eşit aralıklarla yerleştirilmiş ağaçlar vardı ve yol yukarı doğru meyilliydi. Tepeyi aşana kadar yürümek birkaç dakikamı aldı fakat oraya ulaştığımda ağzım şaşkınlıktan bir karışık açık halde durakladım. Bu gördüklerim hayal ettiğim herhangi bir şeye asla benzemiyordu.

Muazzam büyüklükte bir köşk tüm araziye yayılmıştı, o kadar büyüktü ki tepeye çıkmış olmama rağmen ardında ne olduğunu göremiyordum. Üzerinde durduğum yolun geri kalan kısmı taş döşeliydi ve mükemmel bir oval çizerek köşkün girişine doğru kıvrılıyordu.

Bu gibi yapıları şimdiye kadar sadece Avrupa saraylarının resimlerinde görmüştüm ve Kuzey Yarımada'da -hatta belki de bütün eyalette- böyle bir yer olmadığından emindim. Köşk beyaz ve altın rengi parıltılar saçıyordu. Her bir noktası son derece heybetliydi.

Orada durmuş köşkü izlerken yalnız olmadığımı fark etmem biraz zaman aldı. Bir düzine kadar bahçıvan ve işçi beni izliyordu, birdenbire kendimi mahcup hissettim. Kapıdan içeri girmiştım, sırada ne vardı?

Uzaklarda tepeyi çıkabilmek için eteğinin kenarlarını yukarı kaldırarak bana doğru koşuşturan bir kadın gördüm. Geri adım atmak yerine korku, dehşet ve kararlılıkla karışık

duygular içinde olduğum yerde kaldım. Bu ev ne kadar güzel olursa olsun hâlâ Henry'yi vakit kaybetmeden görmem gerekiyordu.

Kadın, "Hoş geldin, Kate!" dedi, olanları anlamam için sesi duymamın üzerinden biraz vakit geçmesi gerekmişti.

"Sofia?"

Gerçekten de kadın yaklaştıkça onun geçen birkaç hafta boyunca annemin bakımına yardımcı olan gündüz hemşiresi olduğunu fark etmiştim. Sarsılmış halde ona bakakaldım, ancak kadın sanki ortada pek de büyütülecek bir mesele yokmuş gibi davranıyordu. Bana ulaştığında yanakları pembeleşmişti, gülümsüyordu. Kolumu okşadı. "Gelip gelmeyeceğini merak ediyorduk, tatlım. Annen nasıl?"

Birkaç saniye boyunca ses tellerimi yokladım. "Ölüyor," dedim. "Senin burada ne işin var?"

"Ben burada yaşıyorum." Beni eve doğru götürmeye başladı ve ben şaşkınlık içinde gözlerimi dikip ona bakmamak için çaba sarf ederek buna karşı koymadım.

"Henry'yi tanıyor musun?"

"Tabii ki tanıyorum," dedi. "Henry'yi herkes tanır."

"Sen de ölüleri diriltebiliyor musun?" diye fısıldadım ve Sofia dilini şaklattı.

"Ya sen?"

Yumruklarımı sıktım. "Henry'yi görmeliyim."

"Biliyorum, tatlım. Oraya gidiyoruz."

Ona öfkeli bir bakış fırlattım, yardımcı olmaya mı, yoksa beni baştan savmaya mı çalıştığından pek emin değildim. Bakışlarımı görmezden gelerek beni oval yoldan geçirdi ve Sofia'nın herhangi bir komutu olmaksızın açılan büyük, çift kanatlı kapıya vardık. Onun peşinden köşke girmek yerine duraklayarak içerisini süzdüm.

Dışarı, ihtişamlı giriş salonuna nazaran hiçbir şeydi. Giriş sade ve uyumluydu. Öyle çok süslü değildi ancak sıradanlıktan da oldukça uzaktı.

Zeminin neredeyse tamamı beyaz mermerden yapılmıştı ve koridorun öteki ucunda pelüş bir halı göze çarpıyordu. Duvarlar ve tavan aynalarla kaplıydı ve bunlar muazzam boyutlardaki girişi olduğundan daha da büyük gösteriyordu.

Ancak asıl dikkatimi çeken odanın ortasındaki zemin oldu. Burada kristalden yapılmış kusursuz bir daire vardı ve bu şüphesiz odanın en inanılmaz bölümüydü. Daire parıltı ve renkler yüzeyinde birbirlerine karışarak tekrar ayrılırken ben gözlerimi ondan alamıyordum. Ağzım kelimenin tam anlamıyla açık kalmıştı fakat bu umurumda bile değildi. Daire tamamıyla gerçeküstü görünüyordu ve ben hâlâ Michigan'da olduğuma bir türlü inanamıyordum.

"Kate?"

Sonunda kendimi toparlayarak dikkatimi Sofia'ya yönelttim. Sofia birkaç adım ötemde duruyor ve bana yüzünde tereddütlü gülümsemeyle bakıyordu.

"Üzgünüm," dedim. Sudan oluştuğundan şüphelenerek dairenin etrafından dolaştım ve Sofia'ya doğru yöneldim. Bana kalırsa bu gerçekten de suydu. "Bu çok..."

Neşeyle sözlerimi, "Muhteşem," diye tamamladıktan sonra bir kez daha kolumu yakalayarak beni köşkün göremediğim bir bölümüne giden büyük, sarmal bir merdivene doğru yönlendirdi. Bakmayı denemeye bile kalkışmadım, daha fazla zaman harcamak istemiyordum.

"Evet." Aklıma gelen en iyi cevap buydu, fakat bunun dışında gerçekten dilim tutulmuştu. Umduğum her ne ise bu, gördüklerime zerre kadar benzemiyordu.

Sofia beni her biri birbirinden farklı şekilde, seçkin ve ince bir zevkle dekore edilmiş bir dizi odadan geçirdi. Bir oda kırmızı ve altın sarısı, bir diğeri gök mavisiydi ve her birinin duvarlarına büyük resimler çizilmişti. Oturma odaları, oyun odaları, çalışma odaları ve hatta iki tane de kütüphane vardı. Bunların hepsinin aynı evde olduğuna inanmak imkânsızdı ve açıkça görülüyordu ki hepsi, eğer ailesiyle birlikte yaşamıyor ise, benden pek de büyük olmayan bir çocuğa aitti. Fakat odalar yine de bitmek bilmiyordu.

Sonunda başka bir koridora daha saparak koyu yeşil duvarları ve altın rengi vitrinleri olan bir odaya girdik. Buradaki mobilyalar diğer odadakilerden daha eski ve rahat görünüyordu. Sofia beni doğruca siyah deri kaplı bir koltuğa yönlendirdi.

"Otur, hayatım. Sana yiyecek bir şeyler göndereceğim. Henry çok geçmeden burada olur."

Oturdum, onun beni yalnız bırakmasını istemiyordum ancak bunun üstesinden gelebilirdim. Gelmeliydim. Söz konusu olan Ava'nın hayatıydı ve bu anlaşılmayı yapabilmek için tek şansım vardı. Eğer Henry beni burada tutmak isterse, buna izin verecektim. Bu, hayatımın geri kalanını çitin ardında geçirmem gerektiği anlamına gelse bile Ava'yı geri getirebildiği takdirde benden istediği her şeyi yapacaktım. James'in arabadayken Ava'nın annem olmadığı hakkında söylediklerini düşünmemeye çalıştım. Burada oluşumun sebebi bu değildi.

Fakat bunu düşünürken bile kendi kendime yalan söylediğimin farkındaydım. Henry'nin küçük bir olasılıkla da olsa annemi ya da onu kaybetmenin acısından beni kurtarabilecek olması, burada oluşumun tek sebebi değil miydi? Ava'yı kurtarabilmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım ancak o saatlerdir ölüydü ve bütün kasaba bunu biliyordu. Henry onu ikinci kez geri getirmek için kuşkusuz daha büyük bir bedel isteyecekti ve ne kadar cesur bir tavır takınırsam takınayım

ömrümün geri kalanını bu çitlerin ardından geçirme fikri beni dehşete düşürüyordu. Ava'yı geri getirmek için elimden gelen her şeyi yapacağımı söylerken ciddiydim, ancak bu James'in dediği gibi imkânsızsa bile en azından annem hâlâ hayattaydı. Henry'nin hâlâ onu kurtarmak için yapabileceği bir şeyler olabilirdi.

Orada sessizlik içinde tam karşımdaki, deri kaplı kitaplarla dolu kitaplığa boş gözlerle bakarak ne kadar oturduğumu bilmiyordum. Kafamda yapacağım konuşmayı inceliyor, söylemek istediğim her şeyi içerdiğinden emin olmak istiyordum. Henry beni dinlemek zorundaydı, öyle değil mi? Eğer bunu yapmak istemezse bile, yeterince uzun süre konuşursam beni duymak zorunda kalırdı. Denemeliydim.

Henry'nin, elinde ağzına kadar yiyeceklerle dolu bir tepsiyle kapı eşiğinde durduğunu göz ucuyla fark ettim. Parmaklarım deri koltuğa gömüldü ve ezberlediğim bütün sözler aklımdan uçup gitti.

Henry alçak, canayakın bir sesle, "Kate," dedi. İçeri girerek tepsiyi önümdeki sehpaye koydu ve karşımdaki koltuğa oturdu. "H-Henry," dedim, kekelediğim için kendimden nefret ediyordum. "Konuşmamız gerekiyor."

Sessizce, konuşmama izin verir gibi başını eğdi. Ağzımı açarak tekrar kapadım, ne diyeceğimi bilmiyordum. Henry konuşmamı beklerken ikimize birer fincan çay koydu. Daha önce hiç Çin fincanlarından çay içmemiştim.

"Affedersin," dedim. Gırtlığım kurumuştu. "Dün seni dinlemediğim için, yani. Ciddi olduğunu düşünmemiştim. Annem gerçekten çok hasta ve ben... Lütfen... İşte buradayım. Kalacağım. Ne istersen yaparım. Yeter ki Ava'yı geri getir."

Henry çayını yudumladı ve bana da kendi çayımı almamı işaret etti. Titrek ellerle istediği gibi yaptım.

"Ava henüz on yedi yaşında," dedim, sesim söylediğim her kelimeyle daha da çaresiz çıkıyordu. "Ava tüm hayatından, benim aptal bir hatam yüzünden mahrum kalmamalı."

"Bu senin hatan değildi." Fincanını sehpaye koyarak dikkatini bana yöneltti. Gözlerinde hâlâ ay ışığının o garip gölgesi vardı ve ben bakışlarının şiddetiyle kıvranıyordum. "Arkadaşın nehre atlayıp seni orada terk etmeye karar vererek bir seçim yaptı. Arkadaşının ölümünden seni sorumlu tutmuyorum. Bunu sen de yapmamalısın."

"Anlamıyorsun. Ciddi olduğunu bilmiyordum. Bunu anlayamadım. Ava'nın gerçekten öleceğini zannetmiyordum. Senin şaka yaptığını zannettim, ya da... Bilmiyorum. Şaka yapıyor değil de, öyle bir şey işte. Bunu yapabileceğini bilmiyordum, şimdi biliyorum. Lütfen... O, birkaç küçük hata yüzünden ölmeyi hak etmiyor."

"Ve sen de ömrünün yarısını onun için feda etmeyi hak etmiyorsun."

İç geçirdim, o kadar büyük hüsrana uğramıştım ki ağlamak üzereydim. Henry benden ne istiyordu? "Haklısın, burada kalmak istemiyorum. Bu yer beni ürkütüyor. Sen beni ürkütüyorsun. Senin ne olduğunu ya da bu yerin ne olduğunu bilmiyorum ve istediğim en son şey hayatımın geri kalanını burada geçirmek. Ava ilk zamanlar bana çok da iyi davranmış olabilir fakat artık benim arkadaşım. Ölmeyi hak etmiyordu ve ölümü benim hatam. Ölen ben olmalıydım, o değil. Bunu bilerek yaşayamam. Her gün aynada kendimi görmeye tahammül edemem, hem de ailesinin benim yüzümden onu kaybetmenin acısını yaşadıklarını bilerek, tıpkı benim..." Durakladım. *Tıpkı benim annemi kaybetmenin acısını yaşadığım gibi.* "Yapamam. Yani eğer bu Ava'nın geri geleceği anlamına geliyorsa burada istediğin kadar kalırım, söz veriyorum. Lütfen."

Bu tam olarak planladığım konuşma olmamıştı ancak yine de ona yeterince yakındı. Konuşurken gözlerimde yaşlar vardı ve fincanı o kadar sert bir şekilde sıkıyım ki kırılmamış olması küçük bir mucizeydi.

Henry karşımda sessizce gözlerini dikmiş, kendi fincanına bakıyordu. Ne düşündüğü hakkında en ufak bir fikrim yoktu ve bunu bilmek istediğimden de emin değildim. İstedğim tek şey söylediklerimi kabul etmesiydi.

"Sana bütün yaptıklarına rağmen, arkadaşını kurtarmak için geri kalan her senenin altışar ayını feda etmeye razı gelirmiydin?" Sesinde bir parça kuşku vardı.

"Ava'nın yaptığı şey, idam cezasını gerektirmiyor. Onun birçok seveni var ve bu insanlar benim yüzümden acı çekmemeliler." Ve belki onu kurtardığımı bilmek benim de biraz daha az acı çekmemi sağlayacaktı.

Parmaklarıyla koltuğun kolunu tıkırdattı, gözleri yeniden benim üzerimdeydi. "Kate, ben insanları öylece evime davet etmem. Bunu niçin sana önerdiğimi biliyor musun?"

Deli olduğu için olabilir miydi? Kafamı iki yana salladım.

"Çünkü seni orada bırakmış olmasına rağmen intikam duygusuna kapılmak ya da onun ölmesine izin vermek yerine, onu kurtarmak için elinden gelen her şeyi -en büyük korkularından biriyle yüzleşmek gibi- yaptın."

Buna ne cevap vereceğimi bilemiyordum. "Herkes yapmaz mıydı?"

"Hayır." Gülümsemesi bitkindi. "Çok azı bunu yapmayı aklından geçirirdi. Ender birisin ve merakımı uyandırıyor. Dün teklifimi geri çevirdiğinde yanıldığımı düşünmüştüm ancak bugün buraya gelerek, yalnızca düşündüğümünden daha da değerli ve yetenekli olduğunu kanıtlamış oldun."

Gözlerimi kırıştırdım. Telaşlanmıştım. "Ne için yetenekli?"

Sorumu pek umursamadı. "Teklifimi yalnızca bir kez daha yapacağım. Karşılık olarak sana arkadaşının hayatını veremem. O öldü ve korkarım onu bedenine geri döndürsem bile bir çeşit ucube olur ve hiçbir zaman mutlu olamaz. Ancak sana şimdi olduğu yerde huzurlu olduğuna söz verebilirim."

Göğsümün içi bomboş gibiydi. "Yani karşılığın hiçbir şey."

"Hayır." Kafasını kaldırdı, gözlerini biraz kısmıştı. "Çoktan olmuş olanları geri alamam, ancak bazı şeyleri engelleyebilirim."

"Neyi engelleyebilirsin?"

Gözlerini bana dikti ve içime hücum eden bir umut seiliyle birlikte, ne demek istediğini anladım. Bu konuyu benim açmam gerektiğini sanıyordum ancak Henry benden önce davranmıştı.

Annemin ölmesini engelleyebilirdi.

"Bunu gerçekten yapabilir misin?"

Tereddüt etti. "Evet, yapabilirim. Onu iyileştiremem ancak sen kendini veda etmeye hazır hissedene kadar onu hayatta tutabilirim. Sana onunla biraz daha zaman geçirme şansı tanıyabilir ve sen hazır olduğunda huzurlu bir ölümü olmasını sağlayabilirim."

Sözleri içime işliyor, beni garip bir sıcaklıkla sarıyordu. "Nasıl?" diye fısıldadım.

Başını salladı. "Kendini bunlarla yorma. Teklifimi kabul ediyorsan, sana anlaşmada üzerime düşeni yapacağıma dair söz veriyorum."

Her zaman, anneme hoşça kal diyebileceğimi düşünmüştüm. Kafamda canlandırdığım senaryoların hiçbirisi ona son bir kez onu sevdiğimi söyleyemedem komaya girmesi ve yavaşça göçüp gitmesi gibi bir olasılık içermiyordu. Fakat şimdi...

Yavaşça, "Tamam," dedim. "Sen onu hayatta tut. Yalnız ondaki biraz saldırgan bir kanser türü, bu nedenle biraz zorlanabilirsin." Birdenbire gözlerimin içinde yüzdüğü gözyaşları nedeniyle etrafı göremez oldum. "Hiç acı çekmeyecek, değil mi? Ben, şey, ben ona hoşça kal diyebilmek istiyorum."

"Hiç acı çekmeyecek, bunu sağlayacağım." Üzgünce gülmüsedim. "İstedüğün başka bir şey var mı? Benden daha fazlasını veriyorsun ve herhangi bir şüpheden kalsın istemiyorum."

Yutkundum. "Onu hayatta tutamaz mısın? Onu iyileştiremez misin?"

"Üzgünüm. Ancak vedalar sonsuza kadar sürmez."

Kafamı eğerek çayma baktım, Henry'nin beni parçalarken görmesini istemiyordum. "Onsuz kim olduğumu bilmiyorum."

"Onu kaybetmeden önce bunu öğrenebilmen için bir şansın var artık." Henry fincanını sehpaye bıraktı. "Ve vedalaşma zamanı geldiğinde annen, senin iyi olacağından emin ve huzur içinde olacak."

Başımı salladım. Gırtlığım konuşmama izin vermeyecek kadar daralmıştı. Annem benim iyi olmamı istiyordu ve bu henüz ona söz verebileceğim bir şey değildi. Ancak onunla bir kez daha konuşabilmek, ona son bir kez onu sevdiğimi söyleyebilmek ve gözlerine bakıp iyi olacağıma söz vererek endişelenmeden ve suçluluk hissetmeden gözlerini yummasını sağlayabilmek için bir şans daha, işte bu her şeye değerdi.

Henry nazikçe, "O halde anlaşma tamam," dedi. "Kış boyunca misafirim olacaksın. Sofia seni odana götürecektir ve yarına kadar sana hiçbir soru sorulmayacak."

Tekrar başımı salladım. İşte olmuştu. Kapana kısılmıştım. Burası önümüzdeki altı ay boyunca evim olacaktı. Oda

birdenbire gözüme öncekinden daha küçük görünmüştü. Tiz bir sesle, "Henry?" dedim.

"Evet?"

"Sofia bunların olacağını biliyor muydu?"

Henry birkaç saniye boyunca ona inanıp inanmayacağıma karar vermeye çalışırcasına beni süzdü. "Seni izliyorduk, evet."

Biz derken kimi kastettiğini sormaya cesaret edemedim. "Bu yer nedir?"

Eğlenmiş görünüyordu. "Hâlâ anlayamadın mı?"

Yanaklarımın kızardığını hissettim. En azından kafamda hâlâ biraz kan kalmıştı, bu da bayılmadan ayağa kalkabilmek için bir şansım olduğu anlamına geliyordu. "Diğer şeyler hakkında düşünmekle meşguldüm."

Henry ayağa kalkarak elini bana uzattı. Elini tutmadım ancak o pek de umursamış görünmüyordu. "Buranın birçok adı vardır. İrem, Annwn, Elysium... Bazıları buraya Cennet bile der."

Sanki küçük, zekice bir espri yapmışçasına gülümsedi. Anlamamıştım ve kafa karışıklığım yüzümden okunuyor olmalıydı ki, sormama gerek kalmadan sözlerine devam etti.

"Burası yaşayanlar ve ölümler arasındaki geçittir. Sen hâlâ hayattasın, buraya ayak basmış olan diğerleri ise uzun zaman önce öldü."

Bütün vücudum ürperdi. "Ya sen?"

"Ben mi?" Ağzının bir kenarı hafifçe titreşti. "Ben ölümlere hükmederim. Onlardan biri değilim."

BÖLÜM 7

İMKÂNSIZLIKLAR

Odalarım şaşırtıcı bir biçimde çok rahattı. Evin geri kalanının aksine, içlerinden geçenlere ne kadar da zengin ve güçlü bir aileye ait olduklarını göstermek gibi bir amaçları yoktu. Dairem diğerlerine oranla oldukça mütevazıydı, tam olarak her zaman sahip olmayı düşlediğim cinsten kenarları saçaklı kocaman bir yatak, içerde lüks sayılabilecek tek eşyaydı. Bir yanımda, Henry'nin bunu da önceden bilip bilmediğini merak ediyordu.

Sanki ünlü biri idim. Herkes orada olduğumu biliyordu. Arada bir kapımın öte yanından gelen fısıltılar ve kıkırdamalar duyuyordum ve ne zaman devasa cumbadan dışarı bakسام bahçıvanların sanki onları izlediğimi biliyorlarmış gibi kafalarını kaldırıp bana baktıklarını görüyordum. Dedikodu konusu olmaktan pek hoşlanmamıştım ancak bu konuda perdeleri çekip yüzümü bir yastık yığınınına gömmekten başka yapabileceğim pek fazla şey yoktu.

Gün çabucak bitti ve Sofia çok geçmeden bana akşam yemeği getirdi. Ona daha önceden kendisinin de bütün bu olanların bir parçası olduğu konusunda beni uyarmadığı için hâlâ kızgındım, bu yüzden ona bakmaktan kaçınarak ağzımda bir

teşekkür geveledim ve sorularını yanıtlamayı reddettim. Ne durumda olduğum da tam olarak bir sır sayılmazdı açıkçası.

Sofia odadan ayrıldıktan sonra yemeğimi yarın neler olacağı hakkında fazlasıyla endişelenerek biraz didikledim. Odama hapsedilmiş olmamama rağmen yapabileceğim pek fazla bir şey yoktu. En azından şu aralar yoktu, evin içinde zahmet-sizce kaybolacağımın bilincinde olduğum zamanlarda yani.

Ancak çalışanlar bana ne kadar nazik davranırsa davransın, oda ne kadar güzel ya da yiyecekler ne kadar lezzetli olursa olsun, bütün bunlar bu yerde esasen bir tutsak olduğum gerçeğini değiştirmiyordu. James'i, kapıda ne kadar uzun bir süre beklemiş olabileceğini ya da sonrasında annemi görmeye gidip gitmediğini düşünüp duruyordum. Altı ay gözümde sonsuzluğa uzanıyordu. Yolun sonu hiçbir zaman görünmeyecek gibiydi. Ya James sözünü tutacak mıydı? Bütün bunlar sona erdiğinde onu yanımda bulabilecek miydim, yoksa kendi hayatına devam mı ediyor olacaktı? Yine de içimde bir yerlerde, onun yanımda olacağını biliyordum. Ben onun gibi bir arkadaş hak etmemiştim.

Ya annem yanımda olacak mıydı? Henry sözünü tutacak mıydı? Gerçekten de bunu yapacak gücü var mıydı? Henry'ye ve bu tür bir şeyin mümkün olduğuna inanmak istiyordum. Çünkü annemi gerçekten hayatta tutabilecekse, ona belki de kendi ölüm vaktim gelene kadar asla veda etmek zorunda kalmayacaktım. Ya da belki hastalığına bir çare bulunana kadar yaşayabilecekti.

Ava'yı kurtaramamıştım ancak annem için hâlâ umudum vardı ve bedeli ne olursa olsun buna degecekti.

Ne zaman uykuya daldığımı hatırlamıyordum ama gözlerimi açtığımda artık Eden Köşkü'nde değildim. Aksine Central Park'ta bir battaniyenin üzerine uzanmış, güneş yüzümü ısıtırken bulutsuz bir yaz göğüne bakıyordum.

Kafam karışmış halde doğrularak etrafıma bakındım. Yanımda bir piknik sepeti vardı ve diğer insanlar çimenliğin üzerine yayılmış, günün tadını çıkarıyorlardı. Kuzu Otlığı. Burası bütün park içerisinde en sevdiğim alandı, göl manzarası bile vardı fakat aynı zamanda turistler için kurulmuş tuzaklardan da yeterince uzaktı. İnsana kendini dikkat çekmek için yapılan türlü hilelerle kuşatılmış gibi hissettirmiyordu. Annem ve ben buraya yıllardır gelememiştik. Ağzım kelimenin tam anlamıyla açık kaldığı sırada, neler döndüğünü anlamaya kararlı bir biçimde ayağa kalkmaya başlamıştım.

On yıl evvelki kadar, kanserin vücuduna gelip yerleşmesinden çok önceleri olduğu kadar sağlıklı görünen annem üzerinde uzun, dalgalanan bir etek ve onu giyemeyecek kadar zayıfladığından beridir üzerinde görmediğim çiftçi bluzuyla parkın hafif yokuşundan çıkıyordu.

"Anne?"

Gülümsedi. Bu hastalıklı ya da ne kadar büyük bir acı içinde olduğunu saklamak için yüzüne kondurduğu gülücüklerden değil, gerçek bir gülümsemeydi. "Merhaba, tatlım." Yanıma oturarak yanağımı öptü.

Bir anlığına hareket edemeyecek kadar uyuşmuş durumda, olduğum yerde sabit kaldım. Ancak nihayet o sağlıklı, parıltı veren annemin gerçekten burada olduğunu idrak ettiğimde kollarımı ona sıkıca sararak tanıdık kokusunu içime çektim. Artık zayıf ve çelimsiz değildi. Kollarını aynı ölçüde sıkıca etrafıma sararak bana karşılık verdi.

Gözlerimi olabildiğince kuru tutmaya çalışarak, "Neler oluyor?" diye sordum.

"Piknik yapıyoruz." Beni bırakarak sepeti boşaltmaya başladı. Sepetin içi, çocukken en sevdiğim yiyeceklerle doluydu: fıstık ezmesi ve reçelli sandviçler, dilimlenmiş mandalinalar, makarna ve yanında plastik kutularla paketlenmiş peynir ve

de küçük bir orduya yetecek kadar çikolatalı puding. En iyisi ise, annemin yaptığı şekilde yapılmış, bir kutu dolusu baklava. Şaşkınlık içinde, rüya olamayacak kadar gerçek hissi veriyor olsa bile bu kadar hoş bir rüyayı hak etmek için ne yapmış olabileceğimi merak ederek izliyordum. Ellerimin altındaki her bir çimeni ve saçlarımın uçlarını çıplak kollarıma sürtündüren ılık rüzgârı hissedebiliyordum. Sanki gerçekten de buradaydık.

Ve sonra bir düşüncenin beynimin içinde kıvrılmaya başlamasıyla kuşku içinde anneme baktım. "Seni buraya Henry mi getirdi?"

Annemin gülümsemesi yayıldı. "Çok sevimli, öyle değil mi?"

Bir ciğer dolusu hava yutuverdim ve daha önce Henry hakkında beslediğim bütün kötü düşünceler aklımdan uçup gitti. "O halde bu bir rüya mı? Yoksa gerçek mi?"

Bana bir tabak makarna verdi ve yalnızca annemin yapmayı becerebileceği bir bakış fırlattı. "Benim bilmediğim, ikisinin de doğru olamayacağını söyleyen bir kural mı var?"

Saçma sapan bir umut içimi doldurdu. "Henry, gerçekten de olduğunu söylediği şey mi?"

Bir sandviçin paketini açarak, "Olduğunu söylediği şey nedir?" dedi.

Eden'a yerleştiğimizden beri olup biten her şeyi bir çırpıda anlattım. Neredeyse hayali bir ineğe çarpmanın eşliğinden döndükten sonra Henry'yi gördüğümü, nehrin kıyısında geçen o geceyi ve Henry'nin Ava'yı nasıl da görünüşe bakılırsa, hayata döndürdüğünü, yaptığım anlaşmayı ve James'in beni bunu kabul etmekten vazgeçirmeye çalıştığını; Henry'nin bana yaptığı ziyareti ve Ava'nın ertesi gün öldüğünü, onu kurtarmak için Eden Köşkü'ne gitmeye karar verdiğimi ve nihayet Henry'yle yaptığım anlaşmanın beni buraya

getirdiğini. Birdenbire, annemi her gece görecekssem yılın altı ayını Henry'yle geçirme fikri gözüme önceki kadar kötü görünmemeye başlamıştı.

Gözlerinde eğlendiğini gösteren bir parıltı olmasına rağmen, "İlginç," dedi. Bu durumda herhangi gülünç bir nokta göremiyordum. "Keşke bunları bana daha önceden söylemiş olsaydın, Kate."

"Özür dilerim." Yanaklarımın kızarmasıyla başımı öne eğip ellerime bakmaya başladım. "Çıldırıldığımı falan düşünmüştüm."

"Hiç de öyle değil." Uzanarak çenemi ellerinin arasına aldı ve gözlerim onunkilerle buluşana kadar kafamı yukarı kaldırdı. "Bundan sonra olan biten her şeyi bana anlatacağına söz ver, olur mu? Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum."

Kafamı salladım. Annemle biraz daha zaman geçirmek, isteyebileceğim tek şey buydu. Kısık bir sesle, "Anne?" dedim. "Seni seviyorum."

Gülümsedi. "Biliyorum, tatlım."

Ertesi sabah erken saatte uyandığımda ilk olarak nerede olduğumu anlayamadım. Rüyamdaki güneşin sıcaklığı hâlâ tennimdeydi. Annemin yanı başımda durduğunu görmeyi umarak gözlerimi açtım fakat gördüğüm şey yalnızca karyolamın sayvanı oldu.

Sızlanarak yerimde doğruldum ve uykulu gözlerimi kırptırdım. Bir şeyler yanlış gidiyordu fakat tam olarak ne olduğunu anlayamıyordum. Sonrasında, uzunca bir dakikadan sonra bir önceki günün hatıraları, Henry'yle yaptığım anlaşma ile birlikte beynime üşüştü ve birden kalbim duracakmış gibi hissettim. Yani bütün bu olanlar, neticede sadece bir rüyadan ibaret değildi.

"Uyanık mıdır dersin? Uyanmış olması lazım, öyle değil mi?"

"Daha önce değilse bile şimdi kesinlikle uyanmıştır."

Taş kesildim. Fısıltılar yatağımın kapalı perdelerinin diğer tarafından geliyordu ve bunlar tanıdığım sesler değildi. İlk ses temiz ve neşeliydi. Diğerleri ise sahibinin şu anda buradan başka her yerde olmak isteyeceğini haykırıyordu. Onu bunun için suçlayamazdım.

"Sence neye benziyordur? Bir öncekinden daha iyidir, değil mi?"

"Herhangi biri bile bir öncekinden daha iyidir. Şimdi onu gerçekten uyandırmadan önce, kes sesini."

Duyduklarımı bir zemine oturtabilmek için orada uzunca bir süre oturdum. Önceki gece kapıyı kilitlemişim, bundan emindim. Öyleyse buraya nasıl girmişlerdi? Ve "bir önceki" derken neyi kastediyorlardı?

Ben daha konuşmaya fırsat bulamadan, midem guruldadı. Gürültüyle. Sen oturduğun sandalyeye gömülerek kızarmaya çalışırken bütün sınıfın sana dönerek kıkırdadığı cinsten destansı bir guruldama. Hain midem yüzünden kulak misafiri olma şansım da yok olmuştu.

"Uyanmış!" Perdeler hızlıca açılınca kolumu sabah ışıklarına karşı kalkan yapmak zorunda kaldım. "Ah! Çok sevimli!"

"Ve esmer. Yıllardır bunun gibisi gelmemiştii."

"Şey, teşekkürler," diye geveledim ancak gözlerime vuran güneş ışıkları yüzünden kiminle konuştuğumu göremiyordum. "Siz kimsiniz?"

"Calliope!" Bu durmadan ünlem işaretleriyle konuşarak bana sevimli diyen kadındı. Sadece ona daha iyi bakabilmeme olanak verecek kadar gözkapaklarımı araladım. Benden daha ufaktı, belinin aşağısına kadar uzanan sarı saçları ve mutlulukla kızarmış yuvarlak bir yüzü vardı. O kadar heyecanlı görünüyordu ki yıkılacağından korkmuştum.

İkincisi boğuk bir sesle, "Ella," dedi. Kısık gözlerle ona iyice baktım ve içimde sızı gibi bir kıskançlık hissettim. Siyah saçlı, uzun ve inanılmaz derecede güzeldi. Ayrıca sıkıttan patlayacak gibi görünüyordu.

Calliope, "Ve sen de Katherine'sin," dedi. "Sofia bize senin hakkındaki her şeyi anlattı, buraya arkadaşına yardım etmek için geldiğini, altı ay boyunca bizimle kalacağını ve..."

"Calliope, bu kadarı yeter. Onu korkutuyorsun."

Korkutmak teknik olarak doğru kelime miydi bilmiyordum ancak şimdilik işe yarayabilirdi. Calliope olduğu yerde zıplayarak, her hareketiyle bana daha da yaklaşıyordu. Bunun karşısında geriye doğru yaslanmaya başlamıştım. Coşku göz korkutucuydu.

"Ah..." Calliope tekrar kızarak geri adım attı. "Üzgünüm. Aç mısın?"

Derin derin nefes al, diye düşündüm. İçeri ve dışarı, içeri ve dışarı. Belki o zaman bu olanlar bir anlam kazanmaya başladılar.

Ella bir gardıroba doğru yürüyerek, "Öncelikle giyinmesi lazım," dedi. "Katherine, en sevdiğin renk nedir?"

Sıkılmış dişlerimin arasından, "Kate, bana Kate deyin," dedim. Henüz saat bu tür şeyler için çok erkendi. "Ve en sevdiğim renk diye bir şey yok."

Calliope, Ella'ya yardım etmeye giderken bana inanmadığını belirten bir ses tonuyla, "En sevdiğin rengin yok mu?" dedi. Ayağa kalkarak gerindim, tam olarak ne yaptıklarını göremiyordum. İkisi de tıka basa kıyafet dolu gibi görünen gardırobun önünde durmuşlardı.

Sinirlenerek, "Bugün yok," dedim. "Kendim giyinebilirim, bunu biliyorsunuz."

Ella ve Calliope kıyafet yığınının arasından uzun, mavi bir şeyi çekiştirmekle meşguldüler. İkisi birden bana doğru döndüklerinde ellerinde...

Ah, hayır.

Ella gözlerinden kıvılcımlar saçarak, "Eğer içine girdiğin korseyi kendi başına bağlamak gibi insanüstü bir yeteneğin yoksa kendin giyinmek gibi bir seçeneğin yok," dedi. Bunun eğlenceden mi, yoksa kötü niyetten mi ileri geldiğini anlayamamıştım. İkisinin birden olması kuvvetle muhtemeldi.

Ellerinde mavi bir elbise vardı ve o kadar açıktı ki Ava bile ona dokunmaya kalkışmazdı. Uzun, dar kolları bileklere doğru genişliyordu ve üzerinde dantelleri vardı. *Dantelleri.*

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ciddi olamazsınız."

"Sevmedin mi?" Calliope kaşlarını çattı ve bir elini yumuşak kumaşın üzerinde gezdirdi. "Sarı bir şeylere ne dersin? Sarıların içinde çok güzel görünürsün."

Sıkılmış çenemle, "Ben elbise giymem," dedim. "Asla."

Ella burnundan soludu. "Umurumda bile değil çünkü artık giyeceksin. Gardırobun sorumlusu benim ve kimsenin yanına yaklaşmayacağı kadar kötü kokana dek o üzerindikileri giymek istemiyorsan, bunu giymek zorundasın."

Gözlerimi o mavi ucubeye diktim. "Senin oyuncak bebeğin değilim. Benimle giydirme oyunu oynayamazsın."

Ella, "Evet oynayabilirim," dedi. "Ve oynayacağım. Elimin altında, aralarından giyim tarzı konusunda seçim yapabileceğim yüzyıllar var ve buna karşı koymaya kalkarsan hayatını zindana çevirebilirim. Sen hiç kasnaklı bir malakof etekle oturmayı denedin mi?" Bana anlamlı bir bakış fırlattı. "Boyun eğersen, arada bir istediğini giymene izin vermeyi düşünebilirim. Ancak buna karar vermek benim işim, senin değil. Burada kalmayı kabul ettiğin an, seçim hakkından vazgeçmiş oldun."

Calliope neşeyle, "Ayrıca burada herkes elbise giyer," dedi. "Bir şeye şans vermeden, onu sevmediğini söyleyemezsin."

Ella elbiseyi bana uzattı. "Sen seç. Bir ya da iki gün boyunca varlığını bile hissetmeyeceğin pahalı, rahat elbiseler ya da bir haftada kendi kendisine ayağa kalkmaya başlayacak bir kot pantolon."

Gırtlığımın gerisinden alçak bir hırıltı çıkararak elbiseyi ondan çekercesine aldım ve öfkeyle banyoya koştum. Beni elbise giymek zorunda bırakabilirdi ancak bu, elbiseleri sevmek zorunda olduğum anlamına gelmezdi.

Beni elbisenin içine sokmaları neredeyse yarım saat sürdü ve korse buna dahil değildi. Bu noktada bir sınır çizmiştim ve Ella beni buna zorlayacak kadar aptal değildi. Elbise üzerime nefes almamı engellemeyecek kadar uymuştu ve bu kadarı da yeterliydi. Aynı zamanda göğsümün çeneme kadar sıkıştırılmasına da ihtiyacım yoktu.

Beni giydirmeyi bitirdiklerine Calliope beni oturtarak birkaç dakika boyunca fare tüyü kıvamındaki saçımla uğraştı. Çalışırken bir şeyler mırıldanıyordu ve sorduğum sorular ya görmezden geliniyor ya da ani şarkı çıkışlarıyla yarıda kesiliyordu. Tam da bütün bunların hiç sona ermeyeceğini düşünmeye başlamışken Calliope işini bitirdiğini ve kahvaltının hazır olduğunu duyurdu.

Kahvaltı. O kadar açtım ki, Ella ve Calliope ayaklarımı zorla yüksek topuklu ayakkabıların içine sokmaya çalışırken itiraz bile etmedim. Bu konuyu daha sonra konuşacaktık, özellikle de bunlarla merdiven çıkmamı bekliyor iseler. Fakat o anda, söz konusu yiyecek olduğu sürece buna müsamaha gösterecektim.

Hâlâ kendimi kaybolmuş hissederek ve neler döndüğünü anlamayı dileyerek onların ardından odadan çıktım. Her sabah bunun gibi mi olacaktı, yoksa eninde sonunda kendi

başına giyinmeme izin verilecek miydi? Calliope'nin öyle olmasını istiyor görüldüğü üzere arkadaş mı olacaktık, yoksa yalnızca kaçmadığımdan emin olmak için beni gözetim altında mı tutacaklardı?

Bunlar acelesi olmayan sorulardı fakat cevapları, öyle sanyordum ki, bana yalnızca Henry verebilirdi. Bu arada Ella ve Calliope'nin bana hâlâ borçlu oldukları bir cevap vardı.

Ella ile ikisi beni bir oda ve koridor dolambacı içinden geçirirken, "Calliope?" dedim. Güya devasa köşk içinde bir kahvaltı salonu vardı ancak onlara inandığımdan pek emin değildim. Saatlerdir amaçsızca dolaşıyormuşuz gibi hissediyordum. "Benim bir öncekinden daha iyi olup olmadığımı sorarken neyi kastediyordun?"

Bana boş gözlerle baktı. "Bir önceki mi?"

"Siz benim uyuyor olduğumu düşündüğünüz sırada, benim bir öncekinden daha iyi olmam konusunda bir şeylerden bahsettin. Bir önceki de ne demek?"

Calliope, üzerine bir idrak bulutu inene kadar bir süre düşündü. "Ah! Bir önceki. Bir önceki kız, yani. Henry'nin buraya getirdiği son kız."

Başka bir kız daha mı vardı? "Bu ne kadar zaman önceydi?"

Calliope, sessizce dinleyen Ella'yla bakıştı. "Yirmi yıl falan?"

Yani görünüşe bakılırsa Henry, son seferinde yeni yürümeye başlamış bir çocuktü. Eğer ölümlere hükmetmek konusunda doğruyu söylemiyorsa tabii, ancak henüz bunu kabul etmeye tam olarak hazır değildim. "O halde benim neden burada olmam gerekiyor? Neden diğer kız artık burada değil?"

"Çünkü o ö..."

Ella elini Calliope'nin ağzına o kadar sertçe vurdu ki, ses bütün odada yankılandı. Keskin bir sesle, "Çünkü burada değil," dedi. "Bunu sana açıklamak bizim işimiz değil, Katherine."

Eğer neden burada olduğunu bilmek istiyorsan Henry'ye sor. Ve sen..." Calliope'ye öldürücü bir bakış attı.

Aklımda başka bir düşünce belirirken yavaşça, "Şey..." dedim. "O buradaki herkesin ölü olduğunu söylemişti. Siz ikiniz..."

İkisi de soruma şaşırılmış gibi görünmüyorlardı. Aksine Ella elini çekerek Calliope'nin cevaplamasına izin verdi.

Calliope yanağını sıvazlarken Ella'ya pis bir bakış fırlatarak, "Buradaki herkes ölü, evet," dedi. "Ya da tıpkı Henry gibi, daha önce hiçbir zaman canlı olmamış."

"Siz, umm, ne zaman doğdunuz?"

Calliope burnunu çekti. "Bir bayan asla yaşını söylemez."

Ella burnundan soludu ve Calliope ona dik bakışlarla karşılık verdi.

Calliope, bu sanki utanılması gereken bir şeymiş gibi, "Ella o kadar yaşlı ki hangi yılda doğduğunu bile bilmiyor," dedi. Kafamı salladım, dilim tutulmuştu. Bütün bunlara inanıp inanmamam gerektiğinden emin değildim.

Ella hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, üzerinde kolaylıkla otuz kişilik bir sofraya olabilecek kadar büyük bir masa olan uzunca bir odaya açılan kapıyı iterek açtı. Calliope'nin anlattıklarından dolayı başım dönmüştü ve odanın çoktan insanlarla dolmuş olduğunu fark etmem birkaç saniyemi aldı.

Ella soğuk bir sesle, "Maiyetin," dedi. "Uşaklar, öğretmenler, bundan sonra muhatap olacağın herkes. Hepsi seninle tanışmak istediler."

Kapı eşiğinde, kanın yüzümden çekildiğini hissederek ölü gibi kalakaldım. Karşımda bana dikilmiş düzinelerce göz vardı ve birdenbire kendimi ölümcul derecede mahcup hissettim.

"Ben yemek yerken burada mı olacağlar?" diye fısıldadım. Tek lokma bile yemeyeceğimi garanti edebileceğim daha iyi bir durumun varlığını hayal edemiyordum.

Calliope, "İstersen onları gönderebilirim," dediğinde başımı salladım. Öne doğru bir adım attı ve iki kez el çırpmasıyla odadakilerin çoğu tek sıra halinde dışarı çıkmaya başladı. Elllerinde yiyecekleri taşıyan birkaçıyla birlikte ürkütücü silahlarıyla odanın iki yanında duran iki adam odada kaldı. Uzun ve sarışın olanı bir heykel kadar hareketsizdi ve esmer olanı sanki sessiz ve hareketsiz durmak çok da başarılı olduğu bir iş değilmiş gibi yerinde kıpırdanıp duruyordu. Yirmi yaşımdan daha büyük göstermiyordu.

Ella, "Her zaman korunuyor olacaksın," dedi ve ben irkilerek ona baktım. Nöbetçilere bakışımı fark etmiş olmalıydı. Bir geyiğin zarafetiyle ilerledi ve masanın ucunda bir yeri işaret etti. "Yerin orası."

Elbisemin eteğine basmamak için müthiş bir çaba sarf ederek onun peşinden gittim ve yerime oturdum. Şimdi odada yalnızca bir düzine kadar insan vardı fakat hâlâ bana bakıyorlardı.

Bir adam önüme üstü kapaklı bir tabak koymak için bir adım öne çıkarak, "Kahvaltınız, Ekselansları," dedi. Ella, benim bir şey yapmama fırsat vermeden kapağı açtı. En az benim odamda olduğu kadar sıkkın görünüyordu.

Şaşkına dönmüş halde, "Şey, teşekkürler," dedim. Ekselansları? Bir meyveye batırıp yemek için elime bir çatal aldım ancak bunu yapmaya fırsatım olmadan solgun bir el bileğimi yakaladı.

Kafamı kaldırdım. Calliope'nin kocaman açılmış mavi gözleriyle tepemde durduğunu görmeyi beklemiyordum. "Tadına önce ben bakayım," diye ısrar etti. "Benim asıl yapmam gereken şey budur."

Sarsılmış bir halde, "Yiyeceklerimi mi test edeceksin?" dedim.

Ürkek bir sesle, "Bir şeyler yemek istediğinde, evet," dedi. "Dün geceki akşam yemeğini de kontrol ettim. Ama burada kaldığın sürece bir şey yemek zorunda değilsin, tabii. Eninde sonunda bunun nasıl bir şey olduğunu unutacaksın. Ama yine de yemek istersen, bunu yapmak zorundayım."

"Hayır," diyerek sandalyemi mermer zeminde ciyaklayacak kadar sertçe ittim. Bir önceki günün gerginliği ve bu sabahdan beri altında ezildiğim kafa karışıklığı, kendime hâkim olabilmem için ihtiyacım olan içimdeki son kırıntıyı da paramparça etmişti. "Hayır, böyle bir şey olmayacak. Bu çok gülünç! Çeşniciler? Silahlı nöbetçiler? Ekselansları? Neden? Benim burada bulunma sebebim nedir?"

Odadaki herkes bu ani çıkışım karşısında donakalmış gibiydi ve içlerinden birinin konuşabilmesi birkaç dakika aldı. İlk konuşan Ella oldu.

"Her yılın altı ayı süresince burada kalmayı kabul ettin, doğru mu?"

Bıkkın bir sesle, "Ettim," dedim. Anlamıyorlardı. "Fakat çeşnicileri ya da bunların herhangi birisini değil."

Ella sakince, "Ettin," dedi. "Bu, anlaşmanın bir parçası." "Neden?"

Hiç kimse bana cevap vermedi. Eteğimi yırtacak kadar sıkıca yakaladım. "Henry'yi görmek istiyorum. Onunla konuşmak istiyorum."

Sağır edici bir sessizlik oldu, içimde aniden bir şeyler kopmuştu.

"Onunla konuşmak istiyorum!"

"Buradayım."

Henry'nin alçak ve pürüzsüz sesiyle irkildim. Kendi etrafımda dönerken dengemi kaybettim ve son anda sandalyeye

tutunarak yere düşmemi engelledim. Henry düşündüğümde daha da yakınımda, tam önümde duruyordu. Genç ve kusursuz yüzünde boş bir ifade vardı, bir an kalbim duracak gibi hissettim. Nihayet sesimi çıkarabilmeyi başardığımda cırtlı gibi bir sesle konuşmaya başladım fakat bu umurumda bile değildi. Bir cevap istiyordum.

"Neden?" dedim. "Ben neden buradayım? Senin prensesin falan değilim ve bunun hakkında hiçbir şey imzalamadım, bütün bunlar neden?"

Henry bir elini bana uzattı, tereddüt etmeme karşın sonunda elini tuttum. Cildi şaşırtıcı derecede sıcaktı. Ne umduğumu bilmiyordum. Buz gibi olmasını belki de. Sıcak olmasını değil. Ya da herhangi bir canlılık belirtisi olmasını.

"Gözlerini kapat," diye mırıldandı ve söylediği gibi yaptım. Bir an sonra yanaklarımda soğuk bir rüzgâr hissetmemle gözlerimi açmam bir oldu. Dışarıda, çit ve çiçeklerin arasında etrafa su serpiştiren fıskiyelele çevrili, özenli ve bakımlı bir bahçenin ortasındaydık. Durduğumuz yerden köşkün arka tarafına doğru giden ve bir süre sonra belirsizleşen taş bir yol uzanıyordu. Cerberus, ormanda gördüğüm büyük köpek, Henry'yi karşılamak üzere hızlıca bize doğru geldi ve Henry köpeğin kulaklarının arkasını sertçe okşadı.

Midem altüst oldu ve yanaklarımda kalan herhangi bir renk varsa bile artık yoktu. "Sen nasıl..."

"Zamanı gelince," dedi. Uyuşmuş halde fıskiyelele kenarına oturdum. "Dün bunu yapmak istemediğini söylemiştin, bunun için seni suçlamıyorum. Artık anlaşma yapıldığına göre, geri alınamaz. Arkadaşının hayatını kurtardığın gece büyük bir cesaret gösterdin, şimdi senden içindeki o cesareti bir kez daha bulmanı istiyorum."

Derin bir nefes alarak Henry'nin, kendini sahip olduğuma inandırdığı o cesareten bir parça olsun bulabilmeyi denedim.

Bulabildiğim tek şey korkuydu. Titrek bir sesle, "Eden'da bana söylediğine göre, Persephone'nin hikâyesini okuduğumda benden ne istediğini anlayacağımı söylemiştin," dedim. "Arkadaşım James bana onun Ölüler Diyarı Kraliçesi olduğunu söyledi, ben de hikâyeyi küçükke..." Kafamı salladım. Bu kısım önemli değildi. "Bu doğru mu?"

Henry başını aşağı yukarı salladı. "O benim karımdı."

"Karın mıydı? Öyle biri var mıydı?"

"Evet," dedi, sesi daha da yumuşamıştı. "Uzun yıllar önce öldü."

"Nasıl?"

Henry'nin yüz ifadesi donuklaşmıştı. "Bir ölümlüye âşık oldu ve adam öldüğündeyse ona katılmayı seçti. Ona engel olmadım."

Bu açıklamada anlayamadığım o kadar çok nokta vardı ki nereden başlayacağımı bilemiyordum. "Ama o bir mit. Böyle birinin gerçekten var olması mümkün değil."

Henry, "Belki," dedi, gözleri uzaklara dalmıştı. "Ancak bütün bunlar yaşanıyorsa, neyin mümkün olup neyin olmayacağını söyleyebilecek kişi hangimiz dersin?"

"Mantık," dedim. "Doğa kanunları. Akıl. Bazı şeylerin gerçek olması mümkün değildir."

"O halde söyler misin Kate, az önce nasıl dışarı çıktık?"

İçten içe, özenle hazırlanmış bir çeşit göz yanılması misali kaybolacağını bekleyerek etrafıma bakındım. Bitkince, "Beni bayıltarak buraya mı getirdin?" diyerek şansımı denedim.

"Ya da belki de göremediğin gizli bir kapı vardı." Elimi tutmak üzere bana doğru uzandığında gerildim. İçini çekerek parmaklarını benimkilere dokundurdu ve sonra geri çekildi. "Her zaman mantıklı bir açıklama vardır, fakat bütün

kuralları bilmediğinde bazı şeyler gözüne mantıksız ya da olanaksız görünebilir."

"Ne çıkar?" dedim. "Bana bir Yunan tanrısının, dünyanın öbür ucundaki bir ülkedeki bir ormanın ortasında bir köşk inşa ettiğini mi söylüyorsun?"

"Yaşayacak ebedi bir hayatın varsa, dünya çok daha küçük bir yer haline geliyor. Birçok ülkede birçok evim var, buna Yunanistan dahil. Ancak en çok buradaki tenhaliği seviyorum. Huzurlu bir yer, mevsimler ve de uzun kış ayları hoşuma gidiyor."

Buna karşılık ne söyleyeceğimi bilemez halde, olabildiğince hareketsiz oturmaya devam ettim.

Henry, "Bana inanmayı deneyebilir misin?" dedi. "Şimdilik. Bu şimdiye kadar öğrendiğin her şeyi bir kenara itmek anlamına gelse bile, ne kadar imkânsız görünürse görünsün sana söylediklerimi kabul etme lütfunda bulunur musun?"

Dudaklarımı birbirine kenetledim ve kafamı eğerek ellerime odaklandım. "Uğraştığın şey bu mu? Hayalcilik oynamak?"

"Hayır." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Ancak istersen bunu sen oynayabilirsin. Eğer bu işleri kolaylaştırırsa."

Bunun sonu gelmeyecekti. Bütün bunlar kocaman bir şaka olsa bile, her şey benim koca bir aptal gibi görünmem için planlanmış bir oyun olsa bile yapabileceğim tek şey can alıcı noktayı beklemektir.

Fakat Ava'nın kafatası parçalanmış halde kendi kanından bir havuzun içinde yattığı o sahne, tıpkı dakikalar önce köşkün içinde olmamıza rağmen şimdi yanağımı okşayan soğuk esintinin verdiği his gibi, zihnimde dalgalanıp duruyordu. Ve Central Park'ta konuştuğum sağ ve sağlıklı annem... Burada ne işler dönüyor olursa olsun eninde sonunda bunun daha

önce hiç yaşamadığım türden bir şey olduğu gerçeğiyle yüzleşmem gerekecekti.

"Pekâlâ," dedim. "Şimdilik burası gerçekten Cennet, evdeki herkes ölü, Ella ve Calliope bir milyon yaşında ve sen gerçekten de olduğunu söylediğin şeysin gibi davranalım."

Henry ağzının kenarı yukarı doğru seğirtirken, "Ben, kendim olmaktan başka hiçbir şey olduğumu iddia etmiyorum," dedi.

Suratımı ekşittim. "İyi, o halde bütün bunlar, büyü denen şey ve de dış perisi gerçekmiş gibi davranalım. Ve her şeyden önce ben başımı bir yere çarpmadım ve sen de klinik bir vaka değilsin. Karının ölümünün benimle ilgisi nedir?"

Henry uzunca bir dakika boyunca sessiz kaldı. "Söylediğim gibi, o benimle kalmak yerine ölümü seçti. Ben onun kocasıydım. Ancak o, basitçe söylemek gerekirse, o adamı daha çok sevdi."

Acılı ifadesinden yola çıkarak bu işin basit bir yanı olmadığını düşünüyordum ancak üstelemedim. Üzgünce, ortamı biraz olsun aydınlatma girişiminde bulunarak, "Evlenmiş olmak için fazlaca genç gözüktüğünün farkındasın, öyle değil mi?" dedim. "Kaç yaşındasın ki zaten?"

Dudaklarının kenarları tekrar seğirdi. "Göründüğümünden daha yaşlı." Bir dakika sonra ekledi. "Beni sevmiş de olabilir, ancak bu asla onun kendi seçimi değildi. Gitmesine izin vermek... Bu ona son hediyeimdi."

Sesinde çok iyi bildiğim bir hüznün kırıntısı vardı. "Üzgünüm," dedim. "Gerçekten. Ben sadece... Ben hâlâ neden burada olduğumu anlamaya çalışıyorum."

"Neredeyse bin yıldan beri buraya tek başıma hükmediyorum. Ancak yüz yıl önce, kız ve erkek kardeşlerim diyarımı benden almadan evvel yüz yıl daha burada kalacağım

konusunda bir anlaşma yaptım. Bunu artık kendi başıma yürütemiyorum. Tek başıma kaldıramayacağım kadar çok yüküm var. O zamandan beri bir eş arıyorum ve sen sonuncususun, Kate. Bu baharda son karar verilecek. Eğer kabul edilişen, benim kraliçem olarak yılın altı ayı boyunca benimle birlikte hükmedeceksin. Eğer edilmezsen bu geçen zaman hakkında hiçbir hatıran olmadan eski yaşamına geri döneceksin."

Kurumuş dudaklarım arasından konuşabilmek için kendimi zorlayarak, "Diğerlerine olan da bu muydu?" diye sordum.

"Diğerleri..." Uzaklardaki bir şeye odaklandı. "Seni korutmak istemiyorum, Kate, ancak sana asla yalan söylemeyeceğim. Bana güvenmen ve de özel biri olduğunu anlamam gerekiyor. Sen gelmeden önce bu işten vazgeçmiştim."

Ellerimi, titremelerine engel olmak için birbirine kenetledim. "Onlara ne oldu?"

"Bazıları çıldırdı. Diğerleri sabote edildi. Hiçbiri, sınavı geçmek bir yana, sonuna kadar gidemedi."

"Sınav?" Ona boş gözlerle bakıyordum. "Sabote edilmek?"

"Daha fazlasını bilseydim bunu sana söylerdim, ancak seni korumak için onca önlem almamızın nedeni işte bu." Bir an tereddüt etti. "Sınavlara gelince, yedi sınavdan geçeceksin ve bunların her biri senin hükmetmeye layık olup olmadığına yönelik olacak."

"Ben herhangi bir sınav konusunda bir anlaşma yapmadım." Durakladım. "Geçtiğin takdirde ne olacak?"

Henry ellerine baktı. "Bizden biri olacaksın."

"Biz? Ölü mü demek istiyorsun?"

"Hayır, bunu demek istemiyorum. Düşün: Efsaneyi biliyorsun, öyle değil mi? Persephone kimdi? Neydi?"

Korku, içimde bir yerleri keserek bedenime bıçak gibi saplandı. Eğer iddia ettikleri doğruysa, Persephone'yi kaçırıp onu

kendisiyle evlenmeye zorlamıştı ve ne söylerse söylesin, aynı şeyi bana da uygulamaya kalkabileceğini düşünmeden edemezdim. Ancak mantıklı tarafım gün gibi ortada olanı görmezden gelemiyordu. "Gerçekten de bir tanrı olduğunu mu düşünüyorsun? Bunun kulağa çılgınca geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Henry, "Bunun kulağına nasıl geldiğinin farkındayım," dedi. "Neticede bunu daha önce de yaptım. Ancak evet, ben bir tanrıyım. Bir ölümsüz, ya da nasıl dersin. Bu dünyanın bir yönünün fiziksel bir temsiliyim ve o yön var olduğu sürece ben de var olacağım. Sınavı geçtiğin takdirde dönüşeceğin şey işte bu."

Başım dönüyordu. Hâlâ o lanet ayakkabıların içinde olmama rağmen olabildiğince çabuk bir şekilde ayağa kalktım. "Dinle, Henry, bunların hepsi kulağa çok hoş geliyor falan filan, ancak bana anlattığın şeyler insanların binlerce yıl önce uydurduğu bir efsaneden ibaret. Persephone asla var olmadı, olmuş olsa bile bir tanrı değildi çünkü böyle bir şey yok."

"Bunu sana nasıl kanıtlamamı istersin?" Benimle birlikte ayağa kalktı.

Bocalayarak, "Bilmiyorum," dedim. "Tanrısal bir şeyler yapsan?"

"Bunu çoktan yaptığımı zannediyordum." Gözlerindeki alev hâlâ sönmemişti. "Sana söylemeyeceğim, daha doğrusu söyleyemeyeceğim şeyler olabilir, ancak ben bir yalancı değilim ve seni asla yanıltmayacağım."

Sesindeki kesafet karşısında büzüldüğümü hissettim. Söylediği şeye gerçekten de inanıyordu. Yumuşak bir sesle, "Bu imkânsız," dedim. "Öyle değil mi?"

"Fakat bunlar gerçekten yaşanıyor, belki de neyin imkânsız olup neyin olmadığını tekrar değerlendirmenin vakti gelmiştir."

Tabanları yağlayıp ön kapıya doğru giden yolu tutarak oradan çıkıp gitmeyi düşündüm ancak annemle geçirdiğim rüyanın hayali beni bundan vazgeçirdi. Onunla kalmayı isteyen yanımda şüpheliliğime baskın gelirken havanın ısı yirmi derece birden düştü ve titremeye başladım.

"Kate?"

Ayaklarım yere sabitlenmiş halde olduğum yerde donakaldım. Düenden sonra bir daha asla duymayı ummadığım bu sesi tanıyordum.

Henry omzumun üzerinden, arkamdaki bir şeye odaklanarak, "Bir şans verdiğin takdirde her şey mümkündür," dedi. Arkamı döndüm.

Üç metreden fazla olamayacak bir mesafe kadar uzağımızda duran kişi Ava'ydı.

BÖLÜM 8

AVA'NIN DÖNÜŞÜ

Orada Ava'ya muhtemelen nefes alamayacağı kadar sıkı sarılmış halde ne kadar uzun bir süre durduğumu hatırlamıyorum. Zaman ağır ağır ilerliyordu, ağlamamaya çabalarken hissedebildiğim tek şey Ava'nın bana sarılmış kollarıydı.

Boğuk bir sesle, "Ava," dedim. "Ben... James dedi ki... Herkes senin öldüğünü zannediyordu."

"Öyleyim," dedi. Sesi yumuşak fakat ne olursa olsun kendi sesiydi. "Ya da en azından bana söyledikleri bu."

Nasıl olduğunu sormadım. Henry bunu bir kez yapmıştı ve tekrar yapamayacağını söylemiş olmasına rağmen belki de denemişti. Belki bunun o kadar da imkânsız bir şey olmadığını keşfetmişti.

Ama eğer Ava ölüyse, gerçekten, tamamen ölüyse, bu Henry'nin başından beri doğruyu söylediği anlamına gelmez miydi? Bu, söylediklerinin doğruluğunu kanıtlamak için yaptığı bir şey miydi? Ayaklarımın altındaki zemin çalkalanıyordu. Beynimdeki akılcı her hücre bütün bunların yaşanıyor olamayacağını haykırırken Ava kollarımın arasında sıcak ve gerçekti. Hiç kimsenin bir eşek şakasını bu noktaya kadar götürebilmesine imkân yoktu. Bütün okul Ava'nın öldüğünü

düşünüyordu. *James* onun öldüğünü düşünüyordu ve ona, bana bu tür bir yalan söylemeyeceği konusunda güveniyordum.

Ava kendini kurtarmaya çalışarak, "Kate," dedi. "Sakin ol. Benim bir yere gittiğim yok."

Gözyaşlarım gözlerimi yakarak görüşümü bulandırırken geri çekildim. "Gitmesen iyi edersin. Burada kalabilecek misin?"

"Ne kadar istersen."

Ava'nın omzunun üzerinde Henry'nin yanı başımızda durduğunu gördüm, gözlerini başka tarafa çevirmişti.

"Henry? Burada kalabilir mi?"

Henry başını salladı. "Bu arazide kalabilir, ancak dışarı çıkamaz."

Gözlerimi elimle silerek tekrar Ava'ya baktım. "Bu hiç adil değil."

Ava, "Adil olmayan nedir?" diye sordu.

"Ben buradan çıkabiliyorken senin çıkamaman."

Ava, içinde sarsıcı bir kaygısızlık hissedilen bir sesle güldü. "Kate, gülünç olma. Ailemin buraya gelerek bana ne yapıp yapamayacağımı söyleyecekleri güne kadar yaklaşık kırk senem var ve bahse girerim ki bu yer bir sürü yakışıklı delikanlıyla doludur. Yapacak çok şeyim var."

Henry, "Umarım pek de fazla yoktur," dedi. "Ava, bize birkaç dakikalığına izin verir misin?"

Yanımda duran Ava sırttı. "Tabii. Giyecek bir şeyler alabilir miyim?" Üzerinde uzun, beyaz bir cübbeden başka bir şey olmadığını o zaman fark ettim.

"Yukarıda içi tamamen dolu bir gardırobum var," dedim. "Ella'yı bul. O sana her şeyin yerini gösterir."

"Teşekkürler." Ava kulağıma, "Adam çok hoş," diye fısıldayarak bana son bir kez sarıldı ve sıçrayarak köşke doğru gitmeye başladı. Ardından gidişini izledim.

"Onu bir kez daha göreceğimi düşünmezdim."

Henry, "Bu anlaşılabilir bir durum," dedi. Bana o kadar yakın duruyordu ki vücudunun ısınısını hissedebiliyordum. "Bazen mümkün olan ve olmayanı yanlış yargılıyoruz."

Başımı kaldırdım, garip ve de nahoş bir gerginlik tüm vücuduma yayılıyordu. Aklımda düzinelerce soru dolaşıyordu ancak bir tanesi hassas bir umut baloncuğuyla çevrelenmişti. Henry'ye bunu sormak için çok uzun süre beklediğim takdirde baloncuk patlayabilirdi. "O halde, gerçek miydi? Annemle geçirdiğim rüya?"

Henry kendinden kesinlikle memnun görünüyordu. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet." Tereddüt ettim. "Bu... Bu yalnızca tek seferlik miydi?"

"Hayır." Beni, bayılmamdan korkarcasına dikkatle izliyordu. Bunun olmayacağından tam olarak emin değildim. "Burada kaldığın sürece, onu her gece göreceksin."

Mermer fıskiye'nin üzerindeki kabartmayı incelemeye başladım. Gözlerim, oyulmuş çizgi ve kıvrımların üzerinde geziyordu. "Teşekkür ederim. Hem de çok."

"Bana teşekkür etmen gerekmiyor." Aklı karışmış gibiydi. "Sana anlaşmamızın gereğini yerine getireceğimi söylemiştim ve bunu yapacağım."

"Biliyorum." Ancak bunun annemle biraz daha zaman geçirebileceğim anlamına geldiğini asla düşünmemiştim. Yatağının başında elini tutup uyanmasını umarak değil, sanki hasta değilmiş gibi, geçen dört sene hiç yaşanmamış gibi onunla konuşarak. Bu umduğum her şeyin ötesindeydi.

Ancak onun anlaşmada üzerine düşeni yapması, benim de kendi üzerime düşeni yapmam gerektiği anlamına geliyordu ve bu düşünce içimde sinsice kıvranıyor, daha önce kimsenin yapamadığı bir şeyi yapmam gerektiğini fark ettikçe dehşet duygusu zihnim ve bedenime işliyordu. Bir anlamda kendi ölüm fermanımı imzalamış gibi hissediyordum. "Peki ya şimdi? Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

"Sadece kendin ol." Elini, Ava'ya yaptığı gibi omzuma koydu. Ancak Ava'nın aksine bana dokunmaktan korkuyor gibiydi ve bu yalnızca birkaç saniye sürdü. "Sınavlar muhtemelen hiç beklemediğin bir zamanda gelecektir. Ben ne bunları düzenleyenler arasındayım, ne de son kararı verecek olan kişiyim."

"Sürpriz sınavlarda pek de iyi değilimdir."

Henry kıkırdadı ve bu beni tümüyle sararak gerginliğimden biraz olsun kurtulmamı sağladı. "Bunlar bir öğretmenin seni değerlendireceği türden sınavlar değil. Beyninde neleri depoladığını değil kim olduğu sınavacaklar. Sınavlar olurken onları fark etmen kadar etmemen de olası. Yalnızca kendin ol. Bu senden isteyebileceğim tek şey."

Parmakları fazlaca oyalanarak yanaklarımı okşadı. Bu sefer geri çekilmedim.

"Sınavlar niçin gerekli?"

"Çünkü sınavların sonucunda bahsedilecek ödül herhangi birine öylece verebileceğimiz bir şey değil. Bunu kaldırabileceğinden emin olmalıyız."

"O nedir?"

"Ölümsüzlük."

Midemin içinde bir buz kalıbının oluşmaya başladığını hissettim. Bu demek oluyordu ki sonsuza kadar yaşamak ya da bunun uğruna ölmek arasında seçim yapmam gerekiyordu.

Ya da annemle son bir konuşma fırsatım olduğunu tamamen aklımdan çıkarmak. Bütün bunlar gözüme hiç de adil görünmemişti.

Henry, "Üstesinden geleceksin," dedi. "Bunu hissedebiliyorum. Ve sonrasında bana, başka hiç kimsenin yapamayacağı bir şeyi yapmamda yardım edeceksin. Hayallerinin bile ötesinde bir gücün sahibi olacak ve asla ölümden korkmayacaksın. Asla yaşlanmayacak ve sonsuza kadar güzel kalacaksın. Dilediğin şekilde geçirebileceğin sonsuz bir yaşama sahip olacaksın."

Vücudumdan bir ürperti dalgası geçti ve bunun Henry'nin konuşma şekli ya da söylediği şeyler yüzünden mi, yoksa bana olan bakışları yüzünden mi olduğunu bilemiyordum. Annemsiz bir ölümsüzlük, dört gözle bekleyeceğim bir şey değildi. Ancak Henry Ava'yı geri getirebildiyse...

"Belki de," diye fısıldadı, "yüzme bile öğrenebilirsin."

Bu büyüyü bozmuştu. Kendime engel olamadan yüksek sesle gülmeye başladım. "Bol şans."

Gülümsedi. "Belki de bazı şeyler gerçekten imkânsızdır."

Henry beni kahvaltı salonuna geri götürdüğünde, yiyecekleri son derece ağız sulandırıcı görünmelerine rağmen hiçbir tat alamadan çabucak yedim. Tereyağlı tost kümeleri, jambon yığınları ve hatta üzerine akçaağaç pekmezi gezdirilmiş bir sıra krep... Fakat Ava köşkte bir yerlerdeydi ve ben onu tekrar görmek istiyordum. Onun gerçekten burada olduğunu teyit etmem gerekiyordu. Ve ancak, tıpkı annemin pişirdiği şekilde pişirilmiş yumurtalarımı bitirdiğimde bu gece haftalardan beri ilk defa kâbus görmediğimi fark edebildim. Bunun annemle geçirdiğim geceyle bir ilgisi olup olmadığını Henry'ye sormayı zihnimin bir köşesine not ettim. Nedeni bu olmalıydı. Çünkü Eden Köşkü'nün kâbuslarımı defetmek-tense, daha da arttıracaklarını düşünüyordum.

Calliope, ben daha Ava'yı görmeye fırsat bulamadan, eğitimcimle buluşmam gerektiği konusunda bilgilendirdi beni. Kahvaltımı bitirdiğimde odada bana yolu gösterecek yalnızca o vardı, Ella şüpheli bir biçimde ortalıkta görünmüyordu. Ava'yla meşgul olduğunu umuyordum ancak benden şimdiden ne kadar nefret ettiğini göz önünde bulundurduğumda ortalıkta mümkün olduğunca az görünmeye çalışmasını anlayabilirdim.

Eğitmenle buluşmaya giderken bir kâse dolusu meyveye rastladık ve aklıma Henry'ye sormayı unuttuğum bir soru geldi. "Yiyeceklerimi neden kontrol ediyorsunuz?"

Calliope geçebilmem için bir kapıyı ardına kadar açtı. "Kimsenin seni öldürmeye çalışmadığından emin olmak için."

"Neden beni öldürmeye çalışsınlar ki?"

Bana cevabı bilmediğim için kendimi tam bir aptalmışım gibi hissettiren bir bakışla baktı. "Çünkü Henry Ölüler Diyarı üzerindeki kontrolünden feragat ettiği takdirde yerini bir başkası alacak. Burada herkes seni desteklemiyor, anlarsın ya."

"Dur biraz, ne?" Sınavı geçtiğimde başıma neler geleceği konusu üzerinde düşünmekle o kadar meşguldüm ki, geçemediğimde Henry'ye neler olacağını aklıma bile getirmemişim. "Kim?"

"Bunu sana söyleyemem. Dikkat et!"

Bir kürsünün üzerine yerleştirilmiş bir vazoyu kıl payı iskalayarak aniden durdum. Pahalya benziyordu. Ve antika bir şeye. Ve el yapımı bir şeye. Derin bir nefes alarak ihtiyatla etrafından dolaşım.

Calliope başka bir kapıya doğru işaret ederek, "Buraya," dedi. Kapıyı iterek açtı ve ben odadaki dikkate değer tek şeye odaklanarak içeriye adım attım: küçük, tahta bir masa ve iki

yanındaki tahta sandalyeler. Bunların dışındaki her şey çiğ beyazdı ve oda yeni boyanmış gibi kokuyordu.

Calliope kapıyı ardımdan iterek, "Sonra görüşürüz," dedi. Etrafımda döndüm ve kalın halının üzerine kapaklanmamayı başararak ona doğru aksak bir adım attım.

"Bekle!" diye seslendim fakat artık çok geçti. Kapı çoktan kapanmıştı ve dehşet içinde üzerinde bir kapı kolu olmadığını fark etmişim. Diğer tarafta biri olmadan kapıyı açmak imkânsızdı.

Orada bir dakika kadar, dışarı çıkmanın bir yolunu düşünerek bir budala gibi öylece durdum. Karşıdaki duvarda büyük bir pencere vardı ancak üçüncü kattaydık. Atlamak intihar olmazdı fakat kesinlikle can yakardı. Kapıdan başka çıkış yoktu, yapabileceğim tek şey beklemektir.

Ayakkabılarımı sızlayan ayaklarımdan çıkararak sandalyelerden birine oturdum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Sandalye rahatsızdı ve oda çok sıcaktı fakat en azından artık o ayakkabılarla yürümek zorunda değildim.

Odayı kaplayan ağır tütsü kokusuyla hapsirdim. Omzumun üzerinden baktığımda tanıdık bir yüz görür gibi oldum ve gözlerim birden ardına kadar açılıverdi. Arkamda Ava'nın kine benzer beyaz bir cübbe giymiş okul danışmanı Irene duruyordu. Göz alıcı cübbesi arkasına doğru dalgalanıyordu ancak saçlarına oranla bu hiçbir şeydi. Önceden kızıl olmasına rağmen şimdi parlak bir şarap rengiydi ve gün ışığı altında neredeyse ışıldıyordu. Doğal olması imkânsıza yakındı.

Dost canlısı bir gülümsemeyle, "Merhaba, Kate," dedi. "Seni tekrar görmek güzel."

Tereddüt içindeydim. "Seni de tekrar görmek güzel?" Bir dansçının sahip olabilmek için sağ kolunu verebileceği bir zarafetle diğer sandalyeye oturdu ve öfkenin içime

bir bıçak gibi saplanmasına engel olamadım. Bana nasıl güzel olunacağını mı öğretecekti?

"Burada Eden'dan tanıyor olabileceğim başkaları da var mı?" dedim. Önce Sofia, ve şimdi Irene. Dylan da mı gizemli bir şekilde ortaya çıkmak üzereydi yoksa?

Dudaklarının kenarları eğlendiğini belirten bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sanırım bekleyip görmem gerekiyor, öyle değil mi? Hileye başvurduğumuz için özür dilerim, hayatım. Seni temin ederim ki bu sadece her şeyin en iyi şekilde gerçekleşmesi içindi."

"Ya, evet, fark ettim," diye söylendim. Kandırıldığımı öğrenmekten hiç hoşlanmazdım. "Bana ders mi vereceksin? Matematik, fizik ve bunun gibi şeyler?"

Meltem esintisini andıran bir sesle güldü. "Daha havalı bir şeyler. Çok, çok daha havalı şeyler. Henry sınavı geçmem halinde hazır durumda olmanı istiyor ve bu da insanlar hakkında bazı şeyleri öğrenmem anlamına geliyor. Nasıl işlerler, kendilerini ve birbirlerini nasıl görürler, neden bazı seçimler yaparlar? Psikoloji genellikle. Biraz da astronomi ve astroloji. Bunun dışında en önemlisi, bu dünya hakkında bazı şeyler öğrenmem gerekiyor. Yalnızca Ölüler Diyarı değil, hepsi hakkında."

"Mitoloji?" Bu kelime dilime ağır gelmişti.

Göz kırparak, "Burada mitolojinin yeri yok," dedi. "Bunu aklından çıkarmadığın sürece her şey daha kolay olacak." Ortaya görünüşe göre hiç yoktan var ettiği kalın bir kitap çıkararak gıcırdayan masaya koydu.

"Bunu okumam mı gerekiyor?"

"Endişelenme. Resimli."

Bu pek de rahatlatıcı olmamıştı. "Bütün bunları niçin öğrenmem gerekiyor?"

Bana cevap vermeye fırsatı olmadı. Kolu olmayan kapı aniden açılmış ve anlaşılmaz bağışmalar odayı doldurmuştu. O kadar hızlıca ayağa kalktım ki neredeyse sandalyemi düşürüyordum. Irene öfkelenmiş görünüyordu ancak yerinden kalkmadı ve konuşmadı.

Ella, Calliope ve Ava, her biri içeri ilk giren kişi olmak konusunda birbirinden kararlı bir halde içeri daldılar. Ava, giymektense ateşlerde yanmayı tercih edeceğim pembe bir elbise giymişti ve Ella son derece öfkeli bir halde ardından geliyordu.

Ella yüzü hiddetle parlarken, "Sana ait olmayan şeyleri öylece alamazsın!" diye bağıyordu.

Ava, "Kate, ona söyle," diye yalvardı.

Calliope, "Çok üzgünüm," diyerek öne çıktı. "Onları durdurmaya çalıştım fakat beni dinlemediler."

Ella, Ava'yı işaret ederek, "Asıl dinlemeyen o," dedi.

"Affedersin? Beni dinlemeyen sensin."

Birbirlerinin gırtlaklarını parçalamaya hazır gibi görünüyorlardı. Mahcup olmuş bir halde, sesimi toparlayarak bir adım öne çıktım. "Kesin şunu, ikiniz de. Bütün bunlar şu elbise için mi?"

İkisi de sessizleşti ve birbirlerine olan hınçlarının yavaşça solduğunu hissettim. Sorumu cevaplayan Calliope oldu. "Arkadaşın giyecek bir şeyler bulabilmek için odana girdi ve Ella, bunu yapamayacağı konusunda ısrar etti. Fakat arkadaşın senin ona izin verdiğini ve giyecek başka bir şeyi olmadığını söyledi ancak Ella başka şeyler de olduğunu ve biraz beklediği takdirde gidip..."

Ava yanıma gelmek için hareketlenerek, "Çırılçıplaktım ve bu kaltak bana defolup gitmemi söyledi!" Göz ucuyla Ava'nın, sessizleştiğinden beri pürüzsüz bir yüz ifadesi takınmış Ella'ya öfkeli bakışlarla baktığını gördüm.

Ella soğuk bir sesle, "Senin odandaydı," dedi. "Kimse oraya benim iznim olmadan giremez."

"Orası benim odam. Oraya girebileceğini söylediğimde oraya girebilecek olması gayet mantıklı görünüyor, öyle değil mi?"

Ella sessizdi. İç geçirdim. "Pekâlâ, güzel. Dinleyin. Ava istediği zaman odama gelebilir, tamam mı? Fakat kendisi için de bir odaya ihtiyacı var, eğer uygun bir tane varsa."

Ava burnundan soludu. "Bütün köşk odayla dolu."

Onu duymazdan geldim. "Ve birkaç giysiye ihtiyacı var. Hepiniz ona nazik davranın, olur mu? Lütfen?"

Ella'nın bakışları kanımın buz kesmesine yol açtı. Sertçe topuklarının üzerinde dönerek odadan çıkmadan önce, "Nasil isterseniz, Majesteleri," dedi. Önceden benden nefret edip etmediğinden emin değilsem bile artık olmuştum. Önümüzdeki altı ay boyunca korseler ve kasnaklı eteklere mahkûmdum.

Calliope alçak sesle, "Tamam," dedi. "Şimdi Ava'yı buradan götürecek ve ona bir oda bulacağım."

Ava öfkeyle sırtını dikleştirdi. "Ben bir çocuk değilim. Elimi tutmak zorunda değilsin."

"Sorun yok, Calliope," dedim. "Burada işimiz bittiğinde ben hallederim. Zaten bu yeri tanımam gerekiyor. İstersen sen de gelebilirsin."

Irene rahatsız olmuş bir sesle, "Tamam," dedi. "Yarın, işaretlediğim sayfaları okuyarak gel. Kitabı odana göndereceğim."

Ne söyleyeceğimi bilemeden başımı salladım. Ava'ya baktığımda derin bir suçluluk duygusu hissettim. Burada olması ve bütün bunlara katlanmak zorunda olması benim hatamdı. Belki de Ella hiç kimseyle anlaşıyorlardı ancak Ava'nın tamamen çaresiz olmadığından da emin olmam gerekiyordu. Benim burada kapana kısılmış olmam onun da bu bedeli ödemesi gerektiği anlamına gelmezdi.

Sabahın geri kalanı buraya kadar olandan daha iyi geçmemişti. Öğle vaktiyse yüzlerce kez daha kötüydü. Öğle yemeğinden sonra Ella, biz köşkün içinde dolanırken yanımızda duran sessiz bir gölge misali bize katıldı. Yarattığı gerginlik içimde saçlarımı yolma isteği uyandırıyorlardı. Neyse ki hedefi vuran birkaç sözlü saldırıdan sonra, karşılıklı olarak birbirlerinden tamamen uzak durma konusunda bir karara vardılar.

Ava'nın orada olması rahatlatıcıydı. Ava kendimi sabitlemek için kullandığım gerçekliğin bir parçası ve bütün bunların detaylı bir sanrı olmadığı konusunda ihtiyacım olan kanıtı. Aklımı kaçırmadığıma inanmamı kolaylaştırmıştı. Belki de Henry'nin güvendiği şey buydu.

Koridorları dolaşarak sayısız odayı keşfederken Ava'nın yakınında duruyordum. Bunu dert etmiyor gibi görünüyordu ve hatta kolumu tutarak beni bir yerden bir yere götürüp, sanki bana bir ev satmaya çalışıyormuş gibi bana geçtiğimiz her odayı tarif ediyordu. Calliope bize katıldığında Ella mesafesini hâlâ korumaktaydı. Aslına bakılırsa, gerginliğe rağmen öğleden sonra eğlenceli geçmişti. Sofia'nın getirdiği haber yüzünden çekilmez hale gelmesi ise odama geri dönmemizden sonra gerçekleşmişti.

Kalbim ezilerek, "Bir balo mu?" dedim. "Yani bir dans gecesi gibi mi?"

Benden başka kimse bunu sorun etmiyor gibiydi. Calliope ciyakladı. Ella bile heyecanlanmış görünüyordu. Ava heyecanla el çırparak, "Bir dans gecesi mi?" dedi. "Giyecek hiçbir şeyim yok! Şimdi ne yapacağım?"

Ella, "Bir gardırobu daha talan mı edeceksin?" dediğinde ikimiz de onu duymazdan geldik.

Sofia, "Yarın gece resmi bir balo olacak," dedi. "Konsey senin onuruna düzenliyor. Genellikle kış gündönümü için

yapılır ancak sen sonuncu olduğun için herkes seninle tanışmaya can atıyor, bu nedenle biraz erkene alındı."

Ella masumane bir tavırla, "Yani bunun, buraya gelen kızların yarısının kendi balolarında öldürüldüğü ve Henry'nin onun için fazla zaman harcamadan önce bundan sağ çıkacağından emin olmak istediği gerçeğiyle hiçbir ilgisi yok mu?" dedi.

Sofia ona bir bakış fırlatarak tekrar bana döndü. "Bunu topluma tanıtılman için düzenlenen bir gece gibi düşün," dedi.

Derin bir nefes alarak Ella'nın söylediklerini dikkate almaya çalıştım. Henry başıma böyle bir şeyin gelmesine izin vermezdi. Eğer onun son şansıysam, vermezdi. "Topluma tanıtılmaya ihtiyacı yok. Toplum ve ben yıllar boyu birbirimizi tanımadan geçinmeyi başardık, çok teşekkür ederim."

Calliope gergin bir sesle, "Bu sefer bütün konsey mi orada olacak?" dedi.

Ella yüzünü ekşiterek, "Bu Henry için," dedi. "Hepsinin gerçekten de kızla tanışmak istediğini mi zannettin?"

"Konsey kim?" dedim. "Niçin bu kadar korkutucular?"

Ella mesafesini koruyarak bir koltuğa oturdu. "Değiller," dedi. "Onlar Henry'nin ailesi. Erkek ve kız kardeşleri, yeğenleri. Aslında kardeşleriyle arasında kan bağı yok. Daha çok aynı yaratıcı tarafından yaratıldıkları ve orijinal altı tanrının ta kendileri oldukları için birbirlerini kardeş kabul etmişler. Bu yapılabilecek en iyi açıklama."

Ava yatağında oturduğu yerden, "Zeus falan gibi mi?" dedi. "Şu yıldırımlı adam gibi?"

Ella'nın kulaklarından duman çıktığını neredeyse görebiliyordum. "Deli misin, yoksa inanılmaz derecede aptal mı?"

Ava burnunu çekti. "Hiçbiri, teşekkür ederim. Calliope? O yıldırımlı adam gibi mi?"

Calliope haberi aldığı anda çöktüğü koltuktan, "Evet, öyle," dedi. "O Henry'nin kardeşi."

Ne diyeceğimi bilemez halde dudağımı ısırdım. Bir yerden başlamak gerekirse bütün bu olanlara inanmakta zaten zorluk çekiyordum. Tanrıların kralından bahsettikleri anda bu işi ciddiye almam için var olan en ufak şans bile pencereden uçup gitmişti. Ayrıca hiç şüphem yoktu ki söylediklerine inanmaya başladığım anda olduğum yerde bayılacaktım ve bu da istediğim son şeydi. Şimdilik gelenler Henry'nin ailesiydi. Çok ürkütücü, göz korkutucu, büyük bir aile. Ancak yine de onun ailesi. Bu arada yıldırımlarla ilgili olan kısmı göz ardı edebilirdim.

Gırtlığımdaki yığını yutarak, "Yeni kural," dedim. "Ben sorana kadar kimse onlar hakkında konuşmayacak. Beni korkutuyorsunuz ve korkarken bunu yapamam. Yani kısacası, konuşmayalım. En azından balo bitene kadar. Tamam mı?"

Hiçbirinin bir itirazı var gibi görünmüyordu ve hepsi başlarıyla onayladı, Ava bile.

Calliope, "Zaten sana çok fazla şey anlatmamız yasak," diye itiraf etti. Kaşlarımı çattım ancak çok üzerinde durmadım. Eğer Henry bana anlatmıyorsa, bunu kendim anlamak zorundaydım.

Ella, "Yalnız, bir şey var," dedi. "Bundan son kez bahsedeceğim ancak gerçekten bilmen gerekiyor. Konsey, senin sınavları geçip geçmediğine karar verecek olan kurul. Ve geçemediğin takdirde sana ne olacağına karar verecek olan da onlar."

Başım dönmeye başlamıştı ve alçak sesle, "Sonrasında bana neler olacağını mı? Henry olanları hatırlamayacağımı söylemişti," dedim.

Calliope, Ella'ya dik bakışlar fırlatarak, "Ah, endişelenme!" dedi. "Hatırlamayacaksın. Sana zarar vermeyecekler, ya da en

azından ben vermeyeceklerini düşünüyorum." Tereddüt etti. "Daha önce hiç kimse o noktaya kadar gelemedi."

Ella'nın Calliope'ye olan öfkeli bakışı, bana bütün gerçeklerin söylenmediğini düşündürdü. Midem şiddetle kasılırken bir an için kusacağımı düşündüm. Eğer benden hoşlanmazlarsa ayvayı yemiştin ve bana ne yapacaklarını hiç kimse umursamayacaktı.

BÖLÜM 9 BALO

"Bir balo mu?" Annemin çınlayan kahkahası geçtiğimiz kalabalık New York sokağında eve ya da işe ya da başka önemli yerlere gitmeye çabalayan insanların arasında yankılandı. "Seni gerçekten de hiç tanımıyorlar, öyle değil mi?"

"Hiç komik değil." Ellerimi ceplerime sokarak sokağın karşı tarafındaki Central Park'a baktım. "Ya Henry'nin ailesi benden nefret ederse?"

"Sanırım bu, her durum için geçerli bir olasılık." Kolunu dirseğimden geçirdi ve beni biraz daha yakınına çekti. "Bundan şüpheliyim doğrusu. Kim senden nefret edebilir ki?"

Köşkteki birilerinin açıkça ölmemi istediği kısımdan bahsetmeyi reddederek gözlerimi devirdim. "Sen benim annemsin. Böyle söylemen normal."

"Doğru." Sırıttı. "Bu, söylediklerimin gerçek olmadığı anlamına da gelmez ama."

Yakınımızdaki bir araba yavaş ilerleyen trafik yüzünden sabırsızlıkla korna çaldı. Annemle ben kaldırımda diğer yaların hareketli yürüyüşüne ayak uydurmak yerine kendi sakın tempomuzla yürürken durmadan itilip kakılıyorduk. Gözlerimi kapatarak başımı yukarı kaldırdım ve derin bir

nefes aldım. Koku New York'a özgüydü ve bana bu şehri ne kadar özlediğimi hatırlatmıştı. Burada annemle olmayı. "Bir tanrı olduğunu düşünüyor."

"Öyle mi?" Annem bir kaşını kaldırdı. "Ava'yı geri getirdi, öyle değil mi?"

Ben karşılık veremedim, annemin gözüne bir sosisli satıcısı ilişti. Ona aç olmadığımı söylemeye çalıştım ancak beni dinlemiyordu. İki dakika sonra ellerimizde sosislilerle parka geri dönmüştük. Anneminki satıcıda var olan bütün malzemelerle ağzına kadar doluydu, bense ketçapla yetinmişim.

İsteksizce, "Persephone'yle evlendiğini söyledi," dedim. Söylediklerim kendime bile delice gelmişti.

"O zaman bu, Hades olduğu anlamına geliyor." Bunu o kadar gerçekçi bir biçimde söylemişti ki yüzümde şaşkın bir bakışla ona baktım. Fakat ne yazık ki bunu fark etti. "Ne?"

"Ona gerçekten inanıyor musun?" dedim.

"Sen inanmıyor musun? Bunu sana kanıtlaması için başka ne yapması gerekiyor, tatlım?" Eğilerek alnıma ıslak bir öpücük kondurdu. "Kendini korumak konusunda her zaman çok başarılıydın."

"Ama..." Düşüncelerime odaklanmaya çalışarak derin bir nefes aldım. "Ama neden? Ona neden inanıyorsun?"

Etrafımızı çevreleyen parkı kapsayan geniş bir el işareti yaptı. "Bunu başka nasıl açıklayabilirsin?"

Haklıydı. Ava ya da Henry'nin yaptıkları ya da söyledikleri konusunda kuşkulu olsam da, annemle olmak, onunla konuşmak, bir şans daha yakalamak, bunlar bir rüya olamayacak kadar canlıydı. Hayal gücümün bir ürünü olamayacak kadar gerçekti.

Annem bana sarılarak, "O, bana seninle geçirebileceğim biraz daha zaman tanıdı," dedi. "Bütün bunlardan sonra ona nasıl inanmam?"

Sessizlik içinde yürüyerek sosislilerimizi bitirdik ve parkın merkezine doğru giderken kâğıtlarını çöpe attık. Annem kolunu omuzlarıma atmış, ben de gitmesine izin vermek istemiyormuşçasına onun beline sarılmışım.

"Anne?" dedim. "Korkuyorum."

"Neden?"

"Sınavlardan." Bakışlarımı yere çevirdim. "Hepsini geçmem gerektiğini söyledi. Ya yapamazsam? O zaman ne olacak?"

"Ya yaparsan?" Sırtımı sakinleştirici hareketlerle okşadı. "Ya tam da Henry'nin bütün bu zaman boyunca beklediği kişiysen?"

Kulağa saçma geliyordu, ancak Henry karısını kaybettiğinden bahsederken... Belki de Ava haklıydı. Belki de Henry ölümleri hayata döndürme gücüne sahip kadim bir tanrıydı, ancak aynı zamanda da son derece yalnız bir adamdı. Kayıp ve yalnızlığın ne olduğunu iyi bilirdim ve eğer başka birinin bunları yaşamasını engellemek için elimden bir şey geliyorsa, bunu yapardım.

Belki de beni seçmiş olması yalnızca bir kazadan ibaret değildi.

Baloda giyeceğim elbise çirkin olmasının yanında, canımı da acıtiyordu. Ella beni dehşetler içinde bırakarak beni bir korsenin içine sokmayı başarmış ve onu olabildiğince sıkı bağlamak için neredeyse yarım saat uğraşmıştı. Gönüllü bir katılımcı değildim, nefes almam gerektiğinde nefes veriyordum ancak ne yapmaya çalıştığımı anlaması uzun sürmedi.

"Senin nefes almanı bekleyemem," dedi. "Er ya da geç bunu yapmak zorundasın."

"Neden bir korseye ihtiyacım olsun ki," dedim. "On sekizinci yüzyılda falan mı öldün?"

Ella dudağını alaylı bir hareketle büktü. "Pek sayılmaz. Güzel göründüklerini düşünüyorum ve sana işkence etmekten de çok hoşlanıyorum. Şimdi nefes al."

Ella'nın bir korse içine tıkmaya çalışmadığı tek kişi, gönlünün rengine uyan mavi bir elbise içinde nefes kesici görünen Ava'ydı ve bana koridor boyunca eşlik ederken korsemizin verdiği ölçüde derin ve yavaşça nefes almaya çalışıyordum. Bunu atlatabilirdim. Yalnızca birkaç saat sonrasında her şey sona erecekti.

Ava topuklarının üzerinde zıplayarak, "Hazır mısın?" dedi. Balo salonunun dışında anons edilmeyi bekliyorduk. Çoktan içeri girmiş olan Ella ve Calliope bütün öğleden sonrayı bana nasıl davranacağım konusunda direktif üzerine direktif vermek için birbirleriyle yarışarak geçirmişlerdi. Dik dur. Herkesi gülümseyerek selamla. Nazik ol. Başını belaya sokacak hiçbir şey söyleme. Dış dünyadan bahsetme. Bütün bu olanlar hakkında ne düşündüğünü kimseye söyleme. Her koşulda kendin ol. Yeterince kolaydı.

"Sanırım başka seçeneğim yok," diye mırıldandım. Anons edilir edilmez içeri girmem gerekiyordu. Calliope yürürken ayak parmaklarıma işaret ederek, küçük adımlar, demişti. Bütün bu saten ve dantelin altında ayaklarımı kimsenin görmeyeceğini söylediğimde ise beni duymazdan gelmişti. "Ya diğer kızları öldürmeye çalışan kişi beni de öldürmeye çalışırsa?"

Ava, "Bütün balo boyunca yanında olacağım," dedi. "Henry ve konsey de öyle. Eğer biri seni öldürmeye çalışırsa önce bilerin hakkından gelmesi gerekir. Şimdi, nefes almayı unutma."

Bayılmak mükemmel bir kaçış yöntemi olurdu ancak şırsımı bildiğim için, iyileşir iyileşmez yeni bir balo düzenleye-

Büyük kapıların iki yanındaki iki adam kapı kanatlarını bizim için çekerek açtı. Kalbim öyle gümbürdüyordu ki odanın diğer ucundaki kişiler bile sesini duymuş olabilirdi. Bir anlığına salonun loş ışığında hiçbir şeyi ayırt edemedim ancak çok geçmeden içeriyi görebilmeye başladım. Salon devasaydı, Eden Lisesi'nin kantin ve spor salonunun toplamından bile daha büyüktü ve tek ışık kaynağı içeride yanan gösterişli mumlardı. Herkes benim kadar şatafatlı giyinmişti ve çok kesin olarak bunun yüz yılda bir gerçekleşebilecek bir olay olduğu kanısına varmıştım.

Ve yüzlerce çift göz doğrudan bana dikilmişti.

Ava, "Kate?" dedi. Sarsılmış olmalıyım ki, umduğumdan daha güçlü bir hareketle dirseğimi yakaladı. "Kate, nefes al."

Al ve ver, al ve ver... Bunu yapmak niçin olması gereken den daha zordu?

Ava, "Kate, bir şey yap!" diye tısladı. "Herkes seni izliyor."

İşte sorun buydu.

İlgi odağı olmak hiç bana göre değildi. Bir keresinde, anemin hasta olmasından çok önce ilkokuldayken sözde arkadaşlarım beni okulda düzenlenen bir dans yarışmasına girmeye ikna etmişlerdi. Sahneye adımımı bile atamamıştım, çok gergindim ve beni onca insanın önüne zorla ittiklerinde sahnenin orta yerine kusuvermiştim. Bu pek de gurur verici bir an değildi.

Bu sefer tek kurtarıcım, midemde çıkaracak hiçbir şey olmamasıydı. *Bunu yapabilirim*, diye düşündüm. *Önce bir ayak ve sonra diğeri*. Tüm yapmam gereken buydu.

Öne doğru bir adım atarak, "Tamam," dedim. Kalabalığın üzerine çöken sessizlik telaşlı fısıltılar haline dönüşmüştü ve yaptığım her hareket sonrasında insanların yakıcı bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Takdimci, "Bayanlar ve baylar," dedi. "Sizlere Bayan Katherine Winters'ı takdim ederim."

Salonu çılgınca bir alkış sesi doldurdu ve daha önceden kendimi her ne kadar küçük düşmüş hissediyor olsam da, şimdi ölmek istiyordum. En azından Ava hâlâ yanımdaydı ve dirseğimi tutuyordu. Onun hakkında daha önceden düşündüğüm her bir kötü düşünce buharlaşıp yok olmuştu. Heyecanla, "Bak, Kate! Muhafızlar! Şuna bak," diye fısıldadı. "Ne kadar da görkemliler, öyle değil mi?"

Göz ucuyla bir önceki sabah, kahvaltı salonunda gördüğüm iki adamı fark ettim. Ella onların gittiğim her yere geleceklerini söylemişti ancak o zamandan beri onları ilk kez görüyordum. Siyah saçlı adam bana -hayır, Ava'ya- cilveli bir gülümsemeyle bakıyordu. Sarışın olan ise daha önceki kadar hareketsiz bir halde, sebatla kalabalığı izliyordu.

Odanın diğer ucundaki bir platformun tepesinde duran Henry'yi fark edince son derece rahatladım. Loş ışıktaki her zamankinden daha çekici görünüyordu ancak gözüme takılmış olmasına rağmen asıl dikkatimi çeken şey o değildi. Henry'nin arkasında on dört tane taht duruyordu. Gerçek, sahici tahtlar. Hiçbiri dolu değildi ancak öyle olması da gerekmiyordu. Her şeyi anlamıştım.

Konsej buradaydı.

Eğer Henry haklıysa ve imkânsız olan şeyler mümkünse, o halde bu on dört kişi mitolojik öykülerin gerçek kaynaklarıydı ve benim de... Ne yani? Onların yanına gidip ellerini sıkarak kendimi tanıtmam mı gerekiyordu?

Bir şekilde yürümeye devam ediyordum. Etrafımda neler olup bittiğini tam olarak kavrayamadan platforma ulaştık ve Calliope elbisemin uzun eteğini kaldırmamda bana yardım eder gibi yaparak platformun basamaklarından çıkmama yardım

etti. Tepede kendi başıma dik durmayı başardığımda Henry bana yaklaşıp başını selamlama biçiminde eğdi.

"Kate." Yatıştırıcı ve pürüzsüz sesi beni sakinleştirmeyi başaramamıştı. "Çok güzel görünüyorsun."

Dizlerimi kırıp reverans yapmaya çalışarak, "Te-teşekkürler," diye kekeledim. Pek de başarılı olmuş sayılmazdım. "Bakıyorum da sana zorla elbise giydirmemişler."

Henry kıkırdadı. "Öyle olsaydı bile senin kadar alımlı görünmem imkânsızdı."

Elini uzattı ve yüzükoyun yere kapaklanmamak için başka seçeneğim olmadığından uzattığı elini tuttum. Henry beni platformun ortasında kadar götürdü, insanlara arkamızı dönmüştük.

Tahtlara doğru belirsiz bir el hareketi yaparak, "Ailem," dedi.

"Onlar görünmez mi?" diye fısıldadım.

Bana alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Hayır, aramızdalar. Gizli kalmayı tercih ediyorlar."

Kafamı sallayarak yüzümü ekşittim. Bunun bir gülümsemeye dönüşmesini umuyordum. Yani, sonuçta onlarla yüzyüze görüşmeyecektim. Bu sonsuz kere daha korkutucuydu. Bu gece tanışacağım herkesin potansiyel bir jüri üyesi olabileceği anlamına geliyordu. Belki de bayılmak o kadar da kötü bir fikir değildi.

Bütün akşamı, daha küçük başka bir platformun üzerinde Henry'nin yanı başında oturup benden başka herkesin iyi vakit geçişi izleyerek geçirdim. Birinin ortaya çıkarak beni boğmaya çalışmasından korkuyor ve ortalıkta dolanan hiçbir yiyecek ve içeceğe el uzatmaya cüret edemiyordum ancak yine de Henry orada olduğu sürece kendimi güvende hissediyordum. Ya da en azından olabileceğim kadar güvende. Boş tahtlara bakmaktan kaçınarak sessizliğimi korudum. Bunu

başarabilirdim, benden hoşlansalar da hoşlanmasalar da. Başarmalıydim.

Ava'nın, muhafızlık görevi üstlenmiş birinin geçirmesi gerekenden çok daha iyi vakit geçiriyor gibi görünen siyah saçlı muhafızla dans edişini izliyordum. Hoş bir adamdı, ancak ben flört etmeye iznim olan tek kişinin yanımda sessizce oturan adam olduğu konusunda içimde sinsi bir şüphe besliyordum. Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım. Anlaşmamız burada kalmam üzerindeydi, kraliçe olacak olmam onunla evlenmem gerektiği gibi gülünç bir anlam taşımıyordu. Bu konu hakkında daha fazla düşündükçe, onun sözde kraliçesi olmanın onunla evlenmem anlamına gelip gelmediğini biraz daha merak ediyordum gerçi.

Nihayet, "Bu insanlar kim?" dedim. Hiç kimse Henry ve bana yaklaşmıyordu, yalnızca zaman zaman birileri platformun önünde durup eğilerek selam veriyordu. Karşılık olarak başımı sallamam konusunda tembihlenmişim. Bir kez ve olabildiğince resmi bir şekilde. Başka bir şey yapmaya cesaret edemeyecek kadar korkuyordum.

Henry, "Kullarım," dedi. "Bazıları seni görmeye gelmek için izin isteyenler ve bazıları da geçmişte bana iyilik yapmış olanlar."

"Ah. Ölümler mi?"

"Evet, ancak açıkça görüldüğü üzere onların ölümü senin tarif ettiğin türden değil."

Büyülenmiş bir şekilde, yaşayanlarla tamamen aynı olmadıkları konusunda bir ipucu yakalamaya çalışarak onları izledim. Bazıları artık kullanılmayan, antik hareketlerle dans ediyordu fakat bunun dışında tek bir fark bile göremiyordum. Etrafa bakınırken bakışlarım Ava'ya ilişti. En azından o burada olmaktan mutlu gözüküyordu.

"Ve içlerinden biri benim ölmemi istiyor," dedim. Henry sert bir hareketle sırtını dikleştirdi. Bu, düşüncemi onaylamak için ihtiyacım olan tek şeydi.

"Endişelenme. Benimle güvendesin."

"Kim olduğunu biliyor musun?" dedim ve Henry başıyla onayladı. "Başarısız olursam senin yerine geçecek kişiye ne dersin? O olabilir mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Nedense öyle olduğunu zannetmiyorum." Bu konu hakkında söyleyebileceği tek şey buydu.

Gece yarısına doğru Henry'nin ayağa kalkmasıyla herkes sessizleşti. Popom beni kramptan öldürüyordu ve saatlerdir tek bir adım bile atmamış olmama rağmen Calliope'nin bana zorla giydirdiği topuklu ayakkabılar ayaklarımı sızlattıyordu. Bu geceyi sonlandırmaya hazırdım ancak Henry beni kapıya götürmektense, tekrar büyük platforma doğru yönlendirdi. Bacaklarım titriyordu ve ayağa kalkıp dik durabilmiş olmam bile bir mucizeydi.

Henry alçak sesle, "Kolay olacak," dedi. "Yapman gereken tek şey evet demek ve tohumları almak."

Kafam karışmış halde Henry'nin ardından, son basamakta yüzüstü düşmenin eşiğinden dönerek merdivenleri çıktım. Neyse ki beni yakaladı ve bir şeyler söylemesini beklerken kendimi sabitledim.

Henry ürkerek yerimden sıçramama neden olan, gürleyen bir sesle, "Katherine Winters," dedi. "Sonbahar ve kış ayları boyunca Eden Köşkü'nde kalmayı, konsey tarafından uygulanacak sınavlara tabi tutulmayı ve geçtiğin takdirde Ölümler Diyarı'nın Kraliçesi rolünü üstlenmeyi kabul ediyor musun?"

Salondaki herkes sessizdi. Ne baskı ama! "Evet."

Elinde, ortasına dikkatle altı tane tohum yerleştirilmiş bir tepsi belirdi. İlk tohumu parmaklarımın arasına aldım ve

onaylaması için Henry'ye baktım. Cesaretlendirici bir hareketle başını sallamasıyla, suratımı ekşitmemeye çalışarak tohumu ağzıma götürdüm. Tohumlardan nefret ederdim, onlar yüzünden karpuz bile yemezdim. Talihsizlik o ki mitolojik tohumların tadının da pek bir farkı yoktu.

Tohumların gırtlığımda bıraktığı yapışkan hissi göz ardı etmeye çalışarak vakit kaybetmeden yuttum. Öğürmek istiyordum ancak ağzımı kapalı tutmayı başardım. Altıncı tohumu da yuttuktan sonra kalabalık alkışlara boğuldu ancak bu, garip bir biçimde şefkat dolu bir yüz ifadesi takınan Henry'nin bana olan bakışlarına oranla hiçbir şey sayılırdı. Olanlar her ne ise, onun için benim anlayabileceğimden çok daha anlamlıydı.

İşte bu, derdime çare buldukları andı. Ben ne olduğunu anlayamadan Ella ve Calliope iki yanıma geçmiş, merdivenlerden inmeme yardım etmeye başlamışlardı. Kalabalık geçmemize izin vermek için iki yana ayrıldı ve sahiplerini görmediğim eller bir gövde ve omuz duvarının içinden uzanarak saçıma, elbiseme dokunmaya çalışıyorlardı. Hatta birkaç yüzüme kadar erişebilmişti. Sonunda korumalarım da bize katılarak beni onlardan korumaya çalıştılar. Bu çok utanç vericiydi.

Ava, eşliğimizde Ella ve Calliope'yle odama doğru yolılırken heyecan içinde, "Ah, Kate! Çok tatlı!" dedi. "Adının Xander olduğunu söyledi. O mükemmel ve zeki ve eğlenceli ve sevimli..."

"Bunu söylemiştin," dedim ancak Ava sanki hiçbir şey söylememişim gibi konuşmaya devam etti.

"Ve bir ara bana birkaç sihir numarası göstereceğini söyledi! Yani, sihrin anti-sosyal kimselerin ilgilendikleri bir şey olduğunu biliyorum ama yine de havalı sayılır, değil mi? Zekice bir hava."

O kadar uzun süre geveledi ki odama geldiğimizde Calliope'nin bile pek coşkulu görüldüğü söylenemezdi. Neyse

ki gitgide biraz daha hoşlanmaya başladığım Ella imdadıma yetişti.

Odama doğru giden Ava'nın yolunu keserek, "Kate'in uykuya ihtiyacı var," dedi. "Onunla yarın görüşebilirsin."

Ava gözlerini kıstı ve hummalı bir kavganın yaklaşmakta olduğunu hissettim. "Kim demiş?"

Ella, Ava'dan neredeyse on beş santimetre kadar uzun boyunu ortaya çıkartan bir hareketle sırtını dikleştirerek, "Ben diyorum," dedi. "Senin Xander hakkındaki gevezeliklerini dinlemektense, düşünecek daha önemli şeyleri var. Ve Xander'ın da yapacak daha önemli işleri."

Ella son bölümü gerektiğinden biraz daha yüksek sesle söylemişti ve sesi koridorda yankılanmıştı. Uzaklardan bir yerden utangaç bir öksürük duydum ve gülmemi engellemeyi başardım.

İyi bir arkadaş olma ve kalbimin gümbürdemesine engel olma isteği arasında bölünmüş bir halde, "Üzgünüm Ava," dedim. "Yarın bunun hakkında konuşabiliriz, tamam mı? Gerçekten çok yorgunum."

Ava, Ella'ya ateş püsküren bakışlar fırlattı. "Her neyse."

Ava gücenmiş bir halde yıldırım gibi oradan uzaklaşırken Ella ve Calliope, bakışlarını beklenti içinde bana çevirdi. İç geçirdim. "Siz de, kızlar. Elbisemi kendi başıma çıkarabilirim, söz veriyorum. Bunu yapmayı yıllar önce öğrenmiştim."

Ella burnundan soluyarak, "Sana o korseyle bol şanslar," dedi ve başka bir şey söylemeden uzaklaştı. Calliope kalıp yardımcı olmayı önerdi ancak onu da yanımdan gönderdim. Korseyi en kötü ihtimalle makasla kesip çıkarabilirdim. Belki de bu Ella'nın bir süreliğine beni korse giymeye zorlamasına engel olurdu.

Nihayet kendi başıma kalabilmiş olmanın verdiği rahatlıkla kapıyı kapatarak kilitledim. Ayakkabılarımı bir köşeye fırlatarak, yeniden normal bir biçimde nefes alma arzusuyla elbisemi çözdüm. Olduğum yerde bayılacakmış gibi hissediyordum, vakit kaybetmeden yatağımın perdesini yana çektim ve içten içe bir çığlık koyuverdim.

Biri çoktan yataktaki yerini almıştı bile.

BÖLÜM 10

İLK SINAV

VERO

Zorlukla soluyordum. Devasa yatağımın bir kenarında, üzerinde ipek bir sabahlık ve pijama altı, elinde ise kalın bir kitap ile uzanmış olan kişi Henry'ydi. Selam vermek ya da özür dilemek yerine, sanki kitabın önemli bir kısmını bölmüşüm gibi bana baktı.

"Ne? Bu benim yatağım!" Üzerimde hâlâ o korse olduğundan nefes almam sorun oluyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

Yerinde doğrularak, "Okuyorum," dedi. "Yardım etmemi ister misin?"

Ciğerlerimi hapishaneden kurtarma çabasıyla elbisemi neredeyse pençelemekte olduğumu o an fark ettim. Cevap vermeme fırsat bırakmadı. Bir anda yanımda belirmişti, becerikli elleri elbisemin bağlarını benim yapabileceğimden çok daha hızlı bir biçimde çözdü.

İşini bitirip benim yeniden derin nefes almamı sağladık-
tan sonra, "İşte," dedi. "Hepsi bitti."

Elbisemi önüme kapamaya çalışarak ahmakça, "Şey benim... Benim giyinmem lazım," dedim.

"Bakmayacağım."

Yatağımdaki yerine geri dönerek kitabını tekrar açmasıyla, odadan ayrılmaya pek de niyeti olmadığını vurguladı. Tökeyleyerek gardırobumun bulunduğu karşı köşeye gittim. Bula bildiğim en koyu renkli pijamaları aldım ve elbisemi kalçalarımın üzerinden geçirirken çıkan sesi duymamaya çalışarak çabucak giyindim.

Bir dakikadan daha kısa sürede kalınca bir sabahlığa sarınmış halde geri geldim. Bu delilikti! Henry burada uyumay mı düşünüyordu? Bu anlaşmanın bir parçası değildi. Ve eğer bu yatağı sahiplenmeye kalkışırsa yeni bir tane bulabilirdim. Gerekirse yerde bile yatabilirdim. Hiçbir koşulda onunla aynı yatakta yatmayacaktım.

Yatağa ihtiyatla yaklaşarak, "Burada ne arıyorsun? Ciddi anlamda söylüyorum," dedim. "Okuyor olmanı sormuyorum. Okuduğunu biliyorum, yani, bunu görebiliyorum. Ve..." Durakladım. "Niçin buradasın?"

Henry okumakta olduğu sayfayı işaretleyerek tüm dikkatini bana yöneltti. Bu hâlâ bir gün önce bahçede olduğu kadar sinir bozucu bir şeydi ancak bu sefer bunu kafaya takamayacak kadar üzgün ve bitkindim.

"Buradayım çünkü konsey her akşam seninle vakit geçirmemi uygun gördü. Tabii senin izin verdiğin sürece. Gitmemi istediğin takdirde gideceğim. Aksine, benden gitmemi istemezsen, burada kalacağım."

Midem düğümlenirken, boş gözlerle ona baktım. "Gece burada kalmak mı? Bütün gece mi?"

Bir kaşını kaldırdı. "Sanıyorum ki bu gece, bunun olasılıklara dahil olmasına fırsat bırakmadan gitmemi isteyeceksin."

"Ya diğer geceler?" diye ciyaktı. "Sen, yani benim seninle... Şey yapmam mı gerekiyor?"

Bunu daha önce kimseyle yapmamıştım. Annem hastayken ciddi bir ilişki bir yana, flört edecek vakit bile bulamamıştım ve şimdi bunu değiştirmeye hiç de niyetim yoktu. Henry eğer ki bana birkaç aptal tohum yedirdiği için beni kontrol edebileceğini zannediyorsa bunu yeniden düşünmesi gerekiyordu.

Henry kıkırdadı ve ben kızardım. Bu durumda bana bir budala gibi davranmak yapabileceği son şey sayılmazdı. "Hayır, şey bir zorunluluk değil, asla da olmayacak."

Kendimi rahatlamayla karışık bir iç geçirmekten alıkoyamam gerekti. Henry çekici olmanın da ötesindeydi ancak hiçbir güzellik bana kendimden ödün verdiremezdi. "O halde neden buradasın?"

"Buradayım, çünkü seni daha iyi tanımak istiyorum." Beni süzdü. "Merakımı uyandırırıyorsun ve eğer konseyin önüne getireceği sınavları geçmede başarılı olursan bir gün karım olacaksın."

Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışarak ağzımı açtım, ardından tekrar kapadım. "Ama... Seninle evlenmem gerekmeceğini söylemiştin."

Sabırla, "Hayır," dedi. "Sana evlenme teklif etmediğimi söyledim. Hâlâ etmiyorum. Sınavları geçemediğin takdirde buna ihtiyacım da yok. Ancak geçersen, evet, yılın altı ayı boyunca karım olacaksın."

Huzursuzlandım. "Ya karın olmak istemezsem?"

Hareketsizleşti, gülümsemesi kaybolmuştu. "O halde bu, kasten başarısız sayılman için yeterli bir sebep olur."

Sesindeki boşluk bana kendimi anında suçlu hissettirmişti. "Üzgünüm, öyle demek is..."

"Özür dileme." Ses tonu hâlâ duygudan yoksundu ve bu bana kendimi daha da kötü hissettirdi. "Bu senin seçimin."

Senden çok fazla şey istemeye başladığım anda buradan ayrılabilirsin."

Ve sonra annem öldü.

Yumruklarımı o kadar sıkımdım ki tırnaklarım avuçlarıma batıyordu ve ancak birkaç dakika sonra söyleyecek bir şeyler bulabildim. Bir barış önerisi, hiç değilse. Belki onunla evlenme olasılığım varmış gibi yaparsam Henry bu kadar yoksun görünmezdi.

"Ya o zaman?" dedim. "Eğer biz evlenirsek... O zaman şey... İşte?"

"Hayır." Henry yeniden bana odaklanırken buzları çözüldü gibi oldu. Ne düşündüğümü okuyabildiğine eminim. "Yalnızca ismen ve resmi olarak karım olacaksın. Ölüler Diyarı'nın, Persephone'yi kabul ettiği gibi seni de kabul etmesi için bu resmi evlilik gerekmeseydi senden bunu istemezdim. Beni sevmeni beklemiyorum, Kate. Beni arkadaşın farklı gözle görmeni ummuyorum ve bu kadarını bile kazanmam gerektiğinin farkındayım. Bunun senin gerçek yaşamın olmadığını biliyorum ve bunu senin için şimdi olduğundan daha da zor hale getirmek istemiyorum. Tek isteğim sınavları geçmene yardımcı olmak."

Ve beni öldürmeye çalışan artık her kimse, onu durdurmak. İhtiyatla yatağımın kenarına iliştim. Aramızda hâlâ kendimi güvende hissedebileceğim kadar mesafe vardı fakat bizi birbirimizden ayıran hava bile çatırdıyor gibiydi. "Ya aşk? Birini bilirsin işte, sevmek istemiyor musun? Bir aile kurmak falan?"

"Zaten bir ailem var," dedi fakat ben asıl söylemek istediğim şeyi belirtmeye fırsat bulamadan konuşmaya devam etti. "Eğer çocukları kastediyorsan, hayır, asla gelecekte böyle bir şey olacağına inanmadım."

"Ama bunu istiyor musun?"

Hafifçe gülümsedi. "Çok uzun zamandır yalnızım. Gelecek yıllardan bir şeyler beklemek aptalca olurdu."

Benden yalnızca birkaç yaş büyük görünmesine rağmen Henry'nin aslında kaç yaşında olabileceğini hayal edemiyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse bilmek istediğimden de pek emin değildim. Ama biri nasıl bu kadar uzun süre yalnız yaşayabilirdi? Ben evde annemsiz geçirdiğim birkaç geceyi zar zor atlatmıştım. Bunu sonsuzlukla çarp... Sonucu idrak edemiyordum.

"Henry?"

"Evet?"

"Eğer geçemezsem sana ne olacak?"

Henry parmaklarını tembelce sabahlığının astarında dolaştırarak uzunca bir süre sessiz kaldı. Sessizce, "Yok olacağım," dedi. "Başka biri diyarımı devralacak, bu nedenle artık var olmamın hiçbir gereği kalmayacak."

"Yani öleceksin." Durumun vahameti beni oldukça sarsmıştı ve bakışlarımı, ona bakmaya çekinerek yan tarafa çevirdim. Sınavları geçip geçmememe bağlı olan yalnızca annemin hayatı değildi.

"Yok olacağım," diye düzeltti. "Yaşayanlar ölür ve ruhları sonsuza kadar Ölüler Diyarı'nda kalır. Ancak benim gibilerin ruhları yoktur. Bizler, kendimizden geriye hiçbir eser bırakmadan tamamen yok oluruz. Daha önce hiç yaşamamış biri ölemez."

Battaniyeyi tutan elimi yumruk yaptım. O halde bu ölümden bile kötü bir şeydi. "Kim?"

Bana şaşkın bakışlarla baktı. "Kim ne?"

"Sen vazgeçtiğinde senin yerini kim alacak?"

"Ah." Üzgünce gülümsedi. "Yeğenim."

"O kim? Adı ne? Konsey üyelerinden biri mi?"

"Evet, o bir konsey üyesi. Ama korkarım ki sana adını söyleyemem."

"Nedenmiş o?" Bu yerde hiç kimse bana gerçeği söyleyecek kadar güvenmiyor gibiydi, Calliope'nin bana her şeyi anlatmamasını anlıyordum ancak Henry her şeyi biliyordu. O bana söylemeliydi.

Henry gırtlaklarını temizledi ve en azından doğrudan gözlerime bakma nezaketini gösterdi. "Çünkü bunun seni üzeceğinden korkuyorum, zaten yeterince üzgünsün. İşleri daha da kötüleştirmek istemiyorum."

Beni üzme olasılığı olan kişinin kim olabileceğini düşünürken sessizliğe gömüldüm. Aklıma hiç kimse gelmiyordu. "Anlamıyorum."

"Anlayacaksın."

Bunun üzerine söylenebilecek hiçbir şey yoktu, Henry de bunun farkında olmalıydı çünkü bana beklentiyle bakmak yerine kitabına geri döndü. Onu inceleyerek insan olmadığına dair bir ipucu aradım. Yüz hatları normal olamayacak kadar simetrikti. Pürüzsüz cildinde tek bir kıl bile yoktu. Omuzlarının birkaç santim yukarısına kadar inen gür, siyah saçları ve gözlerinin o cesaret kırıcı rengi... İşte! Gözleriydi. Gözlerinde durmadan hareket ediyor gibi görünen gümüş rengi girdaplar vardı. Loş ışıktaki neredeyse kor gibi parıldıyorlardı.

Henry gırtlaklarını temizleyene kadar gözlerimi dikmiş ona bakıyor olduğumu fark etmemiştim. Bana hâlâ gerçeği söyleyecek kadar güvenmemesine içerlemiş olmama karşın ortamdaki gerginliği kırmak istiyordum, böylece aklıma gelen ilk şeyi söyleyiverdim. "Gün boyunca neler yapıyorsun? Yani burada yokken. Yoksa her zaman burada mısın?"

"Her zaman burada değilim." Tekrar sayfaların arasına bir ayraç sıkıştırarak kitabı yan tarafa koydu. "Kız ve erkek

kardeşlerimle her birimizin ilgilenmesi gereken görevlerimiz var. Ben ölüleri yönetirim. Yani zamanımın çoğu, Ölüler Diyarı'nda her şeyin yolunda olduğundan emin olmakla geçer. Tabii aslında bundan çok daha karmaşık, ancak sınavları geçersen yaptığım şeyin iç yüzünü öğreneceksin."

"Hmm." Dudağımı ısırdım. "Ölüler Diyarı nasıl bir yer?"

Elini benimkinin üzerine koymak için uzanarak, "Vakti gelince her şeyi öğreneceksin," dedi. Avucu sıcacıktı ve dokunuşuyla ürpermek için kendimi zorlamam gerekti. "Ya sen? Sen zamanını neler yaparak geçirmekten hoşlanırsın?"

Omuz silktim. "Okumayı seviyorum. Ve çok iyi yaparsam da resim yapmayı. Annem ve ben birlikte bahçe işleriyle uğraşırdık, bana kart oyunları oynamayı da öğretmişti." Ona şöyle bir baktım. "Nasıl kart oynanacağını biliyor musun?"

"Birkaç oyunda yeterli seviyedeyim, ancak hâlâ popüler olup olmadıklarını bilmiyorum."

"Belki bir ara bir şeyler oynarız. Yani, her gece burada olacaksan eğer."

Başıyla onayladı. "Bu çok iyi olur."

Tekrar sessizliğe gömüldük. Henry bunu sanki yüzlerce kez yapmış gibi yatakta uzanmış keyfine bakıyordu. Bildiğim kadarıyla yapmıştı da, ancak bunu düşünmek istemiyordum. İlk değildim, ancak son olabilirdim. Onu reddetmek ikimize de bir fayda sağlamayacaktı. Kalbim bu düşünceye karşı çıkar gibi gümbürdedi. Altı aylığına burada kısıp kalmış olduğuma göre, Henry'nin üzerinde kötü bir izlenim bırakmaya hiç niyetim yoktu ancak yine de, kendimi son derece bitkin hissediyordum.

Birkaç saniye boyunca doğru olan şey ve asıl istediğim şey arasında gidip gelerek kendimle pençeleştim. Onunla konuşup birkaç soru daha sorarak onu daha iyi tanımalıydım

ancak şu an tek istediğim şey uyumaktı. Bu da Henry hiç ses çıkarmasa bile burada kaldığı sürece kesinlikle yapamayacağım bir şeydi. Görevler ve beklentiler hakkında ne söylemiş olursa olsun böyle bir çekince bir gecede yok olmayacaktı.

Yumuşak bir sesle, "Henry," dedim. Henry tekrar kitabını okumaya başlamıştı ancak anında gözlerini bana çevirdi. "Lütfen bunu yanlış anlama, ama gerçekten çok yorgunum."

Kitabını da alarak ayağa kalktı. Kızgın ya da kırılgan görünmek yerine yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. "İkimiz için de uzun bir gün oldu."

"Teşekkür ederim." Ona, fark edemediğim herhangi bir pürüzü yok etmesini umarak minnettar bir gülümsemeyle baktım.

"Ne demek." Kapıya yöneldi. "İyi geceler, Kate."

Çok küçük bir şey olmasına rağmen sesindeki şefkat, yavaşlıklarımın kızarmasına neden oldu. Odanın bir ucundan kızarıklığımı görmediğini umarak, "İyi geceler," dedim.

"Yani ondan hoşlanıyorsun." Bu bir soru değildi. Sırtımda olan anneme, koşucular ve köpeklerini gezdiren insanlar önümüzden geçerken oturduğumuz bankta iğneleyici bakışlar yönelttim.

Kamburumu çıkararak, "Öyle söylemedim," dedim. Annem yanımda sanki Central Park'ta bir sabah geçirmek yerine kraliyet ailesiyle bir yemekteymişiz gibi dimdik oturuyordu. "Ben sadece onun ölmesini istemiyorum, hepsi bu. Kimse benim yüzümden ölmek zorunda değil."

Ellerini saçlarımdan geçirip gözlerimin önünde kileri kenara iterek, "Kimse senin yüzünden ölmedi," dedi. "Geçemezsen bile bu senin hatan olmayacak. Sen elinden geleni her şey iyi olacak."

"Ama sınavların ne olduğunu bilmezken nasıl elimden gelenin en iyisini yapabilirim?" Ellerimi dizlerimin arasına sıkıştırdım. "Bunu nasıl yapmam gerekiyor?"

Kolunu omzuma attı. Nazikçe, "Senin dışında herkes sana güveniyor, Kate," dedi. "Belki bu sana bir şeyler anlatır."

Herkes bana güveniyor olsa da, bu haklı oldukları ve benim başarabileceğim anlamına gelmezdi. Bunun söylediği tek şey, her şeyden önce onları da hayal kırıklığına uğratmamaya çalışmak zorunda olduğumdu. Ya da Henry'yi göz önüne alırsak, onu var olmaktan erken emekliliğe zorlamak.

Annem birkaç dakika geçtikten sonra, "Ama ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?" dedi. Ona bakmak için başımı kaldırdım, yüzünde gerçek bir merak ifadesi görmeyi beklemiyordum.

Nereye varmaya çalıştığını merak ederek tedbiri elden bırakmadan, "O iyi biri," dedim. "Sanırım arkadaş olabiliriz."

"Sence yakışıklı mı?"

Gözlerimi devirdim. "O bir tanrı, anne. Tabii ki yakışıklı."

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Sonunda onun bir tanrı olduğunu itiraf ettin."

Omuzlarımı silkerek bakışlarımı çevirdim. "Artık öyle değilmiş gibi davranmak biraz zorlaştı. Ama o iyi biri, bu nedenle sanırım beni bir kül yığınına çevirmek istemediği sürece ona alışabilirim."

"Güzel." Bana sarılarak şakağıma bir öpücük kondurdu. "Ondan hoşlanmana sevindim. Henry senin için çok iyi olabilir, ayrıca yalnız kalmamalısın..."

Söylediklerini düzeltmeye çalışmadan sessizce iç geçirdim. Henry'den o anlamda hoşlandığımı düşünmesi ona kendini iyi hissettiriyorsa, öyle düşünmeliydi. Ben büyük bir hayal

kırıklığı haline gelmeden önce birazcık olsun mutlu olmayı hak ediyordu.

Eden Köşkü'nde günlerin zor geçeceğini düşünmüştüm ancak her yeni gün, bir öncekinin tekrarı halinde çabucak akıp geçiyordu. Calliope ve Ella sabah hazırlanmama yardım ediyorlar, Ava yatağımın kenarında oturarak uygulamalı bir biçimde en son zaferinden bahsediyordu. Muhafız Xander'la birkaç hafta çıktıktan sonra ona tekme basmıştı.

Sabit oturamayacak kadar heyecanlı bir halde, "Adı Theo," dedi. "Muhteşem, uzun boylu, zeki ve şimdiye kadar gördüğü en güzel gözlerin benimkiler olduğunu söylüyor."

Aynadaki yansımasından Ella'nın yüz ifadesinin sertleştiğini gördüm. Birden, "Ondan uzak dur," diye söylendi. İkisini de görebilmek için arkama dönmeye çalıştım ancak saçlarımı şekillendirmeyi henüz bitirmemiş olan Calliope omuzlarımdan bastırdı.

Ava mağrur bir sesle, "Neden?" dedi. "Yoksa o senin sevgilin mi?"

Ella gözlerini kıstı. "O benim ikizim."

İç geçirdim. Önümüzdeki beş ay boyunca bununla uğraşmak zorunda kalacağım kesinleşirse elimden bir kaza çıkacaktı.

Ava kollarını kavuşturarak, "Yani?" dedi. "Benden hoşlanıyor ve ben de ondan hoşlanıyorum. Bunda bir problem görüyorsunuz."

Ava'nın Ella'nın yüzüne nasıl da sinmemeyi becererek baktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ancak Ella ona ne kadar gözlerinden ateş çıkararak bakarsa baksın Ava yine Ava'lığını yapmaya devam edecekti.

Ella, "Eğer onu incitirsen seni avlar ve yeniden öldürürüm ve bu sefer gelebileceğin küçük tatlı bir öbür dünyan olmadığından da emin olurum," diye hırladı.

Ella'ya bunu yapmaya kalkıştığı takdirde tam olarak ne olacağını söylemek için ağzımı açtım ancak Ava benden önce davrandı. "Ya o beni incitirse?"

"O halde eminim bunu hak edecek bir şey yapmış olursun."

O andan sonra Ava ve Ella aynı odada durmaya bile katlanamaz olmuşlardı. Onları suçlayamazdım.

Yeni gerçekliğime yavaşça ayak uyduruyordum ve Henry haklıydı. Bütün bu olanların büyük, çılgınca bir şaka olmadığını bir kez kabul ettiğimde her şey kolaylaşmaya başlamıştı. İdrak edilemez şeyleri sürekli olarak bir mantığa oturtmaya çalışıp kendimi yormuyordum.

Hâlâ muhafızlar ve Calliope'nin yiyeceklerimi test etmesi -bu Ella'nın, devralması için sürekli Ava'yı ikna etmeye çalıştığı bir işti- fikrinden hoşlanmıyorum olsam da, on sekizinci yüzyılda kısıp kaldığımı farz etmek etrafımda olup bitenleri kabul etmeme yardımcı olmuştu. Henry'yle aramızda olan garip ilişki dışında. Haftalar geçerken akşam saatleri, Ava ve Ella'nın çekişmelerini dinlemek zorunda olmadığım için günün en sevdiğim bölümü haline gelmişti. Henry ile günümün nasıl geçtiği hakkında konuşuyorduk fakat konuyu geçiştirmeye çalışmasına rağmen asla onun gününün nasıl geçtiği hakkında konuşmamamız dikkatimden kaçmıyordu. Ona en sevdiğim kart oyunlarını öğretmiştim. Öğrenmekten hoşlanıyor gibi görünüyor ve bana sorduğu nazik sorulara verdiğim tutarsız cevapları irdelenmiyordu. Ben de bazen ona çoğu zaman hiç, ara sıra ise belli belirsiz cevaplar verdiği sorular sorma cesaretini toplayabiliyordum. Bana hâlâ sınavların ne olduğunu söylemeyi reddediyor, beni olabildiğince rahat ettirmeye can atıyor gibi görünüyordu.

Günümün her saati planlanmıştı. Her seferinde en sevdiğim yiyeceklerden oluşan kahvaltı için yarım saatim vardı. Kilo almıyor olmam istediğim kadar yemek yiyebilmem için

bir bahane haline gelmişti. Kahvaltıdan sonra beş saat boyunca ders –mitoloji, sanat, teoloji, astronomi, Irene'in bilmem gerektiğini düşündüğü her şey– görüyordum. Irene'in tek öğrencisi olmam ve neyi öğrenmek isteyip neyi istemediğim konusunda açık bir vurdumduymazlık geliştirmiş olması sebebiyle derste hayallere dalmak gibi bir lüksüm de yoktu. Ancak derslerin yine de iyi bir yanı vardı. En azından müfredatta matematik yer almıyordu.

Olimposlular, evreni yöneten ve benim kaderim üzerinde karar kılacak olan tanrılar üzerinde çok fazla duruyorduk.

Irene, "Birçok insan yalnızca on iki tane tanrı olduğunu zanneder," demişti. "Ancak tarihi iyice incelersen on dört tane olduklarını görürsün."

Bu sayının belirttiği şey gözümünden kaçmamıştı: On dört Olimposlu ve on dört taht. Kaderimi çizecek olanlar onlar olmalıydı ve bu nedenle, sanki onlar hakkında daha çok şey bilmek bana avantaj sağlayabilirmiş gibi bu konudaki dersleri daha dikkatli dinliyordum.

Zeus, Hera ve ikisinin çocuklarını, Zeus'un başka kadınlardan sahip olduğu çocukları ve ayrıca tamamen bir yetişkin suretinde, kafasındaki bir yumrudan doğan Athena'yı, Demeter ve kızı Persephone'yi ve Hades'in oynadığı rolü öğrendim. Bu annemin bana anlattığı üzere Henry'ydı. Mitolojinin bu insanlar için tarih olduğu gerçeği garip geliyordu. Henry'nin bu bahsedilen şeylerin hepsini gerçekten yaptığı gerçeği. Ancak daha fazla şey öğrendiğimde bunu kabullenmek de kolaylaşıyordu ve Irene konsey hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrendiğime karar verdiğinde diğer mitleri incelemeye geçtik. Fakat Olimposlular bu hikâyelerin de içindeydi ve hiç biri sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı olacak cinsten değildi.

Öğlen saatlerinde istediğim şeyi yapmakta özgürdüm. Bazen içeride kalıp bir şeyler okur ya da Ava'yla vakit geçirirken,

bazen dışarı çıkıp araziye keşfediyordum. Bakımlı bahçenin sınırları dışında, arazinin dört bir yanını kaplayarak orada olduğunu bildiğim nehri gizleyen vahşi bir orman uzanıyordu. Suyun yakınlarına gelmediğimden emin olmak için malikânenin görüş alanından çıkmamaya dikkat ediyordum. Orada, beni uzun bir süre uzak tutacak kadar heyecan yaşamıştım.

Ekimin sonlarına doğru seyis Phillip ile karşılaştım. Phillip kaba saba, pek fazla konuşmayan bir adamdı ve onu iyice göz korkutucu gösteren, birbirine karışmış saçları vardı ancak atlarına oldukça tutkuluyla bağlıydı.

Bana ahırdaki on beş atı göstererek sert ve kısık bir sesle, "Atların da insanlar gibi kişilikleri vardır," dedi. "Eğer onlarla iletişim kuramıyorsan bunu zorlamamalısın. Bu bir dostluğu zorlamak gibidir. Sonuç iğreti ve gereksiz olur. İkinize de acı çektirir. Bunu aklından çıkarmadığın sürece bir sorun yaşamazsın."

Aygırları güçlü ve hızlıydı. Şansızlığım yüzünden muhtemelen düşüp bir tarafımı kıracağımdan emindim, bu nedenle onları tımarlamaktan hoşlansam bile, birine binmeyi Phillip'e asla teklif etmemiştim. Önceleri elimde bir fırça varken beni asla atların yanına yaklaştırmamıştı ancak ben yine de bunu kişisel bir şey olarak düşünmemiştim. Hiç kimseyi atların yanına yaklaştırmıyordu, onları görebilmem için ahıra girmeme izin vermesi bile Ava'ya izin verdiği şeylerden fazlaydı. Yine de üçüncü denememde, gönülsüzce de olsa onun kontrolünde atları tımarlamama izin vermişti. Fikrini değiştirmiş olmasında Henry'nin bir rolü olduğundan şüpheleniyordum ancak nedenini sormadım. Sonbaharın geri kalanında öğle saatlerimi işte böyle geçirdim, havanın gitgide soğumasına rağmen ahırlar sıcacıktı.

Haftalar geçtikçe yeni evimde daha da rahat etmeye başlamıştım. Ben yanlarından geçerken diğer çalışanlar durup

beni izliyorlardı ve yavaşça birbirimize alışmaya başlıyorduk. Sabahlarım Irene, öğlenlerim Phillip ve Ava, akşamlarım ise Henry'yle geçip giderken neredeyse huzurlu bir yaşam sürüyordum. Ve gecelerim... Geçireceğim geceler için yaşıyordum, o beni can kulağıyla dinlerken anneme o gün olanları anlatıyordum. Annem çitlerin ötesinde ölmekteydi fakat rüyalarım da son derece hayattaydı ve onu olabildiğince hayatta tutmak istiyordum. Bütün bunlar bittiğinde beni bekliyor halde bulacağım karanlık gerçekten kaçamayacağımın farkındaydım ancak şimdilik Eden'da yaşamamanın gerçek dünyadan korunmak olduğunu farz edecektim.

Irene ilk sınavımın gelecek pazartesi günü yapılacağını söylediğinde kasım ortalarındaydık. O gün odadan çıktığımda endişeden neredeyse hasta olmak üzereydim ve bu yüzümden açıkça okunuyor olmalıydı.

Odanın kapısını ardımdan kapattığımda Calliope endişeli bir sesle, "Kate?" dedi.

Titrek sesimle, "Bir sınavdan geçeceğim," dedim. "Pazartesi günü."

Calliope pek de endişelenmiş görünmüyordu. "Daha önce hiç sınav olmadın mı?"

Başımı salladım. Anlamıyordu. "Sınav," diye tekrarladım, "bütün geleceğimi tehlikeye sokabilecek cinsten. Eğer başaramazsam..."

Calliope'nin gözleri kocaman açıldı. "Ah. O tür bir sınav."

"Evet." Öğle yemeğini umursamayarak yatak odama doğru yürümeye başladım. Bütün iştahım kaçmıştı.

"Ah, Kate? Yemek odası bu tarafta. Senin için kızarmış tavuk hazırladılar."

Bana yetişmek için arkamdan koşturduğunu duyabiliyordum ancak yavaşlamadım. "Çalışmam gerekiyor." Eğer

başaramazsam şimdiye kadar yaptığım her şey anlamsızlaşmıştı. Annem öldü, Henry ölülerin efendisi, ya da her ne ise makamını kaybederdi ve Ava'nın ölümü nedensiz yere gerçekleşmiş olurdu. Bunun olmasına izin vermeyecektim.

Ondan sonraki iki günü burnum Yunan mitolojisi ya da burada herkesin dediği gibi *tarihe* gömülmüş halde geçirdim. Irene bir hikâyenin gerçekten de yalnızca bir mit olup olmadığını bilmemi bekliyordu ve Henry bile beni o gece yalnız bırakmıştı. Yemek odasına gitmek yerine yemeğim odama getirilmişti ve o kadar hızlı yemiştim ki hiç tat alamamıştım. Bir dakika bile geçirmeden tam olarak sekiz saat uyumuştum ve rüyamda annem bile beni bir sınavdan geçirmişti. Herkül'ün on iki görevini, dokuz ilham perisinin isimlerini ve Pandora, kutusunu açtığında dünyaya yayılan kötülükleri öğrenmiştim ancak hâlâ bilmediğim yüzlerce hikâye vardı. Dokunuşuyla kızı dahi her şeyi altına çeviren Kral Midas. Tanrılardan ateş çalarak bunu insanlara veren ve sonucunda cezalandırılan Prometheus. Hapishaneden kaçmak için uçarken kanatlarını bir arada tutan balmumunu eritecek kadar yükseğe çıkan Icarus. Hera'nın kıskançlığı. Afrodit'in güzelliği, Ares'in hiddeti... Sonu gelmiyordu ve konuya o kadar çok yoğunlaşmıştım ki her şey birbirine karışmaya başlamıştı, fakat her şeye rağmen sınavı geçmeliydim.

"Kendine zarar veriyorsun."

Henry'nin arkamdan gelen sesini duyunca yerimden zıpladım. Pazar akşamı, sınava on iki saatten daha az kalaydı ve hâlâ üzerinden geçmem gereken birkaç karmaşık bölüm vardı. Son dakikamı bile verimli kullanmadığım -ve ertesi sabahki kahvaltımдан vazgeçmediğim-takdirde sınavdan geçmeyi başaramayacaktım.

Irene'in bana verdiği devasa kitaba dönmeden önce ona kaçamak bir bakış fırlatarak, "Ben iyiyim," diye mırıldandım.

Minotor'un hikâyesini okumaya çalışıyordum ancak kelimeler gözlerimin önünde dans ediyorlardı ve odaklanabilmek için gözlerimi kısmam gerekiyordu. Kalbim gümbürdüyor ve midem bulanır gibi oluyordu ancak bunu yapmalıyım.

Henry kulağıma yaklaşarak, "Eğer seni tanımasaydım, ölümlerden biri olduğumu düşünebilirdim," dedi. Bana bu kadar yakinken kıpırdamaya cesaret edemedi gözlerimi kapadım. Odamdaki havadan çok daha sıcak olan vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyor ve aramızdaki mesafeyi kapatma isteğinin altında eziliyordum. Ürperdim. Genellikle bu kadar yorgun değilken bunu göz ardı etmede daha başarılıyım. *Annem için buradaydım, Henry için değil.*

Henry'nin dokunuşu yerine sayfaların hışırtısını hissettim. Gözlerimi açtığımda kitap kapanmış ve yana itilmişti ve Henry tam karşımda oturuyordu.

"Eğer şimdiye kadar bunları öğrenmediysen, sınav vaktine zaten yetiştiremezsin." Sesi anlayışlıydı. "Uyuman gerekiyor."

Çaresizce, "Yapamam," dedim. "Geçmem gerekiyor."

"Geçeceksin, seni temin ediyorum."

Oturduğum yerde zıpladım. "Ne yani, şimdi de geleceği mi görebiliyorsun? Bunu garanti edemezsin, şu durumda o kadar nefes kesici bir başarısızlığa uğrayacağım ki beni sınavın yarısında dışarı çıkarmak zorunda kalacaklar. Beni bir daha asla göremeyebilirsin."

Henry kıkırdadı ve ben öfkeyle suratımı astım. "Daha önce hiç kimseyi bir sınav uğruna bu hafta sonu çalıştığın kadar çalışırken görmedim. Eğer başaramazsan geri kalanımız için de hiçbir umut yok demektir."

Tam olarak ne kadar şanssız olduğumun altını çizmek üzereyken odamın kapısı aniden açılıverdi. Ava, ardında Calliope ve çıkaramadığım bir adamla birlikte içeri girdi.

Ava bana doğru sıçrayarak, "Kate!" dedi. Henry'ye özür dilercesine baktım ancak o pek dert etmiyormuş gibi görünüyordu. Bunun yerine, buradan başka herhangi bir yerde olmak isteyebilirmiş gibi görünerek yere bakan, siyah üniformalı adama bakıyordu.

"Ava, çalışmam gerekiyor," dedim ancak bu, Ava'yı niyetinden caydıracağı pek benzemiyordu.

"Haydi ama, bütün hafta sonu çalıştın. Bir ara dışarı çıkıp eğlenmelisin." Alt dudağını bükerek suratını astı. "Herkes bahçede keyfine bakıyor. Müzik, yüzme ve her türlü şey var. Sana yüzme öğretmeliyim, bunu biliyorsun değil mi?"

İşin yüzmeye zorlanma kısmı zaten bu fikri tamamen görmezden gelmeme yeterdi ve eğlenmek bir kenara, aşağı inmek istediğimden bile emin değildim. Bunun bir parti olması da aşağı inmeyeceğimi garantiliyordu doğrusu. Bakışlarımı Ava ve kapıda süzülerek Henry'yi izleyen Calliope arasında gezdirerek, "Çok yorgunum," dedim.

Ava, "Ne olmuş? Sonra uyuyabilirsin," dedi. "Sen zeki birisin, sınavı geçeceksin. Ayrıca Theo'yla tanışman lazım."

"Siz ikiniz hâlâ tanışmadınız mı?" Henry şaşırmış gibiydi. Ayağa kalkarak eliyle arkadaki adamın öne çıkmasını işaret etti. Theo sert bir hareketle öne çıktı. Görünüşünde kendini çok ciddiye aldığını gösteren bir şeyler vardı. "Kate, bu Theo, muhafızlarımın başı. Köşkün içinde olan biten her şeye göz kulak olmak onun işi. Theo, bu Kate Winters."

Theo başını bir selamlama biçiminde eğerek, "Sizinle tanışmak bir zevk," dedi. Ona yorgun bir gülümsemeyle bakarak elimi uzattım. Kırılacağımdan korkar gibi ihtiyatla elimi sıktı. Avucu benimkinden daha yumuşaktı.

"Ben de tanıştığımıza memnun oldum," dedim. "Ava senden çok bahsediyor."

Ava, "Hayır, etmiyorum," diye karşı çıktı. Theo'ya bakarak kaşlarını çatı. "Etmiyorum."

"Ediyor," dedim ve Theo sırtı. O ve Ella arasında görebildiğim kadarıyla en ufak bir benzerlik bile yoktu.

Ava asık bir suratla Theo'nun koluna girerek, "Haydi gidelim," dedi.

Gururunu kırdığımı hissetmişim ve kapıdan çıkarken dönüp bana baktığında özür dilercesine omuzlarımı silktim. "Bir sonrakine geleceğim, söz veriyorum."

Ava Theo'yu çekiştirerek, "Her neyse," dedi. Theo kapıdan çıkarak beni, Henry ve hâlâ kapıda dikilen Calliope'yle yalnız bırakmadan önce Henry'ye doğru çabucak eğilerek selam vermeyi başarmıştı.

Calliope, "O zaman yarın görüşürüz," dedi. Yanakları parlak kırmızıydı.

Kendimi gülümsemeye zorlayarak, "Görüşürüz," dedim. Kimseyi kandıramazdım. Ben bile sesimdeki tedirginliği duyabiliyordum.

Calliope odadan çıkarak kapıyı kapattığında Henry ayağa kalkarak büyük, cumbalı pencereye doğru ilerledi. Mürekkep karası geceye bakarken benim de kendisine katılmamı işaret etti.

İç geçirerek, "Henry, yapamam," dedim. "Çalışmam gerekiyor."

Henry, "Irene'e sınava son yüz sayfayı dahil etmemesini söylerim," dedi. "Şimdi gel de yanıma otur. Lütfen."

"Irene'in bunu kabul edeceğini zannetmiyorum," diye mırıldandım ancak yine de söylediğini yaptım. Ayaklarım halının üzerinde sürükleniyor ve başım vücuduma ağır geliyordu ancak bir şekilde yere kapaklanmadan odanın diğer tarafına gitmeyi başardım.

Yanına vardığımda Henry kolunu güvenle etrafıma doladı ve omurgamdan aşağı hoş bir ürperti dalgası yayıldı. Bu, köşke geldiğimden beri onunla aramızda geçen en yakın fiziksel teması ve dayanarak ağırlığımı ona vermek yeterince kolaydı.

Ona dayandığımda beni daha da sıkı kavrayarak, "Yukarı bak," dedi. Kafamı tavana doğru kaldırdım ancak mum ışığı görebilmem için yeterli değildi. Henry kıkırdadı. "Hayır, gökyüzüne. Yıldızlara bak."

Yüzüm utanç içinde kızarıırken ışıklı iğne uçlarını görebilmek için pencereden karanlık gökyüzüne odaklandım. "Çok güzeller."

"Öyleler. Hareket ettiklerini biliyor muydun?"

"Yıldızlar mı? Tabii." Bu da dersin bir parçası mıydı? "Yılın farklı zamanlarında farklı yıldızlar görürsün."

Henry beni çekerek ikimizi de kanepeye oturttu, o kadar yakındık ki neredeyse kucağında oturuyordum. Ona bu kadar yakın olmak itiraf etmek istediğimden çok daha güzeldi. Henüz yelkenleri suya indirmeye niyetim yoktu.

"Mevsimler boyunca değil," dedi. "Bin yıllık dönemler boyunca. Oradaki yıldızı görüyor musun?"

Yukarıda bir yerleri işaret ediyordu ve ben bahsettiği yıldız bir kenara, göstermek istediği yeri bile güçlükle görebiliyordum. "Evet."

Yalan söylediğimi bilseydi bile beni hoş görürdü. "Ben Persephone'yle tanıştığımda bu takımyıldızda yer almıyordu."

"Gerçekten mi?" Fazlasıyla dolu zihnim bu bilgiyi, ne anlam ifade ettiğini kavramak bir kenara, zorlukla algılamıştı. "Bu şekilde değiştiklerini bilmiyordum."

Henry kulağıma dokunan sıcacık nefesiyle, "Zamanla her şey değişir," dedi. "Kişi sadece sabırlı olmalıdır."

Evet, diye düşündüm, zamanla her şey değişiyor. Asıl problem de buydu, öyle değil mi?

Fakat Henry'nin sınavı aklımdan çıkarmak için yapmaya çalıştığı şey işe yaramıştı. O gece periler ya da kahramanlar konusunda endişelenmek yerine annemle birlikte Central Park'ta dolaşıp hayvanat bahçesine gitmiş ve kahkahadan başımız dönene kadar atlıkarıncaya binmiştik. Günlerdir uyumadığım kadar iyi uyumuştum ve uyandığımda gülümsüyordum.

Ertesi sabah hiçbir şey yiyemeyecek kadar telaşlıydım ancak Calliope yine de çilek reçeline sürülmüş bir parça ekmeği boğazımdan aşağı tıkmayı başarmıştı. Ders odasına doğru ilerlerken o bir parça ekmek, beni dışarı çıkmakla tehdit etmişti ve onu içeride tutan şey bütünüyle iradem olmuştu.

Bunu yapabilirdim. Henry bana güveniyordu ve beni adil bir şans tanımadan kasıtlı bir biçimde başarısızlığa uğratmalarına izin vermezdi. Çalışmıştım ve bu roket bilimi falan da değildi. Mitolojydi. Ne kadar zor olabilirdi ki?

Yerime oturduğumda Irene, "Hazır mısın?" dedi.

Kuru bir sesle, "Hayır," dedim. Bunun için asla yeterince hazır olmayacaktım. Bana ufacık bir şefkat parçası bile göstermek yerine gülerek sınav kâğıdını önüme sürdü. Son soruya kadar kâğıda bir göz atmaya çalıştığımda ise midemde bir dehşet düğümü oluştu. Yirmi sayfa.

Aklımı okumuşçasına, "İki yüz soru," dedi. "Sadece on iki tane yanlış yapma hakkın var."

"Süre ne kadar?" Boğazım tıkanmıştı.

"Ne kadar süreye ihtiyacın olursa."

Gülümsemesinde güven verici hiçbir şey yoktu. İçimde kalan her bir parça kararlılığı yanıma çağırarak kalemimi elim aldım ve sınava başladım.

Üç saat sonra Irene kâğıdımı incelerken bir köşede telaşla oturuyordum. Her soruyu tekrar tekrar düşünmüş ve cevaplarımı ikinci bir kez gözden geçirmiştım. Ya Athena ve Artemis'i karıştırdıysam? Hera ve Hestia'yı? Ya çok fazla çalışıp da yer, hikâye ve zamanları karıştırdıysam ne olacaktı?

Ya başarısız olursam?

Irene kalemini bıraktı ve hareketsiz bir yüzle odayı boydan boya geçerek kâğıdı bana verdi. Ellerim o kadar çok titriyordu ki kâğıdı düşürecekimden korkuyordum, ayrıca Irene'in yüz ifadesinden puanım hakkında hiçbir şey okunmuyordu. Kendimi başımı eğerek kâğıda bakmaya zorladım. Bir an için gözlerim en üste karalanmış puana odaklanamamıştı.

173.

Irene, "Üzgünüm," dedi ancak onu duymamıştım. Bunun yerine dışarı çıkmak üzere kapıya doğru sendeledim. Görüşüm nereye gittiğimi göremeyeceğim kadar bulanıktı. Zorlukla fark edebildiğim Calliope ve Ella'yı uçarcasına geçerek karşıma çıkan ilk kapıya hızla vurduğumda kendimi bahçede buldum. Adımı haykıran sesleri duymazdan gelerek ayakbılarımı bir kenara fırlattım ve ısırın rüzgâr tenimi uyuştururken ormana doğru koşmaya başladım.

Başarısız olmuşum.

BÖLÜM 11

BAŞARISIZLIK

Nefes alamıyordum.

Koşmak için harcadığım çabayla vücudum ağrıyor ve ciğerlerim yanıyordu. Ormanın ortalarına gelmiş olmama rağmen hâlâ Henry'nin sınırları içindeydim. Çitler görünürde yoktu ancak aradığım şey bu değildi, nehri bulmak istiyordum.

İhtiyacım olanın yedi puan altı, başarı ve başarısızlık arasındaki yedi soruluk fark, kalmak ve gitmek, annem için yaşam ve ölüm. Henry için yaşam ve ölüm. Ancak burada ne kadar rahat olduğum ya da onun yanında olmayı sevip sevmememin bir önemi yoktu. Eğer sadece birinin onunla zaman geçirmesini istiyor olsaydı herhangi birini seçebilirdi, ancak beni seçmişti. Ve ben onu hayal kırıklığına uğratmışım. Burada bulunmamın tek sebebi sınavları geçmekti ve bu kadarını bile becerememişim.

Ağaçların arasında ne kadar koşuşturduğumu bilmiyordum. Ayaklarım yaralanmıştı ve kanıyordu. Birkaç kez tökezlemiştim ve bileklerim, dirseklerim ve dizlerimi yaralamışım ancak yine de koşmaya devam ediyordum.

Başarısız olmuşum. Her şey bitmişti ve bir şansım daha olmayacaktı.

Ölmeden önce annemi bir kez daha görmeliydim. Beni o vücudun içinde duyamayacak olsa da ona son bir kez hoşça kal demeliydim. Bunun olması gerekiyordu. Anlaşmada kendi üzerime düşen kuralları ihlal etmişim, bu nedenle Henry'nin kendi söz verdiklerini yapması için hiçbir neden yoktu. Uykuya daldığımda onu görebileceğimin bir garantisi yoktu ve her şey için çok geç olmadan anneme veda etmeliydim.

Nihayet bütün bu karmaşanın başladığı nehri bulmuştum. Burkulmuş bir bilek üzerinde aksayarak çitteki açıklığa ulaşana dek nehri yukarı doğru takip ettim. Hatırladığımdan daha küçük görünüyordu ve öte tarafa nasıl geçeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ancak yine de bunu yapmalıydim. Henry'den daha sonra da özür dileyebilirdim.

Kirli, gözyaşına bulanmış yanaklarımı elimin arkasıyla silerek çıplak ayaklarımı suya daldırdığımda soluğum kesildi. Buz gibiydi. Akıntı güçlüydü ve kayarak nehre düştüğüm takdirde yüzerek kendimi kurtaramayacağımı biliyordum. Bu sefer yapamazdım. Yine de denemem gerekiyordu. Birbirini izleyen küçük adımlar, tüm yapmam gereken buydu.

"Kate."

Henry'nin sesiyle neredeyse suya düşüyordum. Kıydan birkaç santimetre uzakta, Ava'yı öldüren kaygan kayaların üzerinde tehlikeli bir biçimde dengede durmaya çalışıyordum ve kendimi zorlukla zaptedebildim. "Beni yalnız bırak." Sesim düşündüğüm kadar sert çıkmaktan çok uzaktı.

"Korkarım bunu yapamam."

"Geçemedim." Ona bakmak için arkama dönme riskini alamıyordum.

"Evet, Irene söyledi. Bu hâlâ neden hayatını tehlikeye atarak çitteki bir delikten geçmeye çalışıyor olduğunu açıklamıyor.

Eğer buradan ayrılmak istiyorsan, ön kapı bunun için daha elverişli."

Ayaklarım uyuşmuş ve beni olduğumdan daha da sakar hale getirmişti. "Annemi görmeliyim."

Henry hiçbir uyarı yapmaksızın kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekti. Ona karşı çıkmaya fırsat bulamadan ayaklarımın toprağa değdiğini hissettim.

"Bırak beni!"

Beni dengemi tekrar sağlamama izin verecek kadar uzun bir süre tuttu. Titreyerek kendimi geri çektim, ancak bunun öfkeden mi yoksa soğuktan mı olduğunu kestiremiyordum. Sabırla, "Eğer ayrılırsan," dedi, "annen ölecek. Bunun olmasını istemediğini düşünmüştüm."

Ağzımı bir şeyler söylemek üzere açarak tekrar kapadım. "Ama... Ama geçemedim."

Bana merakla baktı. "Başarısızlığı ölümle cezalandıracak kadar katı birisi değilim."

"Ama anlaşılmamız... Burada kaldığım sürece annemi hayatta tutacağını söylemiştim. Sınavdan geçemediğim halde burada kalamam."

Henry sabit dururken, ifadesi sanki nihayet olan biteni anlamış gibi birden yumuşamıştı. "Kate... Bütün bunların nedeni bu muydu?"

Kararsızlıkla, "Sınavların hiçbirinden başarısız olmaman gerektiğini sen kendin söylemiştin," dedim.

"Konseyin sana uygulayacakları yedi sınavın hiçbirinden başarısız olamazsın. Irene'in sana uyguladığı sınav bunlardan biri değildi." Yüzüne aldatıcı bir gülümseme yayıldı. "Şimdiye kadar her şeyi çok hoş bir biçimde idare ettin."

"Evet." Eğlenmiş görünüyordu ve rahatlamak ile o kendini beğenmiş bakışı yüzünden silmek arasında kararsız kalmıştım. "Şimdiye kadar üç sınavla karşılaştın. Yalnızca birini tamamladın, ancak tamamen kusursuzdun."

Farkında olmadan beni nasıl sınava tabi tutmuşlardı ki? Sormak üzere ağzımı açtığımda neredeyse sözümü kesti.

"Burada donuyor olmalısın." Paltosunu omuzlarıma sardı, paltoya sarılarak sıcaklığını içime çektim. "Haydi geri dönelim, olur mu?"

Histeri krizim sona ererken başımı salladım. Henry kollarını, kırılmamdan korkuyormuşçasına özenle vücuduma sardı. "Gözlerini kapat," diye mırıldandı ve söylediği gibi yaptım.

Gözlerimi açtığımda kendimi yatak odamda bulduğuma bu sefer çok az şaşırdım. Henry yanımda duruyordu. "Seyahat etme şeklime yavaş yavaş alıştığını görüyorum."

"Hı hı." Yutkundum. Hâlâ yönümü şaşıırıyordum. "Ben... Şey..." Elbisemi işaret ettim. Yırtılmış ve çamurla bezenmişti.

"Bu mahvolmuş gibi görünüyor. Sana yeni bir tane bulmalıyız."

"Tonlarca elbisem var aslında." Gardırobuma bir göz gezdirdim, benzim atmıştı. "Ella muhtemelen fark etmeyecek."

"Üzerini değiştirip bileğine birkaç dakika buz tut. Çok geçmeden seni almaya geleceğim."

İç geçirerek tüm uğraşlarımın yararsız olduğuna karar verdim. Henry de tıpkı Ella gibi beni kulaklarıma kadar çıkan ve insanı kaşıdıran elbiseler içinde tutmaya kararlı gibi görünüyordu. Yazın gelmesi için sabırsızlanıyordum, hiçbir şey için değilse bile tekrar kot pantolon giyebilmek için.

Henry kapıdan çıkmadan önce tekrar bana döndü. "Kate?"

Mahvolmuş elbiseyi boydan boya ayıran düğmeler labirentine kaşlarımı çatarak göz gezdirdim, onları çözmeye çalışırken ellerim hâlâ titriyordu. "Evet?"

"Ben yalnızca 164 puan alabilmişim."

Sonunda, beni o sabah içine zorla soktuğu o canavardan kurtulmak için Ella'nın yardımına ihtiyacım oldu. Ella elbisenin mahvolduğuna üzülmüş görünse de ben daha mutlu olamazdım, ta ki onun yerine bana hangi elbiseyi giydirmeyi planladığını görene kadar.

Köşkün tanımadığım bir bölümündeki koridorda aksayarak yürürken destek almak için Henry'ye dayanıyor ve üzerimdeki sert kumaşı tırmalamamak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum. Bu hiç ama hiç adil değildi. Henry pantolon giyebiliyordu. İsteddiği takdirde Ava'nın bile bu hakkı vardı. Ancak gardırobunun yönetiminde Ella varken ben karanlık çağların kıyafetlerine mahkûmdum. O bunların güzel olduklarını düşünüyor olabilirdi, ancak ben bu işkence aletleri yerine bir toga bile giymeyi tercih edebilirdim. Onları ne kadar giyersem giyeyim sevmeyi beceremeyecektim. Asla. Ve Ella bunu biliyordu. Bu da beni zorlamasının asıl nedeniydi, bundan emindim.

Ortalıkta iç çamaşırlarımla dolaşmaya kalkıştığım takdirde bunun aleyhime bir ün kazandırıp kazandırmayacağını düşünürken Henry daha önce hiç girmedığım bir odanın kapısını açtı. İlk bakışta Henry'nin arkasından pek bir şey göremesem de içeri adım attığımızda ağız bir karışık kaldı ve puanımı öğrendiğimden beri beni zehirleyen ıstırap dağılıp yok oldu.

Oda beden, renk ve Tanrı bilir daha nelere göre sıralanmış askılarda salınan kıyafetlerle tika basa doluydu. Her çağa göre kıyafet olması odayı bir kostüm dükkânına benzetiyordu. Elbiseler, ayakkabılar, şallar ve...

Dizlerimin bağı çözülmüştü.

Süveter ve kot pantolonlar.

Henry, "Ella, senin için seçtiği kıyafetlerin içinde rahat edemediğini söyledi," dedi. "Sınavı benden daha yüksek bir puanla geçememene bir ödül olarak yeni bir gardırobun emrine verilmesini uygun gördüm."

Önce ona, sonra bana nadir gülümsemelerinden biriyle bakan Ella'ya baktım. Bunlar gerçek miydi?

"Aman Tanrım!"

Bunu söyleyen ben değildim. Bu tiz ciyaklama arkamda duran birinden gelmişti ve arkamı döndüğümde Ava'nın orada ağzı iki karışık açık bir halde durduğunu gördüm. Calliope de en az benim kadar heyecanlı bir halde Ava'nın yanında duruyordu.

Ava bana ulaşabilmek için Ella'nın yanından geçerek, "Bunların hepsi senin için mi?" deyiverdi.

Sırıtarak, "Sanırım öyle," dedim. "Birazını ister misin?"

Başımın yanından ikinci bir baş çıkmışçasına bana baktı. "Birazını ister miyim?"

Gülerek Henry'ye baktım. "İsteyebilir mi?"

"Tabii ki."

Bu Ava'nın duymak istediği tek şeydi. Bir anda ortadan kaybolarak benim dokunmaya bile teşebbüs etmeyeceğim antik giysileri incelemeye koyuldu. Ona katılmak yerine Calliope ve Ella'ya döndüm. Henry'ye bakarak, "Sizler de istediğinizi alabilirsiniz," dedim. "Eğer senin için de uygunsa, tabii."

Henry başını salladı. Ella ve Calliope de tıpkı Ava gibi odaya hücum ederek Henry ile beni arkalarında bıraktılar. Henry ayak bileğimi işaret etti. "Yardım almadan odayı dolaşabilecek misin?"

Bir kazak yığını süzerek, "Ben hallederim," dedim. Bu kadar uzaktan bile oldukça davetkâr görünüyorlardı. Henry'nin

yanında olmaktan hoşlandığım kadar, hâlâ başarısızlığım konusunda utanç içindeydim ve her şeyi nasıl da daha iyi hale getireceğini çok iyi biliyor gibi görünüyor olsa da günümü onun yardımı olmaksızın geçiremeyeceğimi düşünmesini istemiyordum.

Odanın yarısına kadar topallayarak ilerledim ve Henry'nin birkaç adım arkamdan geldiğini fark ettim. Omzumun üzerinden bakarak kaşlarımı çattım. "Henry, cidden. Ben iyiyim. Bileğim acımıyor bile."

İnanmadığım masum bir sesle, "Yürümene yardımcı olmak gibi bir niyetim yok," dedi. "Sadece eşyalarını taşımakta yardım edebileceğimi düşündüm."

"Öyle olsun." Bir kaşımı kaldırdım ancak onun bilmesini istemesem de yanımda olduğu için ona minnettardım.

O gece Henry'nin gidişinden çok sonra uykuya dalmak üzereyken kapımın hafifçe çalınışı beni kendime getirdi. Sızlanarak gözlerimi ovuşturdum ve kapıya doğru yalpalamak üzere yataktan yuvarlanırcasına çıktım. Bütün akşamı anneme bir sınavı çoktan geçtiğimi ve Henry'yi hayal kırıklığına uğratmadığımı anlatmayı bekleyerek geçirmiştim. Kapının ardındaki kişinin uykumu bölmek için lanet olasınca iyi bir sebebi yoksa fena olacaktı.

Koridordan gelen ışıktan korunmak için gözlerimi kısarak kapıyı açtım. "Ne?"

Gelen Ava'ydı. "Hâlâ uyanık mısınız?" diye fısıldadı, ona ateş püsküren bakışlarla baktım.

"Hayır, ben bir uyurgezerim."

"Ah." Bana gerçeği söyleyip söylemediğimi anlamak istiyormuş gibi baktı. "Madem uyanıksın, benimle gel. Sana bir şey göstermem gerekiyor."

Elimi yakalamak üzere uzandı ancak ben yerimi korudum. "Gitmek istediğim tek yer yatağım."

"Bu çok kötü." Ava elimi o kadar sertçe yakaladı ki kendimi ondan kurtarma çabam büyük ihtimalle kırık birkaç parmakla sonuçlanacaktı ve başım zaten ayak bileğimle yeterince dertteydi. "Güneş doğmadan önce seni yatağına geri getireceğim, söz veriyorum."

Bu pek de rahatlatıcı bir teminat değildi. Fakat bana pek fazla seçim şansı bıraktığı da söylenemezdi. Sonunda görmezden gelemeyeceğine emin olduğum kadar gürültülü bir biçimde, öfke içinde soludum ve çıplak ayaklarımı acıtan sert halının üzerinde onun peşinden gittim.

Köşeyi döndüğümüz sırada, "Nereye gidiyoruz?" dedim ancak Ava beni susturdu. Odama ulaşan koridorlarda bir aşağı bir yukarı nöbet tutan muhafızlar vardı ve en azından üç tanesi bizi şimdiden fark etmişti, bu nedenle Ava'nın neden gizlilik içinde hareket etmek istediğini anlamıyordum.

Bileğimdeki hafif sızı keskin bir acıya dönüşmüştü ve Ava'ya yetişmekte güçlük çekiyordum, ancak o yine de yavaşlamıyordu. Sonunda karanlık bir koridora ulaştığımızda duraklayarak yaklaşık üç metre kadar ötedeki bir kapıya işaret etti.

Kapı köşkteki diğer kapılardan çok farklıydı. Koyu renkli bir ağaçtan yapılmış ve üzerine, kapıya tam olarak çıkaramadığım bir hava veren süslemeler kazınmıştı. Kapının diğer tarafından dışarıya ışık sızıyordu. Ava onu takip etmemi işaret ederek parmaklarının ucunda kapıya doğru yaklaştı.

Bu sefer hiçbir soru sormadım. Sakat hareketlerle, düşmek için bir elimle duvardan tutunup odanın gerisindeki kişiye geldiğimizi belli ederek Ava'nın peşinden ilerledim. Kapıya yaklaştığımızda üzerindeki şekiller de netleşiyordu ve çok geçmeden ne olduğunu anladım. Kapının üst kısmına küçük küçük çiçeklerle bezenmiş, iki yanında ağaçlar bulunan güzel bir

çayır resmedilmişti. Bunları işleyen sanatçı bir şekilde manzarayı güneşli göstermeyi başarmıştı ve bu görüntü bana Central Park'ı o kadar çok hatırlatmıştı ki boğazımda bir şeyler düğümlendi. Fakat aşağılara inildikçe manzara değişiyordu. Bir toprak katmanı, çayırı altından geçen karanlık bir nehirden ayırıyordu ve nehrin yanında bakımlı bir bahçe vardı. Bahçe, toprak yerine pürüzlü taşların üzerinde yer alıyordu. Ağaçlar ağaç değildi. Katı ve sert bir şeyden yapılmışlardı ve bu yalnızca bir işleme olmasına rağmen ağaçların canlı olmadığını anlayabiliyordum. Ve resmin tam ortasında, çevresindekilere nazaran küçük ve zayıf bir çiçeğin üzerinde bir kavis çizen mücevher sütunları vardı.

Bu güzel işlemlerle büyülenmiş olsam da kapıdaki aralıktan dışarı sızan seslere kulak misafiri olmuştum. İlk başta tam olarak ne duyduğumu çıkaramamıştım ancak Ava'nın beni daha yakına gitmem için dürtmesiyle cesaretimi toplayarak odayı gözetlemeye başladım.

Henry sırtı bana dönük bir halde ayakta duruyordu ve göremediğim bir şeye bakıyordu. Omuzları çökmüştü. Yüzünün biçimini görebileceğim kadar yana döndü ve birden gözlerinin kırmızı olduğunu fark ettiğimde içimde bir şeyler sızladı.

Ancak konuşan kişi o değildi. İkinci ses onun sesinden daha incedi fakat yine de oldukça erkeksi ve tanıdık geliyordu. Konuşan her kimse aciliyet ve gerginlikle bezenmiş sessiz kelimeler kullanıyordu.

"Onu burada tutamazsın." Kimin konuştuğunu göremiyordum ancak sesini tanıdığımdan emindim. "Anlaşmanın bir parçası da buydu. İstemediği takdirde onu burada kalmaya zorlayamazsın."

Daha yakına sokuldum. Ayaklarımın altındaki zemin gıcırdadı ve olduğum yerde kalakaldım. Durduğum yerden Henry'nin de hareketsiz durduğunu gördüm ve kalbim onun

duyabileceğinden emin olduğum kadar büyük bir gümbürtüyle çarpmaya başladı. Ancak birkaç gergin saniyeden sonra konuşmaya başladı ve büyük bir rahatlama içinde iç geçirdim.

Bitkin bir sesle, "Ayrılmak istemedi," dedi. "Sınavı geçemediği için anlaşmamızın bozulduğunu düşündü."

İkinci ses, "Yine de onu engelledin," dedi. Ses inanılmaz derecede tanıdıkta ancak o kadar alçak sesle konuşuyordu ki tam olarak kime ait olduğunu çıkarmak çok zordu. "Sana iki kez onu yalnız bırakmanı söyledim ve sen onu dikkate almadın."

"Çünkü anlamıyordu." Henry omzunun üzerinden, kapının arkasındaki diğer kişinin durduğu noktaya doğru ateş püsküren bakışlar fırlattı.

"Bunun bir önemi yok." Adam acımasızca konuşuyordu, dönüp Ava'ya baktım ancak Ava köşeye çekilmişti. "Onun ayrılmasına engel oldun."

Henry, "Seninle bütün gece kelimelerin anlamlarını tartışabilirim, ancak hiçbir şey kızın araziden ayrılmamış olduğu gerçeğini değiştirmez," dedi. "Konseyin diğer üyelerinden anlaşmayı feshetmelerini istemeye hakkın yok."

"Evet, var ve isteyeceğim de." Önümden bir gölge geçti ve kendimi geri çektim. "Onu da Persephone'ye yaptığın gibi burada kalmaya zorlamana izin vermeyeceğim. O senin tutsağın değil ve sen de onun bekçisi değilsin. Onu hile ile bu duruma düşürdükten sonra, senden nefret edip buradan ayrılmak istediğinde şaşırılmış gibi davranamazsın."

Adamın kelimelerinden kin damlıyordu ve sesi zehirle doluydu. Oda'nın diğer tarafındaki Henry gerilmişti ancak hiçbir şey söylemiyordu. Onu desteklemek için konuşmaya dalma isteği altında eziliyordum ve her kim olursa olsun diğer adama tam bir budala olduğunu ve burada Henry beni zorladığı için değil, ona yardım etmek istediğim için kaldığımı söylemek istiyordum. Fakat kelimeler dudaklarıma ulaşmadan ölüyorlardı.

Hiçbir cevap alamadan aylar geçirmiştim ve nihayet onlara ulaşabilme şansını elde etmişken bunu geri tepmeyecektim.

Ses, az öncekinden daha alçak bir tonda, "Gitmesine izin ver," dedi. "Persephone seni sevmiyordu ve ne kadar çok ararsan ara, onun yerini tutacak birini bulamayacaksın. Bulabilecek olsan bile bu kişi Kate değil."

"Olabilir de." Henry'nin kelimeleri boğuktu. "Kız kardeşim öyle olduğunu düşünüyor."

"Teyzemin gözü, durumu açıkça göremeyecek kadar büyük bir suçluluk ve kararlılıkla kör olmuş. Lütfen, Henry." Adam Henry'ye doğru adım attığında zemin tekrar gıcırdadı. Şimdi adamın kolunu görebiliyordum ve kasım ayı için oldukça ince görünen bir ceket giydiğini fark etmiştim. "O da diğerleri gibi ölmeden bırak gitsin. İkimiz de bunun yalnızca zamana bağlı olduğunu biliyoruz ve eğer kızı birazcık olsun önemsiyorsan, o da bir kurban haline gelmeden gitmesine izin verirsin." Adamın duraksamasıyla nefesimi tuttum. "Senin yüzünden on bir tane kız öldü bile. Bencilliğin yüzünden Kate'i de on ikinci kurban haline getirme."

Benden çok da uzak olmayan bir yerde kırılan cam sesi tüm odayı doldurdu. Nefesimi tutarak geriye doğru tökezledim ve bileğim yeniden burkuldu. Yere düşerek çığlık attım. Kapı açıldı ve diğer taraftaki adamın kim olduğunu gördüğümde yüzümdeki bütün kan çekildi.

James.

BÖLÜM 12 JAMES

"Sen de mi bu işin içindesin?" Sesim çatallaşmıştı ve inanamayan gözlerle James'e bakıyordum. Tıpkı okuldan hatırladığım gibi görünüyordu. Kepçe kulaklar, birbirine girmiş sarı saçlar ve boynuna asılmış devasa kulaklıklar.

James, "Kate..." diyerek söze başladı ancak Henry kapıda belirerek James'i bir kenara itti. Bana uzattığı elini James'e öldürücü bakışlar fırlatarak yakaladım.

"Burada neler oluyor?" Kelimelerim boğuktu ve önümü güçlkle görüyordum. Ama ikisine de bir kaçış şansı tanımamakta kararlıydım. "Söyle. Önce Sofia, sonra Irene, şimdi de sen..."

Henry suratını ekşiterek, "Belki de bu konuşmaya içeride devam etsek daha iyi olur," dedi. Dişlerimi gıcırdatarak başımı salladım ve Henry bana içeri girmemde yardım ederken ona doğru yaslandım.

İçeriye girdiğimde bunun bir yatak odası olduğunu fark ettim. Tozlu olmamasına rağmen kullanılmıyor olduğu izlenimini veriyordu ve Henry ahşap zeminin üzerindeki cam kırıklarının etrafından dolaşmama yardımcı olurken içindeki resmi eğilip yırtılmış, kırık bir çerçeve gördüm. İçinden

bana gülümseyen şey yanakları çilli, kızıl saçlı ve yaşça ben-
den daha büyük olamayacak bir kızın fotoğrafıydı. Hemen
yanında Henry duruyordu. Vücudundaki bütün gerginlik
yok olmuştu ve şimdiye kadar gördüğüm halinden çok daha
mutlu görünüyordu.

"Bu kim?" diye sordum ancak içimde cevabı çoktan bildi-
ğime dair sinsi bir duygu vardı.

Henry resme baktığında yüzünden bir acı ifadesi geçti.
Cevap vermek için beni yatağa götürene dek bekledi ve ko-
nuşmaya başladığında gözlerime bakmaktan kaçındı. Kınıl-
maya hazır olan hassas bir sesle, "Persephone," dedi. "Çok
uzun zaman önce."

Resme bir göz atarak, "O kadar da uzun olamaz," dedim.
"Eğer o zamanlar kameralarınız varsa."

Henry resmi almak için eğilerek, "Bu bir fotoğraf değil,"
dedi. "Bu bir yansıma. Bak."

Bana resmi verirken elleri titriyordu. Resmi incelerken fo-
toğraflarda olmayan bir derinliği olduğunu fark ettim. Bir su
birikintisi gibi parıltıyordu ve Persephone ile Henry hareket
ediyorlardı. Hareketleri amatör bir film kadar kısıtlı olsa da Per-
sephone gözlerini kırpyordu ve Henry'nin kızın etrafına do-
lanmış kollarının ona daha da sıkı sarıldığını görebiliyordum.

Yumuşak bir sesle, "Çok güzelmiş," dedim. Onun anısının
yerini asla tutamayacağımın bilincinde olan yanımda kıskanç-
lık içinde kıvranıyordu ancak Henry'nin ne kadar büyük bir
acıya katlanmak zorunda kaldığını düşününce üzüntüden o
kadar deliye dönmüştüm ki, o yanıma bir kenara ittim. "Çok
üzgünüm."

Sanki bahsetmeye değmeyecek bir konuymuş gibi ilgi-
sizce elini salladı ancak resmi ona geri verdiğimde onu na-
zikçe alıp bir elini resmin üzerinde gezdirdi. Resim sanki hiç

hasar görmemiş gibi birden düzeliverdi. "Söylediğim gibi, bu
uzun bir zaman önceydi."

Bir öksürük dikkatimi Henry'den uzaklaştırdı ve kafamı
kaldırdığımda James'in kapı eşiğinde durduğunu gördüm.
Gözlerimi kıstım. "Ne?"

"Neden burada olduğumu sormuştun." Kollarını kavuştu-
rup sıkıca kapattığı kapıya yaslandı. Kapının ardından bir ci-
yaklama duydum. Ava hâlâ oradaydı ancak bu konuşma onun
kulak misafiri olmasını istemediğim bir şeydi.

"Ve hâlâ nedenini söylemedin." Henry nazikçe bileğime
dokunduğunda irkildim.

Henry, "O benim halefim," diyince keskin bakışlarımı ona
çevirdim. "Ben yok olduğum takdirde görevimi o üstlenecek."

Bir dehşet dalgası tüm vücudumu kaplarken, iğrenerek
James'e baktım. "Bu yüzden mi buraya gelmemi engellemek
istedin? Benim onun son şansı olduğumu biliyordun ve beni
durdurduğun takdirde şeref turunda güzel bir yerinin olaca-
ğını mı düşündün?"

James, "Bir şeref turu yok," dedi. "Bu bir çeşit yarışma de-
ğil, anladın mı? Bu hepimiz için çok zor bir şey. Son bir asır-
dır Persephone'nin yerini alacak birini bulmaya çalışıyoruz
ve bulamadığımız takdirde..."

"Bulamadığınız takdirde Henry'nin yerine geçeceksin,"
deyiverdim. "Aynı zamanda buradasın ve onu vazgeçirmeye
çalışıyorsun."

"Çünkü buradan çıkmak istediğini düşündüm," dedi. Çe-
nesi o kadar sıkılmıştı ki yüzündeki bir kasın seğirdiğini gö-
rebiliyordum. "Sen dedin ki..."

"Henry haklıydı. Olanları yanlış anlamıştım ve ona yar-
dım edebileceğim halde buradan giderek onu öldürmeye ni-
yetim yok."

James hantal bir hareketle ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Böyle yapacağını zaten düşünmüyorum. Ancak son sözü anlaşmanın kuralları söyler ve ayrılmak istediğin takdirde seni durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey kalmaz. Eğer Henry seni burada isteğin dışında tutuyorsa olaya müdahale etme hakkımız vardır."

Ne söylemek istediğini yavaşça kavrarken, "Bekle," dedim. "Biz derken neyi kastediyorsun?"

Yanımda duran Henry kaşlarını çattı. Alnı o kadar kırmıştı ki bir anlığına kendisinden başka herkese benzemişti. "James!" dedi. Bu bir uyarıydı.

James kolları iki yanda doğruldu. "Bilip bilmediği umurumda değil."

Henry, "Ancak diğerlerinin umurunda," dedi fakat onu durdurmak adına hiçbir şey yapmadı.

James sanki bana ulaşmak ister gibi tereddüt içinde bir adım attı, ancak ona soğuk bakışlarla baktığımda tekrar durakladı. "Ben bir konsey üyesiyim."

Kalbim neredeyse durmak üzereydi. Adeta tükürükler saçarak, "Sen konseyde misin?" dedim. "Olamazsın. Sen... Sensin."

Benden çok kendi kendine konuşur gibi, "Zekice bir müşahede," dedi. "Dinle, Kate. Bana inanıp inanmaman umurumda bile değil. Pekâlâ, bu doğru değil. Bana inanırsan sevinirim, fakat senden bunu beklemiyorum. Seni Henry'den uzaklaştırmaya çalıştığım için benden istediğin kadar nefret edebilirsin ancak ben yalnızca senin için en iyi olanı yapmaya çalışıyorum."

"Ve benim için en iyi olanın, hayatımın geri kalanını Henry'nin ölümünden sorumlu olduğumu bilerek yaşamam olduğunu mu düşünüyorsun?" Sıcak yaşlar gözlerimden akmak üzereydi fakat gözlerimi kırıştıtarak onları geri ittim

ve sesimi titremeden çıkmaya zorladım. "Anneme olacaklardan bahsetmiyorum bile."

James, "Ayrılmaya karar verdiğin takdirde bunların hiçbirini hatırlamayacaksın," dedi. "Bu da anlaşmanın bir parçası."

"Şu aptal anlaşmayı yeterince duydum." Sesim çatlamış ve yanaklarım yanmaya başlamıştı. "Bu benim kararım, senin değil. Sırf benim için en iyi olanı bildiğini düşündüğün için beni tamamen görmezden gelerek her şeyi bitiremezsin. Her şeyin bittiğini ben söylerim, sen değil."

İkisinin de söylediklerimi dinlediklerinden emin olmak için önce James'e, sonra Henry'ye baktım ancak Henry başını eğmiş ve gözleri kapalı halde ayak bileğime odaklanmıştı. Yoğun bir sıcaklık dizimden ayak parmaklarıma doğru yayılmaya başladı. Henry ellerini bileğimin eklem yerinin etrafına sararak nazik hareketlerle bir daire çizmeye başladı.

"Böyle yapınca acıyor mu?" dedi ve ben de başımı salladım. Bacağımı yere bıraktığında dizimi, parmaklarımı oynatarak ihtiyatla kendime doğru çektim. Bileğim artık acımıyordu.

Kızgınlığımı bir anlığına unutarak, "Sen nasıl..." diye söze başladım ve Henry omuzlarını silkti.

James odanın diğer ucundan, "Onu iyileştirmemen gerekiyordu," dedi. Henry olduğu yerde doğruldu, yan taraftan bile gözlerindeki yok edici bakışı hissedebiliyordum.

"Bu gece bütün kuralları çiğniyoruz gibi görünüyor." Ayağa kalktı. "Şimdi izninle."

Karşı çıkmama fırsat vermeden kaybolmuş ve James ile beni odada yalnız bırakmıştı. Ben de bileğimi yoklamak üzere ayağa kalktım. Düzelmmişti.

James sessizce, "Bu benim seçimim değildi, anlarsın ya," dedi. "Başarısız olduğun takdirde onun yerine geçmek. Ben Ölümler Diyarı'nı onun kadar iyi bilen tek konsey üyesiyim."

"Ancak yine de bunu istedin."

Karanlık, cumbalı bir pencereden araziye baktı. Ay neredeyse dolunaydı ve kasım rüzgârında salınan çıplak ağaçların tepelerini görebiliyordum. "Bizler temsil ettiğimiz şeyler var olduğu sürece var oluruz. İkincil tanrılar unutuldukları anda yok olurlar, ancak konsey ikincil değildir. İnsanlık var olduğu sürece sevgi ve savaş her zaman olacak. Müzik ve sanat her zaman var olacak; edebiyat ve barış, evlilik ve çocuklar, seyyahlar. Ancak insanlık sonsuza kadar var olmayacak ve yok olduğunda bizler de yok olacağız. Geriye yalnızca ölümler kalacak."

"Ve Ölümler Diyarı'nı kontrol ettiğin sürece her şey sona erdiğinde bile var olmaya devam edeceksin?" Bunu bir soru başında söylemişim fakat bunun cevabını zaten biliyordum. Boğazımda bir düğüm oluştu. "Bütün her şey bunun için mi?"

"Hayır. Burada tartışılan şey senin hayatta kalacağından emin olmak. Senin ölmeni istemiyorum, Kate. Lütfen... Hiç birimiz istemiyoruz ve Henry her şeyden çok uzun zaman önce vazgeçti. Belki senin için denemeye devam ediyor ancak kendisi devam etmek istediği için değil. Senin ölmeni istemiyor, hepsi bu."

Durakladım. "Böyle bir olasılık var mı?"

James bana baktı ve gözlerindeki çıplak korkuyu gördüm. "Hiç kimse Noel sonrasında kadar dayanamadı. Lütfen. Henry bunu istemiyor. Sonsuza kadar Persephone'ye âşık olacak, sana değil. Etrafına bir bak. Nerede olduğuna bir bak. Burası Persephone'nin yatak odasıydı."

Odada Henry'nin James'e fırlattığı resimden başka sıradışı hiçbir şey yoktu. Ancak çevremdekileri daha iyi incelediğimde, onları daha iyi görmeye başladım. Burası ailesinin yaşanan trajediden sonra dokunmaya cesaret edemediği bir çocuğun odası gibiydi. Köşedeki gösterişli aynanın önünde eski

moda saç tokaları vardı ve perdeler içeri gün ışığı girmesini sağlamak üzere kenara çekilmişti. Köşede giyilmeyi bekleyerek yatan bir elbise bile vardı. Sanki Persephone'nin dönüşüne dek yüzyıllar boyu dokunulmadan öylece duracak, zamanda asılı kalmış bir elbiseydi.

"Şu yansıma..." James, Henry ve Persephone'nin son derece mutlu göründükleri yansımayı işaret etti. "O gerçek değil. O bir dilek, bir rüya, bir umut, ancak bir anı değil. Onu o kadar çok seviyordu ki isteseydi tüm dünyayı yerle bir edebilirdi ancak Persephone, ona bakmaya bile katlanamıyordu. Henry o öldüğünden beri konseye onu serbest bırakmaları ve yok olmasına izin vermeleri için yalvarıyor. Bununla gerçekten boy ölçüşebileceğini mi düşünüyorsun?"

Daha önce kendisinin söylediği sözleri tekrarlayarak kabaca, "Bu bir yarışma değil," dedim. Ancak söylerken bile bunun doğru olmadığını biliyordum. Eğer Henry'nin benimle ilgilenmesini sağlayamazsam devam etmek için hiçbir sebebi olmayacaktı ve ben onun gözünde her zaman Persephone'yle karşılaştırılacaktım. Ancak bu onun için savaşmamı engelleyecek bir neden değildi. Tıpkı benim gibi o da mutlu olmak için bir şansı hak ediyordu ve henüz hayatımdaki başka birine daha veda etmeye hazır değildim.

James'in yüz ifadesi yumuşadı. "Seni asla sevmeyecek, Kate. Seni asla hak ettiğin gibi sevmeyecek. Bundan uzun zaman önce vazgeçti ve senin yaptığın tek şey onun biraz daha acı çekmesini sağlamak. Onu kendi haline bırakmak daha nazikçe olurdu."

Benim James'immin hâlâ orada, beni ayrılmaya ikna etmek için duymam gerektiğini zannettiği onca şeyi bana söyleyen, o aniden dönüşüverdiği çokbilmiş tanrı kılığının altında olduğundan emin olabilmek için hissettiğim ezici bir dokunma isteği ve öfke arasında ikiye bölünerek ona yaklaştım. Sonsuzluğu

Henry'den çalarak ona vermek. "Ve bunu yapmam gerektiğini mi düşünüyorsun?" dedim. Şimdi yalnızca birkaç santimetre uzağındaydım. "Her şeyden vazgeçerek onu tıpkı Persephone'nin yaptığı gibi terk etmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

James, "Persephone'nin sebepleri vardı," dedi. "Henry onu, sevdiği her şeyden kopararak istemediği halde kendisiyle kalmaya zorladı. Sen de aynısını yapardın."

Sessiz kaldım. Persephone ile benim aramdaki fark, onun kaybedecek bir şeyleri olmasıydı. Çekingen bir tavırla uzandı. Bana sarılarak yüzünü saçlarıma gömmesine izin verdim. Derin derin iç çektiğini duydum ve lavanta kokulu şampuanın mı, yoksa korku, suçluluk ve kararlılığımın mı kokusunu aldığını merak ettim. Gergin birkaç saniyeden sonra ona karşılık verdim.

Kulağıma, "Lütfen kendine bunu yapma, Kate," diye mırıldandı. Gözlerimi kapatarak onun hâlâ sadece James olduğunu varsaydım. Henry'nin rakibi değil, başarısızlığım durumunda her şeyi kazanmaya hazır bir tanrı değil, benim James'im.

Göğsüne yaslanmış halde, "Benim için bir şey yapar mısın?" dedim.

"Tabii ki. Ne istersen."

Ondan uzaklaştım. "Benden uzak dur ve bahara kadar da geri gelme."

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Kate..."

"Çok ciddiylim." Sesim titriyor ancak yine de kararlılıkla yerimde duruyordum. "Çık dışarı."

Taş kesilmiş halde geriledi ve ellerini ceplerine soktu. Bir an için bir şeyler söyleyecek gibi olmuştu ancak sonra arkasını döndü ve beni Persephone'nin odasında yalnız bırakarak dışarı çıktı.

Annemin pes etmesini reddederek dört yıl geçirmiştik ve Henry'nin de aynı şeyi yapmasına izin vermeyecektim. Eğer kendi için devam etmeyecekse bile, benim için devam etmesinin bir yolunu bulacaktım.

Saatler sonra, ay odamın penceresinden görünmeyecek kadar yükseldiğinde yatağımda uzanmış ve gözlerimi tavana dikmişim. Uyumak ve öğrendiğim her şeyi anneme anlatmak, ona Henry'yi denemeye devam etmeye ikna etmek için ne yapmam gerektiğini sormak istiyordum ancak bana bilmediğim bir şey söylemeyeceğini de iyi biliyordum. Bunun üstesinden gelmek onun görevi değildi. Anlaşmayı yapan bendim ve kolay kolay da pes etmeyecektim.

Sabahın en erken saatlerinde kapımın hafifçe çalındığını duydum ve yüzümü yastığıma gömdüm. Ben Persephone'nin odasından sıvışırken Ava ortalarda yoktu ve şu an hiç de ona neler olduğunu anlatacak durumda değildim. Eğer çoktan öğrenmemişlerse, bütün köşkün olanları duymasından önce bunu kavrayabilmek için birkaç güne ihtiyacım vardı.

Sessiz kalmama rağmen kapının açılıp tekrar kapandığını duydum ve yumuşak adımlar halının üzerinde ilerlemeye başladı. Gelen kişinin gitmesini umarak olabildiğince hareketsiz kalmaya özen gösterdim.

"Kate?"

Henry'nin sesini tanımak için arkamı dönmem gerekmiyordu. İçimde, gergin vücuduma bir rahatlık dalgası gönderen o tanıdık notadan bir şeyler tıngırdadı ancak yine de dönüp ona bakmadım.

O kadar sessizce ilerlemişti ki yatağımın döşegi eğilene dek yanı başıma kadar geldiğini fark etmemiştim. Konuşmaya başlaması çok sonra oldu. "Üzgünüm." Sesinin içi bomboştu. "Bunu görmemen gerekiyordu."

"Gördüğüme sevindim."

"Nedenmiş o?"

Cevap vermeyi reddettim. Vazgeçmesini istemediğimi ona nasıl açıklayacaktım? Onun için her şeyimi tehlikeye atıyordum ve bunu seve seve yapacaktım, ancak bütün bunlar bir hiç uğruna olsun istemiyordum. Onun savaşımaya devam etmesini sağlayamazdım fakat yok olmaması için bir neden yaratabilirdim.

İç geçirdiğini duydum. Sessiz kalmak yalnızca bazı şeyleri yaralamaya yarıyordu, bu nedenle sonunda konuşmaya başladım. "Neden bana James'ten daha önce bahsetmedin?"

"Çünkü bu şekilde tepki vereceğini düşündüm ve seni bu acıdan elimden geldiğince uzak tutmak istedim."

"Halefinin o olduğunu bilmek canımı acıtmıyor. Asıl acıtan şey burada hiç kimsenin bana güvenmemesi."

Eliyle koluma dokunduğunu hissettim, ancak bu çok kısa sürdü. "O halde sana daha fazla şey anlatmaya çalışacağım. Özür dilerim."

Özrü kulağıma, doğruyu söylüyor olsun ya da olmasın, sahte gelmişti. "Sınavları geçtiğim takdirde işler değişecek, öyle değil mi? Hayat büyük bir 'Kate'ten saklama oyunu' olmayacak. Çünkü cevap çınlayan bir evetten başka bir şey ise bunu yapabileceğimi zannetmiyorum."

Eliyle yanağıma okşadı ancak bu da bir saniyeden fazla sürmedi. "Evet," dedi. "Çınlayan bir evet. Bunlar sana güvenmediğim anlamına gelmiyor. Sadece henüz bilmemen gereken bazı şeyler var. Sinir bozucu görünse de bunun kendi iyiliğin için olduğuna seni temin ederim."

Kendi iyiliğim için. Belli ki bu hoşlanmadığım bir şey yaptıklarında başvurdukları tek bahaneydi. Adını söylediğim için gözlerinde belireceğini bildiğim acıyı göremeyeceğim için

yastığıma gömülmüş olmaktan hoşnut bir halde, "Ve Persephone," dedim. "Ben o değilim, Henry. O olamam ve sonsuza kadar onun anısını yaşatmaya çalışamam. Şu an bir hiçim, bu kadarını anlayabiliyorum."

Sesinde şaşırtıcı bir canlılıkla, "Sen bir hiç falan değilsin," dedi. "Sakın böyle düşünme."

"Bitirmeme izin ver." Yastığıma daha da sıkı sarıldım. "O olmadığımı ve asla da olmayacağımı anlıyorum. O olmak da istemiyorum zaten, özellikle seni nasıl da yaraladığını gördükten sonra. Ama eğer her şey yolunda giderse, eğer geçersen, bana baktığında onun yerine gelen birini değil, beni göreceğinden emin olmam gerekiyor. Çünkü gelecekte, ben gölgeler içinde yaşarken senin artakalan varlığıyla yetinmekten çok daha fazlasını bekliyorum. Çünkü eğer James haklıysa ve ben istediğim takdirde buradan çıkıp gidebileceksem ve bütün bunları, sonsuzluğun yarısını benimle geçirmenin sana kendini, ben ne yaparsam yapayım, zavallı hissettireceğinin tamamen farkında olarak yapıyorsan, şimdiden söyle ki ikimizi de bundan kurtarayım."

Saniyeler geçiyordu ve Henry sessizdi. Dışarıda, yaşamak isteyen fakat böyle bir şansı olmayan –annem dahil– bir sürü insan varken onun sonsuz hayattan vazgeçmeye gönüllü olması hiç de adil değildi. Azimle pencereden dışarı bakarken öfkem kabarıyordu ancak Henry konuşmaya fırsat bulamadan önce yüzüne haykırıp rahatlayamamıştım.

"Sana bir hediye getirdim."

Kendimi tutamadım ve kafam bir santimin çok küçük bir parçası kadar da olsa ona doğru hareket etti. "Bu bir cevap değildi."

"Evet, öyleydi." Sesindeki küçücük gülümsemeyi duyar gibi oldum. "Eğer kalmanı istemeseydim sana böyle bir şey getirmezdim."

Kaşlarımı çattım. "Ne tür bir hediye?"

"Arkanı dönersen görürsün."

Bir şey yapmaya fırsat bulamadan bir şeyin omzumu dürttüğünü hissettim. Soğuk, ıslak ve canlı bir şey.

Fırlayarak etrafımda döndüm ve yerimde doğrularak yanımda duran siyah-beyaz tüy yumağına baktım. Minik kuyruğu iki yana sallanırken sulu gözleriyle bana bakıyordu. Kalbim adeta erimişti, öfke ve düş kırıklığım bir anlığına yok olmuştu.

Henry, "Senin işlerin gidişatını değiştirebileceğine gerçekten inanmıyor olsaydım ilk baştan hayatını riske atmazdım," dedi. Sesinde aynı acı belirtisiyle, "Benim için bir hiç olduğunu düşünmene üzüldüm, Kate, çünkü asıl doğru olan şey bunun tam aksi. Ve senden asla Persephone olmanı bekleyemem," diye ekledi. "Sen sensin ve bunu yapabileceğim gün geldiğinde sana her şeyi anlatacağım. Söz veriyorum."

Bir şey söyleyerek fikrini değiştireceğimden korkarak köpek yavrusuna baktım. Henry de James gibi yalnızca duymak istediklerimi mi söylüyordu? Yoksa ciddi miydi?

Kuyruğu sallanırken yatağa çarpan yavruyu okşayarak, "Bugün benim yüzümden bir arkadaş kaybettin ve ben senin yalnız kalmanı istemiyorum," dedi. "Bana göre biri, gelecekte birlikte daha fazla zaman geçirmelerini planlamıyorsa..." Tereddüt etti. "Ummuyorsa, o kişiye bir evcil hayvan hediye etmez."

Planlamak. Ummak. Hangisini söylemek istiyordu?

Ona James'in, sözde arkadaşlığımızı tam olarak neresine sokabileceğini söylemek istiyordum ancak nasıl konuşulacağını hatırlamak neredeyse bir dakikamı aldı. Bütün çocukluğumu anneme bir köpek yavrusu için yalvararak geçirmiştik fakat annem bu isteğime her zaman ayak diremişti. Hastalandığında ise hem ona, hem de bir köpeğe aynı anda bakamayacağımı düşünerek vazgeçmiştim.

Henry bunu nereden biliyordu? Ya da sadece tahmin mi etmişti?

"Bu bir dişi mi, yoksa erkek mi?"

"Bir erkek." Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılarak bir gülümsemeye dönüştü. "Cerberus'un yanlış şeyler düşünmesini istemem."

Tereddüt ettim. "Bu benim mi?"

"Tamamen senin. Eğer istersen onu bahar geldiğinde de yanında götürebilirsin."

Küçük köpeği avucuma alarak kaldırdım ve göğsüme yaslardım. Kolumun üzerinde ayağa kalkarak zorlukla yetiştiği çenemi yaladı.

Yumuşak bir sesle, "Teşekkür ederim," dedim. "Bu gerçekten çok ince bir davranış."

Henry ayağa kalkarak, "Zevkle," dedi. "Şimdi gidiyorum ve size birbirinizi daha yakından tanıma şansı veriyorum. Çok arkadaş canlısı ve gerçek anlamda yaşayan bir köpektir. Hâlâ görgü kurallarını öğrenme aşamasında ancak çok hevesli bir öğrenci."

Yavru daha yükseğe zıplayarak yanağıma ulaşmayı başardı. Sırttım ve Henry elini kapı koluna uzattığında ona seslendim. "Henry?"

"Evet?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak, kalmasını sağlayacak uygun bir söz bulmaya çalıştım. Benim hatırımdan başka şeyler için de denemesini sağlayacak bir şey. Aklıma hiçbir şey gelmedi, bu yüzden nezaket sınırlarını zorlayan uzun bir dakikadan sonra alçak sesle konuşmaya başladım. "Lütfen vazgeçme."

Cevap verdiğinde sesi o kadar alçaktı ki onu zorlukla duyabiliyordum. "Deneyeceğim."

Bu sefer ısrarla, "Lütfen," dedim. "Olan biten bunca şeyden sonra vazgeçemezsin. Onu özlediğini biliyorum, ama..."

Sessizlik ikimizin arasında gidip geliyordu. "Ama ne?"

"Lütfen... Sadece bana bir şans ver."

Bakışlarını kaçırdı ve loş ışıkta omuzlarının, sanki kendini mümkün olduğunca küçültmeye çalışıyormuş gibi düştüğünü gördüm. Kapıyı açarak, "Tabii," dedi. "İyi uykular."

Yavrunun kafasını burnumla dürttüm. Gitmesini istemiyordum. Onunla kart oynamak, konuşmak ya da bir şeyler okumak, ona Persephone'yi hatırlatmayan şeyler yapmak istiyordum. Böylesine bir geceden sonra bu kadarını hak ediyordu. İkimiz de hak ediyorduk.

"Kal," deyiverdim. "Lütfen."

Fakat kafamı kaldırdığımda, Henry gitmişti.

BÖLÜM 13 NOEL

Sonraki birkaç hafta boyunca Henry'yle geçirdiğim zamanlar neredeyse dayanılmazdı. Hâlâ akşamlarımızı beraber geçiriyor olsak da bu artık eskisi kadar kolay olmuyor, her konuşma ve tesadüfi de olsa her dokunuş zorlama gibi geliyordu. Asla gözlerime bakmıyor ve Noel yaklaştıkça benden daha da uzaklaşıyordu. O benden uzaklaştıkça da, daha fazla sinirleniyor ve ona hiç de belirsiz olmayan sözlerle hizaya gelmesini ya da çekip gideceğimi söylemek istiyordum. Sorun şuydu ki, bu aslı astarı olmayan bir tehdit olurdu ve o bunu biliyordu. Daha da kötüsü, söylediklerimi yapmama aldırış etmeyebilirdi.

Kaldırımında bir aşağı bir yukarı yürürken, "Anlamıyorum," dedim. "Artık benimle ilgili hiçbir şeyi istemiyormuş gibi davranıyor."

Annemle ben Central Park'ta bir oyun alanının yanındaydık. Kış gündönümü ve aynı zamanda misafirliğimin ilk yarısının sonu yaklaşırken Eden Köşkü'nü kar kaplamış olmasına rağmen burada yaz ortasıydı. Uzaklarda çocukların haykırışlarını duyabiliyordum ancak Henry'nin tavırlarını, bunun tadını çıkaramayacak kadar çok kafama takmıştım.

Annem, "Sence neden böyle yapıyor olabilir?" dedi. Bir bankta oturmuş beni izliyor ve anlattıklarına tamamen kayıtsız görünüyordu.

Öfkeli bir sesle, "*Bilmiyorum,*" dedim. "Ya gerçekten vazgeçtiyse? O zaman ne yapmam gerekir?"

Annem, "Başka şansın kalmayana dek çabalaman gerekiyor," dedi. Sesinde, bana bu işte gerçekten de görüldüğü kadar etkisiz olup olmadığını merak ettiren bir azim vardı. "Ve öyle olsa bile yaşamaya devam etmen."

Ellerimi ceplerime soktum. Bunu yapmak o kadar da kolay değildi ve annem bunu biliyordu. "James diğer kızlardan hiçbirinin Noel sonrasını göremediğini söylemişti. Benden kaçınmasının sebebi bu olabilir mi? Her an öbür dünyayı boylayabileceğimi mi düşünüyor?"

"Belki de. Ya da belki seni gerçekten umursadığını fark etmiştir ve seni de kaybetmekten korkuyordur."

Burnumdan soluyarak güldüm. "Çok uzak bir ihtimal. Bana bakmıyor bile."

Annem iç geçirdi. "Onunla zaman geçiren kişi sensin, Kate, ben değil. Yalnızca bana anlattıklarından yola çıkabilirim ve Henry eğer gerçekten bana anlattığın kadar acınacak durumdaysa senden başka kim onu kurtarabilir?"

"Ve bana nasıl bir yol önerebilirsin?" Ani bir çıkış yapmak istememiştim ancak kelimeler ağzımdan çıkıvermişti. Kendimi anında suçlu hissettim ve beceriksizce yanına giderek kamburumu çıkardım. Kenara kayarak bankta benim için yer açtığına yanına oturdum.

Bir saç tutamını gözlerimin önünden çekerek, "Bunu istediğin yolla yapabilirsin," dedi. "Eğer bunu onun için istiyorsan, gerçekleştirmek o kadar da kolay olmayacaktır. Sınavların

geri kalanını geçmek de kolay olmayacak, ona devam etmesi için bir sebep yaratmak da öyle."

Kaşlarımı çatarak söyleyecek bir şeyler bulmak için geçen birkaç hafta boyunca defalarca yaptığım gibi zihnimi çalkaladım ancak yine aklıma hiçbir şey gelmedi. Son akıl parçamı da Henry'nin Noel hediyesi başımdan almıştı ve bu bile büyük bir riskti.

Yüzüne endişe izleri kazınmış annem, "Dikkatli oluyorsun, değil mi?" dedi. "Sana bir şey olmasını istemiyorum, eğer James'in dedikleri doğruysa ve tehlikedeyse..."

"Ben iyiyim," dedim. "Gerçekten. Henüz kimse beni temizlemeye kalkışmadı, doğru söylüyorum. Ve eğer Henry'yi vazgeçmemeye ikna edemezsem beni zaten öldürecekler."

"Böyle konuşma. Önümüzdeki üç ay boyunca neler olacağı umurumda bile değil, fakat sen vazgeçmeyeceksin, beni anlıyor musun?"

O kadar ateşli konuşmuştu ki irkilerek oturduğum yerde sırtımı dikleştirdim. "Vazgeçeceğim falan yok. Ama Henry denemeye gönüllü değilse ölecek, ve sen..." O da ölecekti. Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordum ancak henüz ona veda etmeye hazır değildim. Bahar ekinoksuna kadar önümde hâlâ üç ay vardı ve birlikte geçirdiğimiz her dakikayı içime çekmek istiyordum. Henry'nin bunu mahvetmesine izin vermeyecektim.

Annem biraz daha nazik bir sesle, "Sen bana ya da Henry'ye ne olursa olsun, yaşamaya devam edeceksin," dedi. "İkimiz de öylece vazgeçmene degecek kişiler değiliz ve eğer bunu yapan sen olursan Henry'den pek de bir farkın kalmayacak. Ancak ben bir farkın olduğunu biliyorum, anlıyor musun?"

Sessizce başımı salladım. Eğer annemin güç ve kararlılığının bir parçasını dahi miras almış olsaydım, Henry'yi

vazgeçmemeye ikna etmem o kadar da zor olmazdı. "Belki de onunla konuşmalısın. Eminim ki seni dinleyecektir."

"Evet, muhtemelen dinleyecektir." Gözlerinde bir şeyler parıldadı, anlamadığım bir şeyler. "Ancak bu senin işin tatlım ve bunu yapabileceğini biliyorum."

Ya öyle olacak ya da etrafımdaki herkes ölecekti. "Umarım haklısındır."

Yanağıma gürültülü bir öpücük kondurdu. "Ben her zaman haklıyım."

İkimiz de bir şey söylemeye fırsat bulamadan gökyüzü karardı ve kafam karışmış bir halde yukarı baktım. Neler olduğunu sormak için anneme döndüğümde onun gittiğini ve yerine görmek istediğim en son insanın geldiğini gördüm.

James.

"Burada ne halt ettiğini sanıyorsun?" Yerimden zıplayarak ayağa kalktım. "Anneme ne yaptın?"

Benimle birlikte ayağa kalkarak, "Her şey yolunda," dedi. Yolda koşuşturarak annemi aramaya başladım ancak James kolaylıkla bana yetişti. "Kate, dinle. Annen güvende. Seninle konuşmak istiyorum."

"Yani annemle geçirebildiğim tek zaman dilimini gasp mı ediyorsun?" Arkamı döndüm ve birkaç santim önünde durarak önünü tıkadım. "Bir çeşit tanrı olman sana bunu yapma hakkını vermez. Sana benden uzak durmanı söylemiştim."

"Biliyorum." Ellerini ceplerine soktu. Yüzünde o kadar acınası bir ifade vardı ki bir an için onun kötü adam olduğunu unutuverdim. "Yalnızca birkaç dakikana ihtiyacım var ve sonra her şey normale dönecek. Lütfen."

Huzursuzca iç geçirdim. "Pekâlâ. Beş dakikan var."

"Yeter de artar bile." Sırtı ancak tek yaptığım gözlerimi dikip ona bakmak olduğundan gülümsemesi yavaşça soldu. "Seni öldürmeye çalışan kişi ben değilim."

Afallamış halde gözlerimi kırpıştırdım. Bu, söylemesini beklediğim en son şeydi. Yavaşça, "En mantıklı seçenek sensin," dedim. "İstediğin kadar yalanlayabilirsin, fakat ben bir parça kanıt olmaksızın sözüne güvenebilecek kadar aptal değilim."

Garip ve neredeyse antik bir hareketle başını kaldırarak onayladı. Bu, kim ve ne olduğunun sarsıcı bir hatırlatıcısıydı. "Senden bana güvenmeni bekleyemem. Ancak istersen Henry'ye sorabilirsin. Belli sebeplerden dolayı sınav sürecinde asla görev almadım. Sen benim dostumsun, seni asla incitmem."

Huysuzca, "Bu kadar uzun süre dayanabilmemin sebebi bu mu?" dedim. "Arkadaş olduğumuz için mi?"

İfadesi, anlaşılması zor bir hal aldı. "Sana söyledim, katil ben değilim. Beni bundan şüphe etmeyecek kadar iyi tanıyor olmalısın."

"Son zamanlarda seni biraz olsun tanıyabildiğimden bile şüphe ediyorum," diye çıktım, en azından utanmış görünecek kadar edepli davrandı.

"Hayatta kaldın çünkü herkes seni güvende tutabilmek için olağanüstü önlemler aldı. Muhafızlar, yardımcılar, yiyecek testleri... Ne kadar yakından takip edildiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

Omurgamdan aşağı bir ürperti dalgası geçti. "Bir asırdan beri bunu kimin yaptığı hakkında hiçbir fikriniz yok mu? Siz tanrıların bilge olduğunu sanırdım."

Güldü ancak gülüşü bomboştı. "Bu ne kadar da güzel olurdu, öyle değil mi? Bütün bir sorun silsilesi çözülmüş olurdu. Ancak hayır, bilmiyoruz. Rehberleri takip ettik, çalışanları değiştirdik. İşin içinde olan herkesi sorguladık ancak

elimize hiçbir şey geçmedi. Henry öldürülen kızlarla konuşmak için Ölüer Diyarı'na bile gitti, ancak onlar da hiçbir şey görmemişler."

Kaşlarımı çattım. Henry için, benim tehlikede oluşum zor olduğu kadar, bu yüzden ölen kızlarla konuşmanın ona ne kadar da acı vermiş olabileceğini hayal edemiyordum. Şüphesiz kendi yüzünden öldüklerini düşündüğü kızlarla.

Korkumu gölgelemek için kullandığım sinirli bir sesle, "Ne yani?" dedim. "Sizler bunu yapanın kim olduğu bulamıyorsanız, benim bulabilmemin imkânı yok demektir. O halde neden bunları bana anlatıyorsun?"

"Çünkü güvende olmanı istiyorum," dedi. "Söylediklerimi dinlemek ve kendini korumak adına yapman gerekenleri yapmak için bana güvenmen gerekmiyor. Henry katilin daha önce kullandığı tüm yöntemleri engelledi. Bunun tek anlamı, senin için başka yöntemler kullanacakları. Henry bunu biliyor, hepimiz bunu biliyoruz ve sen de bilmelisin."

Gözlerimi devirerek, "Güzel," dedim. "Yani zehirli yiyecekler yerine bir katil arı sürüsüne karşı mı dikkatli olmalıyım? Ya da kafama düşmek üzere olan bir örs? Ne?"

"Herhangi bir şey," dedi. "Olağan dışı herhangi bir şey. Ve eğer bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenirsen oradan hemen uzaklaş, tamam mı? Senden ne kadar da hoşlanıyor gibi göründükleri umurumda bile değil. O köşkteki birileri senin ölmeni istiyor ve bir parça da olsa yaşama şansın olsun istiyorsa, bunu asla unutmamalısın."

Cevap vermedim. Eden Köşkü'nde yaşamaya alışmıştım ve hayatım mükemmel olmasa bile en azından artık acınacak halde değildim. Ancak beni öldürmeye çalışan kişiyi tanıyor, hatta çok iyi tanıyor olabileceğim düşüncesi, beni itiraf etmek istediğimden de çok sarsmıştı. Tehlikede olanın yalnızca

annemin ve Henry'nin hayatları olmadığını ilk kez bu kadar iyi anlamıştım. Benimki de buna dahildi.

Bir fırtına yaklaşırken, "Bunları neden bana anlatıyorsun?" dedim. "Eğer ölürsem Henry yok olacak ve sen de istediğin her şeyi elde edeceksin."

Bakışlarını yere dikti. "Her şeyi değil."

Henry'yi mi, yoksa beni mi kaybetmeyi kastettiğini düşünmeye fırsat bulamadan gökyüzü çatırdadı ve ilk kez rüyamda yağmur yağmaya başladı.

James yağmurun içinden, "Bana güvende olacağına dair söz ver," dedi. "İhtiyatsız davranmayacağına söz ver."

Başımı salladım. Hayatımdan geriye kalan parçacıklar içinde mutluluğu bulabilmem ne kadar zor olursa olsun bunun için ölmeye niyetim yoktu. Annem için evet, ancak kendim için değil.

"Teşekkür ederim," dedi. Omuzları rahatlamayla çökmüştü. "Baharda görüşürüz. Şey, Kate?"

Ona baktım, park gözden kaybolurken tam bir sessizlik içindeydim.

"Çok üzgünüm," dedi ve bu, karanlık etrafımı kaplamadan önce duyduğum son şey oldu.

James'e hâlâ kızgın olmama rağmen yatağında nefes nefese kalmış bir halde yalnız başıma uyandığımda, ben Henry ve annemin hayatını kurtarmak için bu kadar çabalarken belki James'in çabaladığı şeyin de benimkini kurtarmak olabileceğini düşünmeden edemedim.

Noel, annemle kutladığımız tek tatil günüydü ve her zaman da son derece neşeli geçerdi. New York'tayken bir Noel ağacının sığamayacağı kadar küçük bir dairemiz vardı ancak bir seferinde oturma odasının bir köşesine bir ağaç sokabilmeyi başarmış ve onu süslemek için saatlerce uğraşmıştık.

Annem, işimizi bitirip uğraşlarımızın sonucunu seyredebilmek için ağacın karşısına geçtiğimizde, bunu bir metal ormanın içinde küçük bir doğa parçası diye nitelendirmişti.

Evlerimizdeki ağaçlar Eden Köşkü'nün etrafında yükselen devasa Noel ağaçlarıyla karşılaştırıldıklarında ince dallar gibi kalıyorlardı. Neredeyse bir gecede bütün köşkü kaplamışlardı ve şekerli çöreklerin kokusu haftalarca koridorlardan silinmemişti. Çalışanlar heyecandan sersemlemişlerdi ve havada kötü günlerimde bile silkinip kurtulamadığım bir eğlence havası vardı. Bunun yerine kış gündönümünü kutlamalarını beklemiştim ama Ella benim için bu sefer Noel'i kutlayacaklarını açıkça dile getirmişti.

Diğer kızlardan hiçbirinin Noel sonrasına dek dayanamadığı gerçeğini aklımdan çıkarmamıştım ve James'e ne kadar kızgın olursam olayım yine de asla yalnız başıma kalmamaya dikkat ediyordum. Ancak Noel yaklaştıkça Henry'nin ortalıkta daha az görünmeye başlaması benim için işleri zorlaştırıyordu. Güz döneminde fırsat bulduğunca yanıma gelmişti ancak şimdi onu yalnızca akşamları görebiliyordum. Akşamları ise işler her zamankinden daha kötü gidiyordu ve annemin önerisine rağmen Henry'ye ihtiyacı olan amacı nasıl vereceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Noel sonrasına kadar hayatta kalmayı başardığımda her şeyin düzeleceğini umuyordum ancak bunun da bir garantisi yoktu. Bunu başaramama olasılığını düşünmeyi kendime yasaklamıştım.

Ancak Henry'nin mutlu bir Noel geçirmesini istediğimi biliyordum. Bütün ahali hep birlikte akşam yemeği yiyecekti ve bu iyi bir başlangıç olmasına rağmen, Henry'ye annemle birlikte geçirdiğimiz türden bir Noel yaşatmak istiyordum. Belki de onu hayatımın özel bir alanına davet ettiğim takdirde bana aynı şekilde karşılık verirdi ya da en azından artık karşımda

somurtmaktan vazgeçerdi. Ve, bencilce bir düşünce de olsa, Noel'i yalnız başıma geçirmek istemiyordum.

Noel arifesinde kahvaltımı yaparken odama devasa bir ağaç ve iki kutu süs malzemesi getirilmişti. Derslerim tatil nedeniyle iptal edilmişti, bu nedenle Ava'yı ikimiz de akşam yemeği için hazırlanmaya başlamadan önce bana yardım etmesi için odama sürüklemiştim. Ava, Henry yokken baş başa kalabilecek kadar güvendiğim tek kişiydi. Her şeyden önce diğer kızların zamanında Ava oralarda değildi ve Henry'nin güz ekinoksunda yaptığı öneriyi kabul etmediğim için beni öldürmeye kalkışmayacağından da yeterince emindim.

Öğle saatlerinin başlangıcıydı, ancak onu davet ettiğime pişman olmaya başlamıştım bile.

Ava birbirine girmiş ışıklı bir kabloyu çekiştirirken somurtkan bir sesle, "Bu gece Xander'la olan randevuma geç kalırsam bundan seni sorumlu tutacağım," dedi. Artık adı Pogo olan köpeğim yanı başımda ikimizi ilgiyle izliyordu.

Işıkları Ava'nın gaddarlığından kurtarmak için bir süs yığınının üzerinden eğilerek, "O kadar sert çekiştirme," dedim. "Çok hassaslar. Ayrıca geç kalmayacaksın. Hem Theo'yla çıktığını sanıyordum?"

Tekdüze bir sesle, "Artık çıkmıyorum," dedi. "Xander'la tekrar barıştım ve beni bu akşamki ziyafet yerine, kendi özel partimizi yapmak için odasına davet etti."

Hiçbir şey sormadım. "İşte, yardım eder misin?" Ona kablunun bir ucunu vererek düğümü kolayca çözdüm. "Şimdi arkadan dolaş. Süslerin üzerine basma! Evet, işte böyle."

Ben ışıkları yerleştirirken Ava yerinde duruyordu, ancak üstteki dalları süslemek için bir kanca kullanmam gerekti. "Ya siz bu gece Henry'yle ne yapacaksınız?"

"Bu bir sır," dedim. Yüzündeki ifadeyi görmek için ağacın etrafından dolaştığımda ise gözlerimi devirdim. "Onu değil. Sen ve Xander ne yapacaksınız?"

"Onu." Bana muzip bir bakış fırlattığında kaşlarımı çattım. "Ne? Ben ölüyüm. Bunun artık bir önemi yok."

"Onlarla yatma, Ava." Yerdeki hassas, cam süslemeleri almak için eğildim ve zihnimde beliren Henry ve Persephone'nin görüntüsünü görmezden geldim. Ava, sevdiği birini Persephone gibi terk etmezdi. "Ciddiyim. Bu bir oyun değil. Henry ortalıkta düşüp kalkanlara pek de hoşgörülü davranmıyor ve onu kızdırmak yapmak isteyeceğin son şey olur. Lütfen. Benim için." Başarısızlık uçurumunun kenarında sallanıyordum. "İşte, bunlardan birkaçını al."

Ava süslemeleri alarak ağaca rastgele bir şekilde, yeni asılan süslerin ağırlığıyla tehlikeli biçimde eğilen dallara asmaya başladı. Yüzümü buruşturarak süsleri yeniden düzenlemeye koyuldum. Birkaç dakika boyunca bu şekilde devam ettikten sonra Ava etrafında dönerek gözlerime baktı. İrkilerek elimdeki süsü, yere tam da bu sebeple serdiğim halı parçasının üzerine düşürdüm.

"Bir sürtük olduğumu düşünüyorsun, öyle değil mi?"

Pembeleşmiş yanakları ve kırmızı gözlerine bakarak, "Ne?" dedim. Ağlamasına ramak kalmıştı. "Neden böyle düşündüğümü düşünüyorsun?"

"Çünkü." Arkasını döndü ve çekiştirirken tüm ağacı sallayarak süslemeleri asmaya devam etti. Yere bir süs daha düştüğünde, olduğu yerde yavaşça çökerek yere oturdu. "Xander'im sadece onunla yatacağım için benden hoşlandığını düşünüyorum."

Onun yanında dizlerimin üzerine çökerek dikkatle, "Neden böyle düşünüyorsun?" dedim. Haklı olması muhtemeldi, ama

belki de tek sebep bu değildi. Gittiği her yerde Henry dışındaki bütün erkekler bakışlarını ona sabitliyorlardı ve Ava'nın bundan başka ne olmasını umduğunu anlayamıyordum.

"Bilmiyorum," dedi. "Benimle hiç konuşmuyor. Bana bir şeyler anlatıyor, gösteriyor ya da beni öpüyor ancak onunla yatmadığım takdirde birdenbire yapacak başka şeyler buluyor. Ya da beni diğer kızlarla kıskandırmaya çalışıyor."

Tekdüze bir sesle, "O halde Xander tam bir ahmak," dedim. "Ve sen onsuz daha mutlusun."

Burnunu çekti. "Öyle mi dersin?"

"Evet, öyle diyorum." Durakladım. "Ya Theo? Theo daha iyiydi, öyle değil mi?"

Ava gözlerini devirdi. "O kadar koruyucuydu ki nefes almama bile izin vermiyordu. Ama evet," diye yavaşça ekledi, "daha iyiydi. Duygusal, ancak iyi."

"O halde neden Xander'dan ayrılmıyorsun? Özellikle de onsuz daha mutlu olabileceksen."

"Ama olamam." Ağlamaklı gözlerle bana baktı. "Burada çok yalnızım, Kate. Bunu sen de biliyorsun. Sen hep çok meşgulsün, Ella benden hoşlanmıyor. Calliope'den ben hoşlanmıyorum. Eğer Xander'dan ayrılırsam geriye kim kalır?"

Söylenecek doğru kelimeleri bulmaya çalıştım, ancak aklıma hiçbir şey gelmedi. Ava burada benim kadar yalnızdı ve bir anlamda birbirimize sahip olmamıza rağmen Ava, en az benim o öldüğünde hissettiğim kayıp kadar büyük bir kayıp acısı yaşamıştı. Ailesini kaybetmişti ve bunu çok iyi saklıyor olmasına rağmen bu gibi anlar bana her şeyi tekrar hatırlatıyordu.

Ona sarılarak, "Çok üzgünüm," dedim. "Bazı zamanlar meşgul olsam da her zaman senin yanıdayım ve olacağım da. Söz veriyorum. Yalnızca dikkatli ol, tamam mı?"

Birkaç saniye boyunca hiçbir tepki vermedi fakat sonra yüzünü boynuma gömerek kollarını etrafıma sardı. İyiden iyiye ağlamaya başladığında omuzları titriyor ve kesik kesik nefes alıyordu. Ben bu gibi şeylerde daha iyi olmayı dileyerek sırtını olabildiğince sakinleştirici hareketlerle okşamaya çalışıyordum. New York'ta tanıdığım hiç kimse benim yanımda böyle sine kendini bırakmamıştı. Gerçi yaptıklarımın yararı olmuş gibi görünüyordu, bu yüzden hareketsiz kaldım ve Ava'nın içini dökerek rahatlamasını bekledim.

Sonunda gevşeyerek gözlerime bakabilecek kadar geri çekildi. Yüzündeki somurtkan ifadeyi gördüğümde en kötüsünü atlatmış olduğumuzu anladım. Ava gözlerini silerek, "Sana nasıl yüzeceğini öğretmeme izin bile vermezken seninle nasıl arkadaş olabiliriz?" dedi.

Onu, "Bana bunlar işlemez, Ava," diye uyardım. "Bunu sevgililerin üzerinde ne kadar denediğin umurumda bile değil."

Omuzları tekrar düşünce iç geçirdim.

"Yüzmeyi öğrenmek istemiyorum. Senden hoşlanmadığım ya da seninle vakit geçirmek istemediğim için değil, sudan korktuğum için. Birden suya atlayarak yüzmeyi öğrenmem o kadar da kolay değil, anlıyor musun?"

Gözleri irileşti. "Sudan mı korkuyorsun? Tanrı'nın şahitliğinde sudan korktuğunu mu söylüyorsun?"

Bu anı olabildiğince utanç verici hale getirmeye kararlıydı. "Son derece korkuyorum," dedim. "Dört ya da beş yaşlarındayken Central Park'taki gölde yüzmenin eğlenceli olacağını düşünmüştüm ve göle atlayıp bir kaya gibi dibe battım. Annem peşimden atlayarak beni kurtarmak zorunda kaldı. O zamandan beri denemeye cesaret edemiyorum."

Annemden bu kadar gelişigüzel bir biçimde bahsetmek boğazımın daralmasına neden oldu ancak Ava neyse ki hiçbir

şey fark etmedi. Bunun yerine, beni tartan bakışlarla süzmekle meşguldü ve o anda başımın belada olduğunu anladım.

Doğrularak, "Bak ne diyorum," dedi. "Hava biraz daha ısındığında sana yüzme öğreteceğim ve sen de... Bilemiyorum. Sana kocaman bir iyilik borçlu olayım, buna ne dersin?"

"Bana suya gönüllü olarak girmemi istetecek hiçbir şey önerebileceğini sanmıyorum." Süsleri alarak tekrar ayağa kalktım. Geriye çok az süs kalmıştı ve altlarına güzel, pembe bir kâğıda sarılmış küçük ve kalp şeklinde bir kutu sıkıştırılmıştı. Üzerindeki etikete süslü harflerle adım yazılmıştı. Kaşlarını çatarak kutuyu aldım. "Bu senden mi?"

Ava paketi süzdü. "Hayır. Onu nereden buldun?"

"Süslerin yanındaydı." Kurdeleyi açmaya yeltendim ancak Ava paketi elimden kaptı. "Hey!"

Sanki patlamak üzere olan bir bombaymış gibi paketi yatağın üzerine fırlatarak, "Ona dokunma," dedi. "Nereden geldiğini bilmiyorsun."

Sinirlenmiş bir halde süslemelere geri döndüm. "O bir Noel hediyesi, Ava. Hiç duydun mu?" James'in uyarısı beynimde yankılanıyordu. Fakat yaptığım tek şey paketi açmaya yeltenekti. İçinden çıkacak olan şeyi, hediyein nereden geldiğini bilmeden yemeye ya da giymeye çalışacak kadar aptal değilim. Ayrıca belki de içinden bir Noel kartı çıkacaktı. "Senin hediyein yatağın altında, istersen tabii."

Ava yatağın altına doğru eğilerek üzerinde adı yazan, mavi bir kâğıtla kaplanmış bir mücevher kutusu çıkardı. Paketi açarak içindeki altın halka küpeleri incelemesini seyrettim ancak ne kadar heyecanlı görünmeye çalıştıysa da, gözünün yatağının üzerindeki umulmadık hediyein üzerinde olduğunu hissedebiliyorum.

Küpeleri kulağına takarak, "Teşekkür ederim," dedi. "Çok güzeller."

"Rica ederim." Yatağa doğru ilerledim. "Gerçekten, Ava, bu yalnızca bir hediye. Eminim beni ısırmaya ya da..."

"Dur!"

Henry'nin sesi odada yankılanırken elim pembe kâğıtlı kutudan yalnızca birkaç santimetre ötede, havada asılı kaldı. Henry, ardında elleri silahlarında yarım düzine kadar muhafızla kapı eşiğinde duruyordu. Güç, dalgalar halinde bedeninden odaya yayılıyordu ve odanın ısısı o kadar düşmüştü ki kendi nefesimi görebileceğimi düşünüyordum. İlk kez, neden herkesin onunla aralarına saygılı bir mesafe koyduklarını anladım, özellikle de öfkeliyken.

Tedirginliğimi yutkunarak gidermeye çalıştım. "Bu bir hediye..."

Henry soğuk bir sesle, "Kate," dedi. "Geri çekil."

Söylediği gibi yaptım ancak bundan hiç de memnun değildim. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak hediyeyi almasını izledim. Parlak bir baloncuk belirerek kutuyu tamamen sardı, şaşkınlıktan donakalmıştım.

"Sen nasıl..."

"Kutuyu açmam gerekiyor. Bu en güvenli yol."

Kapak, ona dokunan hiçbir şey olmaksızın kendi kendine açıldı. İçinde, her biri değişik renk ve şekillerde bir sürü çikolata vardı. Mor çiçekli olan, diğerlerinden ayrılarak yükseldi ve ikiye bölündü.

Çikolatanın içinde nuga ya da çilek dolgusu yerine yeşil bir sıvı vardı ve sıvı, pembe kâğıdın üzerine damladığında birkaç metre öteden bile duyabildiğim bir cızırtı duyuldu.

Henry muhafızlara, "Yemeği iptal edin," dedi. "Herkesin odalarında olduğundan emin olun. Köşkün didik didik aranmasını istiyorum."

Konuşma kabiliyetimi tekrar kazanmam birkaç dakikamı aldı ve konuşmaya başladığımda sesim bir kurbağanınkinden farksızdı. "Noel yemeğini iptal edemezsin."

"Edebilirim ve edeceğim. Sen de bu gece odanda kalacaksın, beni anladın mı?"

Anlamış mıydım? Henry çıldırmış mıydı? Keskin bir sesle, "Yalnızca iki şartla odamda kalırım," dedim. "Bir, köşkü aramayı bitirdiğinizde herkesin yemeğe inmesine izin vereceksin. İkisi için de yeterince zaman var."

Ağzı sinirle seğirdi ancak yine de başını salladı. "Pekâlâ. İkinci şartın?"

Tereddüt ettim. Sıra mutlu bir tatil geçirmeye gelene kadar yapılması gereken çok şey vardı ve beni reddettiği takdirde... Yine de en azından denemem gerekiyordu. "İki, akşamı benimle geçirip olabildiğince eğlenmeye çalışacaksın. Ve," diye ekledim, "sürekli bu kadar asabi davranmaktan vazgeçeceksin. Artık sinirlerime dokunmaya başlıyor."

Birkaç dakika boyunca cevap vermese de sonunda yine başını sallamakla yetindi. Ancak bir anlığına yüzünde ufak bir gülümseme izi görür gibi oldum. "Köşkün güvenliği sağlandığında burada olacağım. Bu arada sen de şüpheli görünen hiçbir paketi açmayacaksın."

Kapıdan çıkarken Ava'ya kendini takip etmesini işaret etti. Ava özür dilercesine omuz silkerek yeni küpelerine dokundu ve Henry'nin peşinden odadan çıkarak beni yalnız başıma bırakmadan önce bana göz kırptı. İç geçirdim ve köşkü aramalarının ne kadar sürebileceğini ya da her şeyden önce,

Ava'nın zehirli hediyeden nasıl da şüphelendiğini düşünmeye çalışarak yatağıma uzandım.

Öğle vaktinin geri kalanını zihnimi olanlardan uzak tutmak için odamı süsleyerek geçirdim. Ağaç, ışıklar söndürüldüğünde muhteşem görünüyordu, en üste bir yıldız yerleştirmeyi bile başarmıştım. Ancak en güzeli, yatak odama boydan boya asılmış, göz kırpan ışıklı tellerdi. Altından geçerken ışıkların renklerinin tenimde izler bıraktığını görebiliyordum. Bunlar bile şekerli çörek gibi kokuyordu ve eksik olan tek şey müzikti.

Süslemeyi bitirdiğimde Henry'nin artık gelmeyeceğine ikna olmuşum. Dışarısı karanlıktı, saat o kadar geç olmuştu ki midem gurulduyordu ve muhafızlara kaç kere sorduysam da hiçbirisi bana Henry'nin ne zaman geleceğini söylememişlerdi.

Noel'i yalnız başıma geçirmeyi planlayarak geceliğimi giydim ve odanın orta yerinde battaniye ve yastıklardan bir tepe oluşturdum. Tam ortalarındaki yerimi almıştım ki kapının açıldığını duydum. Henry elinde muhteşem kokan yiyeceklerle tepeleme dolu gümüş bir tepsiyle içeri girdi, Cerberus ve Pogo da peşinden geliyordu. Bana sessizce bir fincan sıcak çikolata verdi.

Fincanı ondan alarak yudumladım, tepside baklavaya benzer bir şey olduğunu fark etmiştim. Tıpkı annemin yaptıkları gibi kokuyordu. Ağzım sulandı.

"Akşam yemeğini kaçırdığına göre, aç olabileceğini düşündüm." Sesi, sanki nazik davranmak için elinden geleni yapıyormuş gibi, içime işleyen bir olağanlıktaydı. Kararsızlık içinde battaniyelerden yaptığım derme çatma yığına baktı. "Bir kişilik yer daha var mı?"

Davetkâr görünmeye çalışarak, "Fazlasıyla," dedim. "Eğer yerde oturmak sana göre değilse bir sandalye çekebilirsin. O da işini görür."

Birkaç saniye tereddüt ettikten sonra yanıma oturdu ve ona biraz daha yer açmak için yana doğru kaydım. Beceriksizce yönünü değiştirip durdu, ancak nihayet yerleşmeyi başardı.

"Annen ve sen bunu her yıl yapar mısınız?" dedi. "Yastıklarınızı alarak ışıkları seyretmek?"

"Genellikle." Sıcak çikolatamdan bir yudum aldım. "Annem geçen üç yılın Noel'lerini hastanede geçirdi ancak bir şekilde idare ettik. Köşkü ararken bir şey bulabildiniz mi?"

"Hayır. Ancak sana söz verdiğim üzere çalışanlara bir ziyafet verildi."

Başımı salladım, Henry yanımda otururken sessiz ve gergindi. Ancak en azından buradaydı. Işıklar gözlerimi yakana dek ağaca baktım. Gözlerimi kaçırdığımda hâlâ ampullerin şekillerini görebiliyordum. "Ölü olmak nasıl bir duygu?"

Ağzımdan nasıl bir şey kaçırdığımı fark ettiğimde kızardım ve Henry'nin çabucak cevap vermemiş olması durumu daha da kötüleştirdi. Sonunda, "Bilemiyorum," dedi. "Canlı olmanın nasıl bir duygu olduğunu da öyle."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Doğru. Bunu unutup duruyordum.

"Ama eğer istersen," dedi, "sana ölümü anlatabilirim."

Kafamı kaldırarak ona baktım. "Ne farkı var?"

"Ölüm, ölme sürecidir. Ölü olmak ise ölüm gerçekleşikten sonra olanlardır."

"Ah." Annemin ölüyor olduğu gerçeğini zihnimden kasten uzak tutuyordum. Acılı olup olmayacağını, gerçekten de bir ışık olup olmadığını ve ölüirken bunun farkında olup olmayacağını da. Ancak Henry bunları anlatırken bilmediği bir şey üzerinde tahmin yürütüyor olmayacaktı. "Lütfen?"

Çekinerek kolunu uzattı ve beni oldukça şaşırtarak, omuzlarının üzerine koydu. Hâlâ kaskatıydı ancak bu, haftalardan

beri aramızdaki ilk fiziksel temastı. "Ölüm, ölümlülerin düşündükleri kadar kötü bir şey değil. Uykuya dalmaktan bir farkı yok. Ya da bana söylendiğine göre öyle. Canını acıtan bir yaran varken bile bu çok çabuk gerçekleşir."

"Uykuya..." Yutkundum. "Uykuya dalma bölümünden sonra neler olur? Parlak bir ışık var mı?"

Henry en azından gülmeme nezaketini gösterdi. "Hayır, beyaz bir ışık falan yok. Ancak yine de kapılar var," diye ekledi ve bana anlamlı bir bakış fırlattı. Anlamamı sağlamaya çalıştığı şeyi kavrayamamıştım, sonunda pes ederek söylemeye karar verdi. "Arazinin girişindeki kapılar."

Gözlerimi kırıştırdım. "Ah." Ve sonra duyduklarımı düşündüm. "Ah. Yani bu..."

"Bazen, yararlı olabileceklerinde burada kalırlar. Fakat çoğu zaman öbür tarafa gönderilirler."

"Öbür taraf nedir?"

"Ölüler Diyarı, ruhların sonsuza kadar kaldıkları yer."

"O halde cennet diye bir yer var mı?"

Parmakları yavaşça çıplak koluma dolandı ve ben, düşünmeden Henry'ye yaslandım. Belki de annem haklıydı, belki de Noel'e kadar hayatta kalamayacağımdan endişelendiği için bana karşı bu kadar mesafeli davranmıştı. Ya da belki sadece beni rahatlatmaya çalışıyordu. Her koşulda bu temas sıcacık ve ben buna hasret kalmıştım.

Sesi tarafsız bir kisveye bürünerek, "Önceleri birçok farklı inanç vardı, bu nedenle Ölüler Diyarı tanımlanmamıştı," dedi. "Sonra yaygın dinler ve bunlarla birlikte Tartarus, Elysium ve daha birçokları ortaya çıktı. O zamandan sonra dinler geliştikçe..." Kelimelerini dikkatlice seçmeye çalışıyormuş gibi durakladı. "Ahiret, bir ruhun inandığı ya da olmasını dilediği biçime büründü."

Zihnimin içinde sonsuz tane olasılık dans ediyor ve başımı döndürüyordu. "Bu iş bazen karmaşık hale gelmiyor mu?"

"Geliyor." Bu sefer gülümsememe karşılık verdi. "Bu yüzden tek başıma hüküm süremem. James geçici olarak bana yardım ediyor."

Anında bütün tadım kaçtı. "Eğer sen tek başına hüküm süremiyorsan, sen yok olduğunda James bunu nasıl yapacak?"

Henry kıpırdanınca bir anlığına kolunu omuzlarımdan çekeceğinden korktum. Elimi onun elinin üzerine koyduğumda hareket etmeyi kesti. "Bilmiyorum. İşler o noktaya geldiği takdirde bu artık benim sorunum olmaktan çıkacak. Söz konusu sen olduğundaki tutumuna bakılacak olursa, senin yardımını istemeyi planladığı sonucunu çıkarabilirim. Fakat konsey var olduğu sürece son söz onların olacak. Eğer sınavları benim için geçemezsen, onun için de geçememiş olursun."

James'in benden, tıpkı Henry'nin yaptığı gibi bana sonsuza kadar katlanmayı önerecek kadar hoşlandığı düşüncesi asla aklımdan geçmemişti. Derin bir nefes alarak huzursuzlanmamaya çalıştım. Henry'nin haklı olma gibi bir zorunluluğu yoktu. James ve ben sadece arkadaştık, eğer aramızda bu kadarı bile kaldıysa. Bunu biliyordu. İkisi de biliyordu. "Ben ne yapacağım? Yani, geçersen. Burada hayat nasıl işliyor?"

Henry, "Bu bir iş, tıpkı diğer birçok şey gibi," dedi, ışıkların gözlerindeki yansımalarını görebiliyordum. "Büyük bölümü, çekişme içindeki işleri düzene sokmak ya da bir ruh kararsız kaldığında, onun daha geniş bir bakış açısına sahip olmasını sağlamak. Ruh yargılanacağını düşünmediği sürece müdahale etmeyiz."

Annemin neye inandığını hatırlamaya çalışarak, "Ya onlara ne olur?" diye sordum. Metodist? Lüteriyen? Presbiteryen? Bunun bir önemi var mıydı?

Henry, "Bu, ruhların inanç sistemine göre değişir," dedi. "Eğer insan formunda kalacaklarını düşünüyorlarsa, başlarına gelecek şey budur. Eğer bir ısı ve ışık topundan fazlası olmayacaklarını düşünüyorlarsa da aynı şey geçerli."

"Ya inandıkları ve olmasını istedikleri şey birbirinden farklıysa?"

"Bu da müdahale ettiğimiz durumlardan biri."

Sessiz kaldım. Sonsuzluğun geri kalanını ölümlere hükmederek geçirmek imkânsız görünüyordu, asla ulaşamayacağım uzaklıktaki bir şey gibiydi ve bunu istediğimden de pek emin değildim. Bütün bunları yapacağım iş ya da ölümsüzlük adına yapmıyordum. Henry'yi gördükten sonra sonsuzluğun ne kadar büyük bir yalnızlık olduğunu hayal edemiyor ve bunu denemeye de can atmıyordum.

"Ya bunun altından kalkamazsam?" dedim. "Ya acınası bir biçimde başarısız olursam ve başka birini bulman gerekirse?"

Cevap vermesi uzun zaman aldı. "Sınavlar tam da bunun için yapılıyor. Ben seni seçerek üzerime düşeni yapmış oldum ve bunun altından kalkabileceğine inanıyorum. Kız ve erkek kardeşlerim seni sınıyorlar çünkü bu görev yanında büyük bir sorumluluk getiriyor. Hiçbir hata payın da yok. Eğer yapamayacaksan, geçemeyeceksin. Bu kadar basit."

Görünürde basit olan hiçbir şey yoktu ancak bahara kadar hayatta kalmayı başarmam gerekirken sonrasında neler olacağına odaklanamazdım. Bütün sınavları geçsem bile konsey benden hoşlanmadığı takdirde bütün bu varsayımlar geçersiz sayılacaktı. James sayesinde halihazırda bana karşı olan en azından bir oy vardı. Eğer buna oybirliğiyle karar vereceklerse her şey çoktan bitmişti.

Yavaşça, "Henry?" dedim. Doğrudan ağaca bakıyordu. "Geçmek istediğimi biliyorsun, öyle değil mi?"

"Bu kadarında karar kıldım, evet. Hâlâ burada olduğuna göre."

İğnelemesini duymazdan geldim. Elimin altında sıcacık duran elini sıktım. "Yalnızca annem için değil. Senin için de. Çok uzun zamandır gayret ettiğini biliyorum, kendince sana yardım etmeye çalışan küçük, aptal kızın biri olduğumu da ve başaramayacağımı düşündüğünü de öyle. Ama senden hoşlandım, Henry ve bunu senin için de yapıyorum, anlıyor musun? Yok olmanı istemiyorum."

Bana bakmıyordu ancak yine de dudaklarında mutsuz bir gülümsemenin belirdiğini görebiliyordum. "Sen asla küçük, aptal kızın biri olamazsın," dedi. "Seni etkilemek ya da işleri zaten olduğundan daha da zor hale getirmek istemiyorum fakat sana ne olacağını umursamadığımı sakın düşünme, Kate. Persephone'nin yerini hiç kimse dolduramayacak olabilir. Ama bu durumda bile senin herhangi bir başarısızlığın söz konusu olamaz. Eğer bunu yapabilecek biri varsa, bu kişinin sen olduğunu biliyorum."

"O halde lütfen vazgeçme. Ben asla Persephone olmaya-
cağım ve bunun bilincindeyim ama seninle dost olabiliriz. Ve bundan sonra yalnız kalman gerekmez."

Henry yüzünü görüş alanımdan tamamen gizleyerek bakışlarını başka yöne çevirdi. Konuşmaya başladığında sesi, sanki titremesini engellemek istiyormuş gibi gergindi.

"Bu çok hoşuma gider," dedi ve daha önce tutmakta olduğunu fark etmediğim nefesimi bırakarak elimi onunkinin üzerinden çektim. Bana bakmadı ancak elini yeniden kendi kucığına koydu.

"Artık sana Noel hediyemi verebilir miyim?" dedim. "Zehirli olmadığına söz veriyorum."

şarılmuş kocaman kutuyu çıkarmak için yatağımın altına doğru eğildim ve paketi alarak Henry'ye doğru ilerledim. Şaşkınlık içinde, saniyeler önce oturmakta olduğum yerde bir hediye paketi olduğunu gördüm.

Henry, "Senin hediyen," dedi. "Bu da zehirli değil."

"Teşekkür ederim." Oturarak hediyesini ona verdim ancak Henry benim kendi hediyemi açmamı izlerken kutuyu bir kenara bırakmıştı bile. Gümüş renkli kâğıdı çıkardığımda altından basit bir kutu çıktı. Loş ışıktaki gözlerimi kısarak, kutunun çerçeveli siyah-beyaz bir fotoğrafı gizleyen kapağını ve altındaki ince kâğıdı kaldırdım.

Donakalmıştım. Çerçevenin içindeki resim, ben yedi yaşındayken annemle çekildiğimiz fotoğraflardan en sevdiğimdi. Doğum günümde Central Park'ın tam ortasında, tam olarak rüyalarımda bulduğumuz noktadaydık ve sahibinin elinden boşanmış bir köpek tarafından yerle bir edilen bir piknik sofrası hazırlamıştık. Sağlam kalan tek şey, anneme yaparken yardım ettiğim küçük keklerdi.

Resimde, bir zamanlar öğle yemeğimiz olan karmaşanın ortasında ellerimizde birer kekle oturuyorduk. Mor süslemeli çikolatalı kekleri hatırlıyordum. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Annem kollarını bana sarmıştı ve ikimiz de kameraya bakmaksızın gülümsüyorduk. Köpeğin sahibi soframızı mahvetmenin karşılığı olarak bir yığın fotoğrafımızı çekmişti ve sonunda bu resim, geçen on bir seneyi yatağımın başucunda bir çerçeve içinde geçiren olmuştu.

Ancak resme bakarken, eskisi gibi olmadığını fark ettim. Tıpkı Persephone'nin odasındaki resim gibi bir derinliği vardı. Henry buna bir yansıma demişti, ancak o ve Persephone'nin

Gözlerimi elimle şimdiki Henry'ye, ne söyleyeceğimi..."

Henry bir elini kaldırdı ve sustum. "Ben de kendi hediyemi açana kadar bekle."

Henry büyük kutuyu açarken görüşüm bulanık halde beklemeye koyuldum. Düzgün paketleyebilmek için dört kez denemem gerekmişti. Kapağı kaldırdığında durakladı. Özenle süslediğim battaniyeyi incelerken şaşkın bir sesle, "Bu nedir?" diye sordu. Hediyeyi hazırlamanın, aksini yaptığım takdirde haftalar yerine günlerimi alacağını bildiğim halde kimsenin bana yardım etmesine izin vermemiştim.

Resmimi göğsüme bastırarak, "Bu, gece göğü," dedim. "Noktaları görüyor musun? Onlar yıldızlar. Yıldızların hareket etmesi hakkında söylediklerini hatırladım. Persephone'yle tanıştığında farklı olduklarını söylemiştin ve bunlar da şimdiki halleri. Benimle tanıştığın zamanki."

Henry battaniyenin üzerine titizlikle yerleştirdiğim takım yıldızları inceledi ve parmaklarıyla nazikçe Bakire takımı yıldızı olduğunu fark ettiğim yıldızların üzerinden geçirdi. Bakire. Virgo. Kore.

"Teşekkür ederim." Ay ışığı gözleriyle bana baktı ve bir şeyler aniden değişiverdi. Bütün bu zaman boyunca aramızda olan duvar yıkılmıştı ve Henry bir anlığına neredeyse başka bir insana dönüşmüştü. "Her şey için. Hayatımda hiç bu kadar mükemmel bir hediye almamıştım."

Bir kaşımı havaya kaldırdım. "Buna inandığımdan pek de emin değilim."

"İnanmalısın." Elini kumaşın üzerinde dolaştırmaya devam etti. "Bu kadar olağandışı bir hediye almayalı çok uzun zaman oldu."

Gözlerimi ondan alamadım ve yüzündeki her ince ayrıntıyı içime çekerek ona bakmaya devam ettim. Duvarın yıkılmasıyla neredeyse kabuğunun altında gerçekten kim olduğunu görebiliyordum: nazik, yalnız ve korkmuş, sevmekten başka gayesi olmayan biri. "Bir şey deneyebilir miyim?" dedim. "Eğer hoşlanmazsan duracağım."

Başını aşağı yukarı hareket ettirdi. Derin bir nefes alarak midemin parende atmasını engellemeye çalıştım. İçimde bulabildiğim bütün cesaret kırıntılarını toplayarak öne eğildim ve dudaklarımı sade ve erdemli bir hareketle onunkilere değdirdim. Hayatımda yalnızca bir ya da iki erkeği öpmüştüm ve bu his bana utanç verici olmasa da, pek tanıdık gelmiyordu. Hoş, diye düşündüm. Çok hoştu.

Henry şaşırmış görünüyordu ancak direnmedi. İstiraplı birkaç saniye sonra kendini bıraktı ve elini boynuma sararak bana karşılık verdi. Tenime dokunan sıcak teni neredeyse dayanılmazdı.

Ne kadar süre sonra kendimi geri çekilmeye zorladığımı bilmiyorum. Nefesimi düzenlemeye çalışırken kaçıp gitmesinden korkarak dikkatle Henry'yi izliyordum. İfade­siz bir yüzle yerinde sabit bir halde oturuyordu ve sonunda artık daha fazla sessiz kalamayacağıma karar verdim.

"Bu..." Tereddüt etmeme rağmen ona gülümsedim. "Bunu sevdim. Hem de çok."

Bana çağlar kadar uzun gelen birkaç saniyeden sonra gülümsememe kendi küçük tebessümlerinden biriyle karşılık verdi. "Ben de."

Ürkek bir hareketle uzanarak, parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. Doğrudan onun gözleri yerine ellerimize bakıyordum. Elim o kadar küçüktü ki onunkinin içinde kaybolmuş gibiydi. "Henry? Beni yanlış anlama..."

Gerildiğini fark ettiğimde kendimi birdenbire suçlu hissettim, ancak yine de bunu muzip bir bakışla maskeleyemeye çalıştım.

"Bitirmeme izin ver. Yanlış anlama, ama bu gece Noel gecesi olduğu için, yani... Bu gece benimle kalır mısın?"

Gözleri bir milimetre kadar da olsa irileşti ve yanaklarım utanç içinde kızarıırken vakit kaybetmeden başımı salladım.

"Öyle değil. Önce bunu hak etmen gerekiyor ve bunun için bir resimden daha fazlasına ihtiyacın var, bunu biliyorsun." Bu zayıf mizah teşebbüsüm ortamdaki gerginliği Henry'nin özür dilercesine gülümsemesini sağlayacak kadar kırmış görünüyordu. "Ama bu gece kalabilir misin?"

Birkaç saniye geçti ve bunu, hormonları tavan yapmış, yalnızca şu şeyi düşünen liseli kızlar gibi sormuş olduğum için kendimi tekmelemek istiyordum. Ama ben kesinlikle şu şeyi düşünmüyordum. Yalnızca onun bana eşlik etmesini istiyordum. Henry beni mutlu ediyordu ve özellikle bu geceyi yalnız geçirmek istemiyordum. Her şeyden önce, onun da bu geceyi yalnız geçirmesini istemiyordum.

"Evet," dedi. "Kalabilirim."

Hiçbir şey olmadı.

Akşamın geri kalanını konuşarak ve ağacın üzerindeki ışıkları izleyerek geçirdik. Uyku vakti geldiğinde ise yanına kıvrılarak, göğsünü bir yastık olarak yüz­süzce kullandım fakat hepsi buydu.

Onu bir kez daha öpmedim, işleri berbat etme riskini alamayacak kadar memnundum halimden. Henry böyle baskılanmayı hak etmiyordu ve bir sonraki adımı atmış olmam önümde yepyeni kapılar açmış olmasına rağmen şu an yalnızca arkadaşlığının tadını çıkarmak istiyordum. İkimiz de

garip sonuçlar doğuran garip anlarla mahvolmuş bir geceden çok, güzel bir Noel eğlencesini hak etmiştik.

Annemle birlikte, yazı yaşayan şehirdeki sis üzerimize yağarken Central Park'ta dolaşıyorduk. Annem Henry ile aramızda geçenleri ona aktarırken halinden memnun görünüyordu ve onu öptüğümü söylediğimde bana güldü.

Ondan yıllardır duymadığım kadar mutlu bir sesle, "İşte benim kızım," dedi.

Birlikte son Noel'imizi dondurma yerken sıcak yaz güneşinin altında bahçeleri dolaşarak geçirdik ve annem bana birkaç vahşi çiçek gösterdi. Kolunu omuzlarımdan hiç çekmemişti, uyanır gibi olduğumu hissettiğimde ona son bir kez mutlu Noeller diledim.

Ancak memnuniyetim pek de uzun sürmedi. Uyandığımda duyduğum ilk şey kapının gümbürtüsü oldu. Kafam karışmış bir halde doğruldum ve Henry yataktan kalkarak kapıya doğru yürürken parmaklarımı her bir yöne doğru dağılmış saçlarımın arasından geçirdim.

O anda Henry'den nefret ettim. Kusursuz görünüyordu, bir tek saç teli bile yanlış yerde değildi ve her zamanki gibi zarafetle hareket ediyordu. Ben ise günün geri kalanını yerde uyuyarak geçirmek için her şeyimi verebilirdim.

Henry kapıyı açarak, "Evet?" dedi. Şaşkınlık içinde Ella'nın hemen ardından gelen Calliope ile birlikte içeri daldığını gördüm. Ella ağlıyordu, yüzü pancar gibi olmuştu ve Calliope asık yüzü ve düşük omuzlarıyla berbat görünüyordu.

Ella önce bana, sonra Henry'ye bakarak öfkeyle, "Onun gitmesini istiyorum!" diye haykırdı.

Henry yerdeki yastık ve battaniye yığınınına doğru giderek, "Bu bir rica mı, yoksa bir emir mi?" dedi.

Ella, Henry'ye döndü. "Onu incitiyor! Onu incitiyor, onu aramaya çıkmıştı ve şimdi..."

Ayaklarımın üzerinde durmaya çalışarak, "Bekle, kim?" dedim. "Neler oluyor?"

Ella gözyaşlarına boğuldu. Yanıma gelen Henry beklenti içindeki bakışlarını Calliope'ye çevirdi. Calliope, Henry'ye bakmaktan kaçınarak gözlerini yere dikmişti.

"Ava," dedi. "Geceyi Xander'la geçirdi ve bu sabah Theo onları buldu. İkisi kavga ettiler ve..."

Henry gerildi ve benim kanım dondu. Henry, "Ve?" dedi. "Xander öbür tarafa geçti."

BÖLÜM 14 HÜKÜM

Ava pek de fazla bir endişe duymaksızın odasının bir köşesinde yumaklanmış oturuyordu fakat yatağının üzerinde, bir zamanlar Xander'ın vücudu olan kanlı kalıntılar vardı. Odayı kaplayan berbat çürüme kokusu yüzünden ellerimi burnuma kapamıştım ancak bedeni inceleyen Henry bunu pek dert etmiyor gibi görünüyordu.

Ella ve Calliope bizimle gelmemişler ve köşkün başka bir kanadında Theo'yla birlikte kalmayı yeğlemişlerdi. Theo yaralanmıştı fakat Calliope'nin tarif ettiğine göre yarası ölümcül değildi. Şimdilik bekleyebilirdi.

Anlaşılan, Eden Köşkü'nde yaşayanlara göre öbür tarafa geçmek, dış dünyadaki ölümle aynı şeydi. Bu onlar için, ölümün yaşayanlar için olduğu kadar büyük bir sondu. Kendileri de öbür tarafa geçene kadar sevdiklerini bir daha göremiyorlardı. Xander artık yoktu, Ölüler Diyarı'na göçmüştü ve onu bulabilecek tek kişi Henry'ydi. Bunun asıl son olmadığı, Ava'yı eylülünden beri arkadaş olduğum herkesle beraber bir kez daha kaybedebileceğim ve bu sefer yeniden karşımda belirmeyecekleri gerçeğini hâlâ kabullenmeye çalışıyordum. Bu tür bir ölüm Eden Köşkü'ndeki insanlar için son adımdı.

Xander için bir orta-katman daha yoktu. Xander'ın yokluğunun köşkte yarattığı acılı boşluğa rağmen bu yerin hâlâ anlayabildiğim dünyanın bir parçası olduğunu bilmenin rahatlığını da yaşamıyor değildim. Sırta saplanan bıçak kan, çok fazla kan da ölüm demekti.

Ona yaklaşıırken, "Ava?" dedim. En ufak bir harekette saldırmaya hazırlanan korkmuş bir hayvana benziyordu.

Gözünden boşanan yaşlar yüzünden aşağı süzülürken, "Ciddi değildim," diye fısıldadı. Gözlerinin altına, yanaklarındaki yaşları silmiş olduğu yerlere kan bulaşmıştı. "Ben... Beni bir daha görmek istemediğini düşündüm ve Xander tam orada duruyordu ve ben..."

Bunun doğru olmadığını bile bile, "Her şey yolunda," dedim. Midem bulanıyordu ve bu katliam manzarası karşısında kusmamak için kendimi zor tutuyordum ancak bakışlarımı odadan uzaklaştırarak Ava'ya odaklandım. "Üstünü başını temizlemeliyiz."

Henry incelemesine devam ederken Ava'yı banyoya götürdüm. Bayılmayacağından emin olduğumda üzerine bir bornoz geçirerek saçları ve tenine bulaşmış kanı temizlemeye başladım. İkimiz de sessizdik. Ayrıntıları bilmek istemiyordum ve Ava bir şeyler söyleyemeyecek kadar sarsılmıştı. Yüzünü kuruladıktan sonra gözlerimi yatağın üzerindeki korkunç görüntüden uzak tutmaya çalışarak kafamı yatak odasının kapısından içeri uzattım.

"Onu ne yapmamı istersin?" dedim.

Henry odadan çıktığından beri yerinden ayrılmamıştı. "Muhafızlar Ava'yı, biz bir cezayı hak edip etmediğine karar verene dek kalacağı başka bir odaya götürecekler."

Rengim solmuştu. "Bu... Bu da mı bir sınav?"

Hiç kimsenin hareket edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde aniden yanımda beliriverdi. "Hayır. Xander öbür tarafa geçti. Şimdi gel benimle. Ava'yla ilgilenecekler."

Gözlerimi Xander'ın cesedinden koruyarak beni kapıya doğru yöneltti. Biz odadan çıkarken üniformalı bir kadın da içeri giriyordu, onu güçlkle fark edebilmişim.

Koridora çıktığımızda ciğerlerimi temiz havayla doldurarak, "Nereye gidiyoruz?" dedim.

"Theo'yu görmeye." Bir köşeyi döndü ve ben karşı çıkma-
dan peşinden gittim. Midem Theo'nun nasıl bir durumda ol-
duğu düşüncesiyle sarsılıyordu fakat bu konuyu düşünmeyi
reddediyordum. Bildiğim tek şey iyi olduğuydu.

Ancak odasına adım attığımız anda, durumunun iyiden
başka her şeye benzediğini anladım. Ella asık bir yüz ve titreyen
ellerle kardeşinin yanında oturuyordu. Henry ile birlikte
içeri girdiğimde bana öldürücü bakışlar fırlattı, bu nedenle
kapının girişinden bir adım içeride durakladım.

Henry yatağın ucunda durarak, "Durumu nasıl?" dedi.
Theo'nun bilinci yerinde değildi.

Ella sertçe, "Göğsündeki yara beni endişelendiriyor, bu-
nun dışındakiler yüzeysel. Yine de çok kan kaybetmiş," dedi.

"Kısa sürede uyanır mı?" Henry'nin sesinde şefkat ya da
endişeden eser yoktu. Sesi bomboştu ve bu boşluk beni o sa-
bah gördüğüm her şeyden daha çok korkutmuştu.

Ella başını salladı. "Bilmiyorum."

"Onu uyandırdığımda çekeceği acıya dayanabilir mi?"

İkimiz de Henry'ye baktık. Yüzünde bir önceki gece öp-
tüğüm Henry'den bir iz aradım ancak o adam burada de-
ğildi. Bu soğuk, içi boş kabuk, kesinlikle âşık olmak isteyece-
ğim biri değildi. Ancak bir yandan hangisinin gerçek Henry
olduğunu merak ediyordum.

Ella birkaç saniyeden sonra gözlerini Henry'den kaçırarak, "E-evet," dedi. "Dayanabilir."

Sesindeki belirsizliği duyabiliyordum ancak belli ki bu ka-
dan Henry'nin harekete geçmek için ihtiyaç duyduğu tek şeydi.
Elimi bırakarak yatağa yaklaştı ve Theo'nun üzerine eğildi.

Bir an sonra Theo'dan, bir şeylerin değiştiğine dair hiçbir
iz ya da bir neden olmaksızın bir inilti duyuldu. O kadar şiş-
mişti ki, gözlerini zorlukla aralayabildi ve bitkince öksürdü.
Göğsünden irkilmeme sebep olan bir vızıltı yükseliyordu.

Henry sakince, "Neler oldu?" dedi.

Theo ağzını birkaç kez açıp kapayarak cevaplamaya ça-
lıştı. "Ava?"

Ella şaşırtıcı derecede şefkat dolu bir sesle, "O gitti," dedi.
"Onu bir daha asla görmeyeceksin."

Theo bu haberle rahatlayacağı yerde gözleri irileşti ve ye-
rinde doğrularak oturmaya yeltendi. "Hayır," diyerek nefes
almaya çalıştı. Odanın uzak bir ucundan bile bunun ona ne
kadar büyük bir acı verdiğini hissedebiliyordum. "Ben... Ben
bunu istememiştim."

Henry, "Ava hâlâ burada," dedi ve Ella sarsılmış bir halde
arkasını döndü. "Xander gitti."

Theo gözlerini sıkı sıkıya kapatarak tekrar yatağın üze-
rine yığıldı. "Bana saldırdı," diye mırıldandı. "Ava'ya mutlu
Noeller dilemeye gitmişim ve birlikte olduklarını gördüm.
Xander kuralları unutmuş olmalı. Onunla kavga edeceğimi
düşündü. Kılıcını çekerek bana salladı. Ona karşılık vermek
zorunda kaldım."

Hırıldıyordu. Henry, iyileştikten sonra onu sorgulayabile-
ceği halde niçin bu durumdayken ona bunları yaşattığını bil-
miyordum. Hatta daha da iyisi, niçin onu da beni iyileştirdiği

gibi iyileştirmiyordu? Bir şekilde, yeteneklerinin ayak bilekleriyle sınırlı olduğundan şüpheleniyordum.

Henry, Theo'nun dudaklarına bir bardak yaklaştıran Ella'ya başını sallayarak, "Sakin ol," dedi. Theo büyük kısmı göğsünün üzerine dökülmesine rağmen sıvıyı içti. Ella dökülenleri sanki her zaman yapmaya alışık olduğu bir şeymiş gibi dikkatli bir şekilde, bir havlu yardımıyla silerken alnında derin izler belirmişti. Ne kadar az bir miktar içmiş olursa olsun sıvı Theo'yu anında rahatlatmıştı.

"Hikâyen bu mu? Xander'a karşı hiçbir kötü niyetin yoktu ve asıl saldıran oydu; yalnızca kendini koruyordun, öyle mi?"

Theo gözleri birdenbire kapanarak, "Ve Ava'yı," dedi. "Ava'nın peşinde olduğunu düşündüm."

Theo yeniden uykuya dalarken Henry beklemedeydi. Nefesi düzene girdiğinde bana doğru yaklaştı ve elini sırtıma koyarak beni odadan dışarı çıkardı.

"Gerçeği mi söylüyor dersin?" dedim.

Henry yüzünde hâlâ dün gece gördüğüm insaniyetten yoksun bir ifadeyle bana baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Birdenbire kendimi derin bir göle balıklama atlamış ve derinlere dalmış gibi hissederek yutkundum. "Sanırım Ava'yla konuşmam gerekiyor."

Henry odaya yalnız başıma girmeme izin verdi ancak yine de iki muhafız eşliğinde, kapının konuştuğumuz her şeyi şüphesiz duyabilecek kadar yakınında duruyordu. Pek de umurunda değildi açıkçası. Önceliğim Ava'dan gerçeği öğrenmekti, mahremiyetini muhafaza etmek değil. Eğer Theo dürüst davranıyorsa, Ava yanlış bir şey yapmış sayılmazdı, öyle değil mi? Fakat Xander artık yoktu ve bu görmezden gelinebilecek bir ayrıntı değildi.

Ava geniş yatağın tam ortasında yan yatmış, dizlerini göğsüne çekmişti. İhtiyatla yatağın kenarına oturarak eline uzandım.

"İyi misin?" Cevap çok açıktı, ancak bu söylemeyi akıl edebildiğim tek şeydi.

Boğuk bir sesle, "Hayır," dedi. "Xander öldü."

Olabildiğince nazik bir tavırla, "O zaten ölüydü," dedim. "Yalnızca bir sonraki aşamaya geçti, hepsi bu."

Ava sessiz kaldı. Ellerimi, üzerine bulaşan kanı temizlediğimizden beri hâlâ ıslak olan buğday rengi saçlarının içinden geçirdim. "Sana zarar verdiler mi? Bir doktora görünmek ister misin?"

"Hayır," diye mırıldandı. "Ben iyiyim."

İyi olmadığı açıkça görülüyordu. Fakat Xander'ı kaybetmenin acısını yaşıyor olması bu işin içinde parmağı olduğu şüphesini ortadan kaldırmıyordu. "Neler oldu?"

Ava tereddüt etti ve bir an için hiçbir şey söylemeyeceğini düşündüm. Konuşmaya başladığında ise sesi o kadar hafif çıkıyordu ki, oda tamamen sessiz olmasına rağmen onu duyabilmek için kendimi zorlamam gerekti. "Bilmiyorum. Ben sadece... Uyandım ve Theo'yu Xander'la beni süzerken buldum, şey gibi bakıyordu... Bilmiyorum."

Dudağımı ısırdım. "Theo mu Xander'a saldırdı, yoksa kavgayı başlatan Xander mıydı?"

"Bilmiyorum. Uyandım, bir kılıç gördüm ve çığlık atarak köşeye koştum. Bakmıyordum. Ben sadece..." Sırt üstü yuvarlanarak bana baktı, yaşlarla dolu gözleri kıpkırmızı olmuştu. "Her yerde kan vardı ve ben çığlık atıyordum. Birbirlerine küfür ediyorlardı. Neler olduğunu bilmiyorum, tamam mı?"

Başımı salladım. Yumruklarım sıkılmış ve tırnaklarım avuçlarıma batmıştı. "Bana söyleyebileceğin başka bir şey var mı? Gördüğün, duyduğun ya da..."

"Hayır." Bana arkasını döndü. "Zaten artık bir önemi de yok, öyle değil mi?"

Neler olduğundan emin değildim ancak içimde bir şeyler kıpırdanıyordu. Ben sevdiğim bir insanı ölümden alıkoyabilmek için aylar, yıllar boyu çabalamıştım ancak Ava, içinde sevdiğini iddia ettiği bir insana neler olduğunu çözecek kadar merhamet bulamıyordu.

Çabucak ayağa kalktım ve oda gözümüne birdenbire daha küçük göründü. "Anlamıyor musun Ava? Xander öldü. Gerçekten, tam anlamıyla, asla geri dönemeyecek kadar ölü. Ve buradaki her şey, sizi yatakta yakaladığı için Theo'nun onu katlettiğine işaret ediyor."

Bu ilgisini çekmişti. Birden arkasını dönerek ağzı bir karış açık bir halde bana baktı.

Hararetle, "Durum şöyle," dedim. "Ya Theo masum ve ona saldıran kişi Xander, ya da Theo suçlu ve Xander yalnızca kendini korumaya çalışıyordu. Bu biraz olsun umurunda mı yoksa sadece bir oyuncağını kaybettiğin için mi üzgünsün?"

Köpürmüş bir halde odada volta atmaya başladım. Hayatımda hiç bu kadar öfkelendiğimi hatırlamıyordum.

"Anlıyorum, sen ölüsün. Hayatın sona erdi ve hâlâ şansın varken biraz eğlenmek istiyorsun. Ama artık bu işin eğlencesi kaçtı, en azından senin dışındaki herkes için. Bu adamlarla var oluşlarının tek sebebi seni eğlendirmekmiş gibi oynayıp duruyorsun. Bir ilişkide istediğini elde ettiğin sürece kimsenin senin için bir önemi yok ve şimdi de Xander senin yüzünden öldü işte."

"Beni mi suçluyorsun? Ama onu ben öldürmedim..."

"Onu parçalara ayırmadın, ancak bunun olmasına sen sebep oldun." Yatağın önünde durarak parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "Ella buradan gitmeni istiyor. Dürüst

olmak gerekirse, tek yapacağın şey zamanını köşkteki her adamla yatmakla harcamak ve dünya sadece senin etrafında dönüyor gibi davranmaksa, ben de öyle. Burada hiçbir işe yaramıyorsun. Yaptığın tek şey Ella'yla didişmek ve Xander'in ölümüne sebep olmak."

Bunu söylediğim anda pişman olmuşum ancak sözlerimi geri alamazdım. İşin gerçeği buydu, ya da biraz abartılmış hali, belki. Ancak Ava'ya baktığımda arkadaşım olan korkmuş bir kız gördüm. Onu tarif ettiğim gibi iğrenç, bencil bir fahişe değil. Midem burkuldu ve suçluluk duygusu içime o kadar büyük yük bir hızla işledi ki kendimi boğuluyor gibi hissettim.

"Henry arkadaş olduğumuz için burada kalmana izin veriyor," demeyi başardım. Daha sakin olmama rağmen yine de sesimde bir itham tınısı vardı. "Ve öyleyiz de, Ava, ya da en azından ben öyle olduğunu zannediyordum. Ancak Henry benim için böyle bir riske girmişken senin tüm yaptığın adamlarından birinin ölümüne sebep olmak ve bir diğerine katil yaftası vurmak. Bunun bana kendimi ne kadar kötü hissettirdiği hakkında hiçbir fikrin var mı?"

Ava alt dudağı titreyerek bana baktı. "Sadece kıskanıyorsun," diye fısıldadı. "Ben istediğim herhangi biriyle birlikte olabileceksen sen bütün hayatın boyunca Henry'ye mahkûmsun. İtiraf et. Benim seçme hakkım varken, senin böyle bir şansın olmadığı için bana böyle davranıyorsun."

Kullandığı kelimelerin beynimde yankılandığını görmezden gelmeye çalışarak ona öfkeli bakışlar fırlattım. Birkaç ay önce gerçekten de aynı şeyi düşünmüyordum mu? Ancak Ava'ya haklı olduğunu düşünme zevkini yaşatmayacaktım. Haklı değildi zaten, artık değildi. "Bana sakın böyle karşılık vermeye kalkışma," dedim. "Bir seçeneğim vardı ve bunu kullandım. Daha da önemlisi yaptığım seçimden memnunum ve bunun

gereklerini yerine getirebilmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Seni kıskanmıyorum Ava. Senden utanıyorum."

Gözlerindeki yaralanmayı görmek bana çok acı vermişti, ama kendimi devam etmeye zorladım. Her şeyin bir sınırı olduğunu fark etmesi gerekiyordu. Diğer insanları incitmekten vazgeçene kadar bir kenarda durup olanları seyre dalmayacaktım.

"Eden'da istediğin kadar kalabilirsin, ancak bir daha benim, Ella'nın, Theo'nun ya da buradaki herhangi bir erkeğin yanına yaklaşmaya cüret etmeyeceksin, anladın mı? Onları yalnız bırakacaksın. Beni yalnız bırakacaksın. Kimsenin ölümüne sebep olup olmadığını kontrol etmek dışında zaten uğraşmam gereken yeterince büyük bir sorumluluğum var."

Bana baktığı takdirde çökmeye hazır durumdaydım, bu nedenle odadan şimşek gibi çıkarak beni hiçbir şey söylemeden odama kadar izleyen Henry'yi görmezden geldim. Kapıyı çarpmak isterdim ancak Henry tam arkamdaydı. Pogo ve Cerberus hâlâ yerde kıvrılmış yatıyorlardı ve tekmelediğim yastık onları birkaç santimetre farkla ıskaladı.

Henry'ye dönerek, "Şimdi ne olacak?" dedim. "Burada oturup olan biteni mi tartışacağız? Yargıç bizler miyiz? Ya jüri? Şimdi ne olacak?"

Henry, Cerberus'un kulaklarının arkasını okşayarak, "Hiçbir şey," dedi. "Sen kararını çoktan verdin."

Durakladım. "Ne?"

"Ava hiçbir erkekle duygusal bir ilişkiye girmeyeceği gibi Ella ve seninle de hiçbir ilişigi kalmayacak," dedi ve ben ağır hareketlerle yatağın üzerine çöktüm. "Theo'ya gelince, bu sende varmanı isteyebileceğim bir yargı değil. Henüz değil."

"Niçin değil?" dedim, boğazım Ava'yı bir daha asla göremeyeceğim gerçeğinin farkına varmamla birlikte kuruyuvermişti.

Eylülden beri birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra kendimi onu yarı yolda bırakmış gibi hissediyordum. Ancak yine de bir anlamda kendi kendini yarı yolda bırakmamış mıydı? Bunun gerçekten onun suçu olmadığını biliyordum. Bunların olabileceğini önceden kestiremezdi, fakat yine de umursamaz davranırdı ve ben bir kenara çekilerek bunu yapmasına izin verdim. Bunun yükü benim de omuzlarımdaydı. Ancak suçlusu kim olursa olsun, Xander ölmüştü.

"Çünkü henüz söylenenlerin yalan olup olmadığını anlayabilecek yetiye sahip değilsin." Gardırobuma giderek sanki hava şartları ya da onun kadar sıradan bir konudan bahsediyormuşuz gibi kıyafetleri karıştırmaya başladı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Sen sahip misin?"

Beni duymazdan geldi. "Ya da Ölümler Diyarı'na giderek Xander'ı sorgulama yetisine sahipsin. Neyse ki buna lüzum kalmayacak. Ben neler olduğunu zaten biliyorum."

Pogo'yu göğsüme bastırdım, sıcak bedeninde huzur buluyordum. Neler olduğunu sormak istemiyor, Theo'nun gerçekten suçlu olabileceği gibi bir olasılıktan son derece ürküyordum. Bu yüzden de sormadım. Henry dolabımı karıştırmayı sonsuza kadar sürdüremezdi ve bana eninde sonunda duymak isteyip istemediğimi soracaktı.

Bir dakika geçtikten sonra Henry nihayet dolaptan temiz bir kot pantolon ve beyaz bir kazak alarak yatağın üzerine koydu. "Theo doğruyu söylüyor, bu nedenle de yargılanmayacak. Ava'ya verdiği ceza ise uygun, ortada müdahale etmeyi gerektirecek bir durum yok. Diğerlerine de Ava'nın ona koyduğu kısıtlamalara uyduğundan emin olmalarını söyleyeceğim ve başka bir şey yapmaya gerek kalmayacak."

Uyuşuk bir halde başımı salladım. Pogo'yu yere bırakarak köşedeki perdenin arkasında giyinmek üzere kıyafetlerimi aldım. Konuşacak başka bir şey yoktu ve omuzlarımda, vardığım

yargının ağırlığını hissediyordum. Doğru şeyi mi yapmıştım, yoksa öfkeyle mi hareket etmişim? Ve zaten bu yerde yalnız olan Ava, nasıl benden ve aynı zamanda Theo'dan uzak kalmanın üstesinden gelecekti?

Henry, "O halde kahvaltıda görüşürüz," dedi. Fakat yemek yemeyi düşünmek bile midemi bulandırıyordu.

Kapını açıldığını duymuştum, ancak ardından kapandığını duymadım. Hâlâ Eden Köşkü'ndeki tek arkadaşına yaptığım şeyi düşünür halde kot pantolonumu düğmeledim. Perdenin arkasından çıktım ve Henry'yi tam karşımda dikilir halde buldum. Omuzları görünmez bir yükün altında çökmüştü, elleri ceplerindeydi ve Persephone'nin odasındaki haline o kadar çok benziyordu ki içimde bir korku dalgası yükseldi. Ancak gözleri haftalar önce olduğu gibi cansız değildi. Bitkindi, ancak henüz vazgeçmemişti.

"Bugün yaptığın şey hiç de kolay değildi," dedi, "fakat gerekliydi. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemiyorum, özellikle de Ava'nın arkadaşın olduğunu göz önünde bulundurursak."

"Arkadaşımdı," diye fısıldadım, ancak Henry'nin beni duyduğundan pek de emin değildim.

"Kendini suçlu hissetme. Onun yaptıkları seni ilgilendirmez. Onu buraya davet etmiş olmaktan pişmanlık duymuyorum, şimdiye kadar senin için ne kadar da iyi bir dost olduğunu biliyorum. Benim için her şeyden daha önemlisi, senin güvende ve mutlu olmandır."

Başımı saldım ve Henry odadan çıktı. Bana verdiği, şimdi komodinin üzerinde duran yansımaya bakınca kendimi daha öncekinden de suçlu hissettim. Ava ne kadar hatalı olursa olsun onu koruyamamışken Henry'yi nasıl koruyacaktım?

Bugün olanlar bir sınav olmasa bile, hâlâ geçmem gereken birkaç tanesi vardı. Yanlış bir kelime, yanlış bir düşünce, yanlış bir hareket ve her şey biterdi. Henry'nin hayatının, hassasiyet bakımından Xander, hatta anneminkinden bile bir farkı yoktu ve kendimi onun için tek başıma savaşıyor olmanın yükü altında eziliyor gibi hissediyordum. Henry bir uçurumun kenarında duruyordu ve onu buraya sürükleyen bendim. Yine de umursamasını sağlayamamıştım. Onun için savaşan tek kişi olarak, artık mücadele etmeye eskisi kadar hevesli olduğumdan pek de emin değildim.

BÖLÜM 15

ZEHİR

Ava'nın sürgününün ve benden intikam almaya kalkışma olasılığının bir yan etkisi de artık gittiğim her yerde devasa bir muhafız tarafından eşlik ediliyor olmamdı. Bu, eylüldeki baloda gördüğüm iki metre boyundaki sarışın muhafızdı. Hızını etkilemiyor gibi görünen aksak bir ayağı vardı ve bunun nasıl olduğunu sormaktan çok korkuyordum. Çok konuşmuyordu ancak Calliope ona Nicholas diyordu ve beni sadece küçük parmağıyla bile kolayca öldürebilecek bir adama göre oldukça nazikti.

Artık hiç yalnız kalmıyordum. Yanımda Nicholas yokken Henry oluyordu ve uyurken odamın kapısında nöbet tutan muhafızların sayısını da arttırmıştı. Ancak muhafızlar yalnızca göstermelikti, Noel arifesi gecesinden sonra Henry her gece yanımda kalmaya başlamış ve tavırlarında Noel'den öncekine oranla yüz seksen derecelik bir değişim olmuştu. Sanki aramızdaki görünmez bir bariyeri kırmıştım ve artık benden sakınmak veya kendi başıma hayatta kalacağımı ummak yerine bu görevi kendisi üstlenmeye kararlı gibi görünüyordu.

Akşamları aramızda ara sıra gelişen birkaç öpücük ya da saç okşamanın dışında hiçbir şey olmuyor ve benden asla

daha fazlasını talep etmiyordu. Bana eşlik ettiği için minnettardım ve insan tarafını daha iyi gördükçe, yanımda kalmak istemesini sağlamaya yeterli olduğumu daha çok umuyordum.

Bu bir sessiz sinema oyunu değildi. Öpücüklerine sadece onu umursadığımı düşünmesi için ya da ona acıdığım için karşılık veriyor değildim. Büyük bir parçam bunun çok kötü bir fikir olduğunun bilincinde olsa da her geçen gün ona daha da âşık oluyordum. Sınavları geçebileceğimin hiçbir garantisi olmadığı gibi, bana bu tür bir ilişkinin kışın geri kalanından daha uzun sürebileceğini düşündürecek hiçbir sebep de yoktu. Fakat mucizevi bir şekilde başarılı olduğum takdirde Henry'nin kalmak için bir sebebe ihtiyacı olacak ve bu sebep de ben olacaktım. Böylece hayatımda ilk kez, endişe ve şüpheleri bir kenara iterek bariyerlerimin yıkılmasına izin verdim. Artık öğleden sonraları, Henry'yle birlikte geçireceğimiz akşama ulaşmak için katlanmam gereken büyük bir yük haline gelmişti ve onu ne zaman görsem, son görüşmemizin ardından ne kadar kısa zaman geçmiş olursa olsun kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu. Noel'e kadar hayatta kalabilmiş olduğuma göre umutlanmaya cesaret edebiliyordum ve bu umut beraberinde olasılıkları da getiriyordu.

Ondan önce uyandığımda, sabahın erken ışıkları perdelerin arasından geçip odayı doldururken uyumasını izliyor ve sonuza kadar her sabah uyandığımda yanımda onu bulacağımı hayal ediyordum. İmkânsız olan şey gerçekleştiği takdirde, hayatta kalarak sınavları geçtiğim takdirde Henry'nin tüm geleceğim olacağını düşünmek çok garipti. Köşede beni bekleyen bir ölüm tehlikesi olmaksızın, bütün geleceğim. Kocam.

Bu sözcük dilim bir kenara, düşüncelerime bile çok yabancıydı ve bu fikre asla alışamayacağımdan emindim. Ancak ne kadar dirensem de -çok gençtim, çok yalnızdım, bu tür bir hayata biraz olsun hazır değildim- bunun o kadar da kötü bir

fikir olmadığını görmeye başlıyordum. Henry yaralıydı, ancak ben de öyleydim ve hayatımın geri kalanını onunla geçirmenin, Ava'nın hayatını kurtardığı günü izleyen haftalarda benzeyeceğini düşündüğüm cehennemle hiçbir alakası yoktu. Ve belki de zamanla birbirimizi iyileştirmeyi bile başarabilirdik. Ona ihtiyacı olan şeyi verebilirdim –bir dost, bir eş, bir kraliçe– ve o da buna karşılık olarak benim ailem olabilirdi.

Bahara kalan günler azaldıkça annemle geçirdiğim rüyalar dinsel bir nitelik kazanmıştı. Her an değerliydi, ancak çoğu zaman ona ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim olmuyordu. Genellikle parkta el ele dolaşıyorduk ve her şey, fakat yine de hiçbir şey hakkındaki konuşmalarımızı annem yürütüyordu. Bana her gece benimle ne kadar gurur duyduğunu, beni ne kadar sevdiğini, onsuz mutlu olmamı ve Henry'nin bana ihtiyacı varken, devam etmek için kendisine ihtiyaç duymamamı ne kadar istediğini söylüyordu ancak benim ona karşılık olarak verebildiğim tek şey güçlü bir şekilde başımı sallamak ve elini sıkmak oluyordu. Söyleyemediğim şeyler boğazımda birikiyor, asla yutamayacağım bir düğüm oluşturunuyordu. Günler geçer ve söylemek istediklerimi söyleme şansım gitgide azalırken eninde sonunda kendimi konuşmaya zorlamam gerekeceğini biliyordum. Ama henüz zamanı gelmemişti. Köşkte geçireceğim bir yarın olduğu sürece annemin asla ölmesi gerekmeyeceği gibi bir umudum varmış gibi davranabilirdim.

Henry'ye yakınlaştıkça gerçek dünyadan da bir o kadar kopuyordum. Asla geri dönmeyeceğimi, bu altı ayın bir şekilde sonsuzluğa kadar uzayacağını hissetmeye başladıysam da bunun böyle olmayacağını biliyordum. Bir son vardı ve biz ona süratle yaklaşıyorduk.

Henry'nin bana eşlik etmesi ve sürekli korunuyor olmama rağmen oldukça yalnızdım. Ella artık bütün zamanını Theo'yla geçiriyordu ve Calliope'nin, Henry yanımda değilken benimle

birlikte olmasına rağmen Noel'deki olaydan sonra bastırılmış gibi bir hali vardı. Ve James şu an için bir düşman konumunda olsa da, onu sıklıkla düşünüyordum. Arkadaşlığımız ve aramızda geçenlerin hepsi sahte olamazdı. Onu öfkelenmeden özleyebilmeyi çok özölüyordum. Beni öldürmeye çalışan kişi o değildi, artık bundan emindim ve ben onun yanında olmasam da onun benim yanımda olduğunu bilmek beni rahatlatıyordu.

Her şeyden önemlisi de, Ava'yı özölüyordum. Ne zaman ona göstermek istediğim bir şeye rastlasam ya da ona söylemek istediğim bir şey düşünsem onu bir daha asla göremeyeceğimi, en azından arkadaş olarak göremeyeceğimi hatırlamak birkaç saniyemi alıyordu. Bazen bir odaya girdiğimde onun aynı odanın diğer kapısından çıktığını ya da döndüğüm koridorun diğer ucundan dönmekte olduğunu fark ediyordum ancak bu küçücük bir andan daha uzun sürmüyordu.

Henry, bu olay bazı geceleri uykusuz geçirmeme neden olsa da, verdiğim cezadan beri hissettiğim acı ve suçluluk duygusu hakkında konuşmaya zorlamıyordu. Bu işin üstesinden kendi başıma gelmeme meydan bırakıyordu ancak bu konuda ona minnettar mı, yoksa kırgın mı olacağıma hâlâ karar veremiyordum. Ava'nın da kendini en az benim kadar kötü hissediyor olduğunu düşünmek bana kendimi daha da kötü hissettiriyordu. Ava dünyadaki en iyi dost olmayabilirdi ve bazen biraz fazlaca bencilleşiyor olabilirdi, ama ben de mükemmel biri değildim. Gün geçtikçe verdiğim karardan biraz daha pişmanlık duyuyordum. Ava'nın hata yapma hakkı vardı, hepimizin vardı. Ve yapmaya çalıştığı tek şey, yalnızlığı biraz olsun daha kolay katlanılabilir hale getirmekken, onu hataları yüzünden cezalandırma hakkını bana kim vermişti?

Boş saatleri doldurmaya çalışmak amacıyla her gün biraz daha fazla zamanımı ahırda Phillip ile geçiriyordum. Ahır sessizdi ve Phillip beni konuşmaya zorlamıyordu. Neler

yaşadığımı anlıyor gibi görünüyordu ve bana atlarla istediğim kadar vakit geçirebileceğimi söylemişti. Atlarına karşı ne kadar hassas olduğu göz önüne alındığında bu oldukça cömert bir davranıştı. Yine de bu, neler kaybettiğimi unutmama yeterli gelmemiştir.

Bir öğle vakti Henry, beni, üzerini kar kaplamış, uyku-daki bir gül ağacının yanında üzerime aldığım pelerine sarınmış halde dizlerimin üzerinde dururken bulduğunda ocağın sonu yaklaşıyordu. Oraya nasıl gittiğimi düşününce hatırlayabildiğim tek şey bir sis bulutu oluyordu fakat bunun üzerinde ayrıntılı olarak durmamıştım. Irene bana, dersimizin tam ortasında o günün tarihini söylemişti ve birden her şey bulanıklaşmıştı. Beni sarsarak kendime getirense Henry'nin sesi olmuştu.

"Kate?" Henry üzerinde beyaz karda gereğinden fazla göze batan kalın, siyah bir paltoyla birkaç metre ötemde duruyordu. Kafamı kaldırıp ona bakmadım.

"Bugün annemin son doğum günü."

Hareketsiz duruyordu. Bir yanım mesafesini korumasını istiyorken, ağır basan diğer yanım beni ne zaman sıkı bir kucaklaşmaya umutsuzca ihtiyaç duyduğumu bilecek kadar iyi tanıyor olmasını diliyordu.

"Ocak ayında doğmuş olmaktan hep nefret ederdi," diye devam ettim, önümdeki cansız bitkiye bakarken sesim de en az onun kadar bomboştu. "Etrafta hiç çiçek yokken ve bütün ağaçlar ölüyken kutlama yapmayı hiç istemediğini söylerdi."

Henry, "Uyurken," dedi. "Ağaçlar yalnızca uyuyorlar. Zamanı geldiğinde geri dönecekler."

"Annem dönmeyecek." Pantolonumun ıslanmasına aldırmadan yavaşça karların üzerine oturdum. "Hastalığı ortaya

çıktığından beri her sene son doğum gününü kutladık. Bu seferki gerçek."

"Çok üzgünüm." Henry yanıma oturarak kollarını bana sardı, vücudunun ısı, bedenimin soğuktan hissizleşmesini engellemiştir. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Kafamı salladım. "Onsuz ne yapacağımı bilmiyorum."

Henry uzun bir dakika boyunca sessiz kaldı ve konuşmaya başladığında sesi mesafeliydi. "Sana bir şey gösterebilir miyim?"

"Ne tür bir şey?"

"Gözlerini kapat."

Birazdan neler olacağını tahmin edebiliyordum, havanın değişmesini bekleyerek gözlerimi kapadım. Soğuk bahçeden sıcak köşke geçmek yerine, yüzümde gün ışığı ve sıcak bir esinti hissettim. Hâlâ dışarıydık.

Yarı yarıya hâlâ bahçede olmayı umarak gözlerimi açtığımda, etrafa bakınırken dengemi tekrar kurabilmek için Henry'ye tutunmak zorunda kaldım. Bir yaz gününde tıpkı annemle rüyalarımdaya yaptığımız gibi, Central Park'ın tam ortasında duruyorduk, fakat bu sefer park bomboştu. Annem görünürlerde yoktu.

Kararsızlık içinde etrafıma bakınırken, "Henry?" dedim. Göl yakınıımızdaydı ve uzaklardan bir yerlerden tanıdık bir şarkının esintisi duyuluyordu ancak etrafta hiç kimse yoktu. "New York'ta ne işimiz var?"

"New York'ta değiliz." Sesi dalgın ve özlem doluydu. Ona biraz daha yaklaştım, bu yerden hem korkmuş hem de etkilendiğim. "Burası senin ahiretin."

Kelimeleri beynime iyice yerleşene kadar birkaç saniye boyunca ona baktım. "Yani burası... Biz..."

"Burası senin Ölüler Diyarı'ndaki köşen." Yüz ifademe karşılık olarak bir kaşını kaldırdı. "Endişelenme, burada geçici olarak bulunuyoruz. Yalnızca görmeni istedim."

Annemin belirmesini umarak çılgınca etrafıma bakındım, ancak parkta yalnızca biz vardık. "Neden?"

"Görmeni istedim ki..." Durakladı, ancak söylemediği şeyi anlamam için cümlesini bitirmesi gerekmiyordu. Bana öldüğümde nereye gideceğimi göstermek istemişti. Midem düğümlendi, zararsız bir ot demetine öldürücü bakışlar fırlattım. Yani Henry hiçbir şey için mücadele etmiyordu, vazgeçmişti.

Ancak bakışlarını yere çevirerek konuşmaya devam etti. "Görmeni istedim ki, sınavları geçmen durumunda ilk elden bir deneyimin olsun." Bu bir yalandı, ancak inanmak istiyordum. "Ölümsüz olduğunda ve buraya geldiğinde Ölüler Diyarı, ölümlülerin gördüğü bir şekle bürünecek." Birkaç saniye geçtikten sonra sakın ve alçak bir sesle ekledi. "Aynı zamanda, konsey senin lehine bir karara varmadığı takdirde hayatından memnun olacağını da bilmeni istedim."

Benim lehime, onun değil. Bizim değil.

Arkama dönerek onunla yüzleştim. "Neden seni öylece ezip geçmelerine göz yumuyorsun? Konsey, ailen, her kimse... Eğer yeterince iyi olduğumu düşünüyorsan, neden onlara çenelerini kapamalarını ve kararına saygı göstermelerini söylemiyorsun?"

Henry'nin ifadesinden hiçbir şey okunmuyordu. Bana doğru ihtiyatlı bir adım atarak, "Her şeye gücü yeten biri değilim," dedi. Gerilemedim. "Bu tür kararları almak konseyin elinde, benim değil."

"Ama en azından deneyebilirsin ve son zamanlarda bu konuya dair pek bir şey yaptığını da görmüyorum," diye çıkıştım.

Henry irkildi, ama ben yine de devam ettim. "Sen bir konsey üyesi değil misin?"

"Evet ve hayır." Çimlere oturmamı işaret etti. Fakat kollarımı göğsümde kavuşturarak onu reddettim. "Zamanımın çoğunu onlardan ayrı geçirdim. Tavsiyeme ihtiyaç duyduklarında ya da doğrudan benim görevimi etkileyen bir karar alacakları zaman onlara katılırım. Fakat onların kararları yaşayanların dünyasını ilgilendirir. Orası benim diyarım değil."

"O halde neden onlara yaşayanların dünyasını başlarına çalmalarını ve burada olanlara karışmamalarını söylemiyorsun? Eğer yaşayanlara hükmediyorlarsa ve sen de canlı değilsen, neden işini iyi yapıp yapmadığını onlar söylüyor?"

Henry bakışlarını parıldayan göle doğru çevirdi. "Sana ölümsüzlük verebilecek olan onlar, ben değilim. Belki ilk başlarda bu karar konusunda bana güvenmiş olabilirler, ancak sonrasında Persephone konusunda yaptığım hatalar, konseyin benim kararlarım üzerindeki fikirlerini farklı bir renge boyadı."

Persephone'nin lafı geçtiğinde dişlerimi gıcırdattım ve nefret içimi kemirmeye başladı. Onu sevmemesine neden olan şey Henry'nin kendi davranışları olsa bile, yine de Henry'yi yaralayan kişi Persephone'ydı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Gırtlığının gerisinden bir ses çıkardı ve bunu bir evet olarak kabul ettim. Yanına, çimlerin üzerine oturdum.

"Persephone'yi neden kaçırdın?"

Gözlerimin içine bakabilecek kadar geri çekildi. Yüzündeki acı ifadesini gördüğümde sorduğum sorudan pişman oldum.

Çabucak, "Üzgünüm," dedim. "İstemiyorsan anlatmak zorunda değilsin."

"Hayır, hayır." Kafasını salladı. "Kızgın değilim. Yalnızca olayın gerçek yüzünün zaman içinde nasıl da silinip gittiğini anlamaya çalışıyorum."

Çimlerin kot pantolonuma işlemeye başlayan nemini görmezden gelmeye çalışarak devam etmesini bekledim. Sanki her zaman dile getirmediği bir şeyi bana tam olarak nasıl anlatabileceğini tartıyormuş gibi düşünceli görünüyordu.

Sonunda, "Onu kaçırmadım," dedi. "Bu daha önceden kabul ettiği planlanmış bir evlilikti, bunu ailesi ayarlamıştı."

Öğrendiğim mitolojinin detaylarını hatırlamaya çalışırken tereddüt içinde kaldım. "Zeus ve Demeter?"

"Çok iyi." Gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmıyordu. "Şimdiye kadar ailemin ilginç bir aile olduğunu fark etmiş olmalısın. Birbirimize kardeş diyoruz ancak işin gerçeği, değiliz. Yalnızca bu kadar uzun bir süredir beraber olduğumuzdan, aramızda oluşan bağı tarif edecek başka bir kelime yok. Aile, çok zayıf kalsa da kullanabileceğimiz tek terim."

"Ella bana sizlerin aslında kardeş olmadığınızı söylemişti."

"Öyle mi?" Esrarengiz bir biçimde eğlenmiş görünüyordu. "Hepimizin yaratıcısı aynı, ancak tam olarak akraba değiliz. İşin doğrusu, aslında gerçekten kardeşim olmayan erkek kardeşim, kız kardeşimle evli. Ve oğulları ise bir diğer kız kardeşimle."

Yüzümü buruşturarak bütün bunları aklıma sığdırmaya çalıştım. "Akraba değiller, öyle ya?"

"Uzaktan bile değiller." Dudaklarını alnıma bastırdı, sessiz bir özür. Veya belki de öfkemi yatıştırmaya çalışıyordu. "Persephone'nin annesi, benim en sevdiğim kız kardeşimdir ve bu evliliği öneren de o oldu. Persephone'yle birbirimizi ilk gördüğümüzde çok iyi anlaştık. Annesi ikimizin de mutlu olmamızı istediği konusunda ısrar etti. Yalnız olmaya alışık olmama rağmen Persephone'yle bu kadar uzun zaman geçirme düşüncesi hoşuma gitmişti. O da buna karşı çıkmayınca işler sonuçlandırıldı ve Persephone karım oldu."

Karım. Başardığım takdirde olacağım şey. Henry'yle geçecek bir geleceğin beraberinde neler getireceğini düşündüğüm kadar, karısı -ya da herhangi birinin karısı- olma fikrine hâlâ tam olarak alışamamıştım. Belki sadece on sekiz yaşında olduğum ya da belki de annem hiç evlenmediği içindi. Fakat bunu hayal edemiyordum. Yine de belki bu iyi bir şeydi. Hiçbir beklentim yoktu. Ve evlenme isteğim, Henry'yle olma isteğimden daha güçlü değildi. Persephone'nin de böyle düşündüğünden şüpheliydim.

"Bana görevimde yardımcı oldu," diye devam etti. "Senin de pek yakında yapmaya başlayacağını umduğum gibi. Ancak evlendiğimizde çok gençti ve..." Gözlerini kaçırdı. "Sonunda beni kocasından çok, onu tutsak eden kişi olarak görmeye başladı. Bana oldukça içerledi ve ilk başlarda bana çok düşkün olsa da, beni sevdiğine inanmıyorum. Benim onu sevdiğim gibi sevdiğine."

Sevdiğim gibi. *Sevmiş olduğum* gibi değil. Soluğumu bıraktım.

"Tarih tabii ki onun safını tutuyor ve bu konuda bazı şüphelerim yok değil, ancak gerçekte onu evliliğe zorlamadım. Onu içtenlikle seviyorum. Böyle bir çaresizlik içinde olduğunu görmek bana çok büyük ıstırap verdi. Birkaç bin yıl sonra bir ölümlüye âşık oldu ve onun için ölümsüzlüğünden vazgeçmeyi seçti. Onu serbest bıraktım. Bu çok canımı yaktı. Fakat onu benimle kalmaya zorlasaydım çok daha büyük bir acı çekeceğimi biliyordum."

Bana söylediklerini sindirmeye çalışırken birkaç kalp atışı süresince sessiz kaldım. Karşılıksız aşk başlı başına bir şeydi, fakat böyle bir acıyla akla sığmayacak kadar uzun bir süre geçirmek... Bunu hayal edemiyordum. Hayal etmeyi denemek bile istemiyordum.

Kızgınlığım bir anda dağılarak, "Üzgünüm," dedim, söyleyecek başka bir şeyimin olmasını dilerdim.

"Olma." Henry'nin dudakları bir gülümseme şekline bü-ründü ve bu o kadar büyük bir kendinden nefret etme ifade-siyle doluydu ki uzanıp kafasının tam tepesine vurmak iste-dim. "O seçimini yaptı. Sen de kendi seçimini. Bundan başka yapabileceğin bir şey yok."

Tekrar başımı salladım, hâlâ aklıma hiçbir kelime gelmi-yordu. James haklıydı. Ne yaparsam yapayım Henry her za-man Persephone'ye âşık olacaktı. Bunu kabullenmem gereki-yordu. Ancak bir tarafım beni de sevmesini istiyordu. Yalnızca bahar mevsimine kadar da olsa bana yeterdi.

"Henry?" İhtiyacım olan cesareti toplamaya çalışırken bo-ğazım daralıyordu. "Beni sevebileceğini düşünüyor musun? Birazcık olsun?"

Sorumla altüst olmuş görünüyordu, alnı kırıışmış ve ağzı hafifçe açık kalmıştı. Fakat bilmem gerekiyordu. Bir peri ma-salı sonu bekleyemezdim ancak hiçbir zaman da beklememiş-tim zaten. Benim peri masalımda annem ve Henry'nin ikisi de hayattaydı ve artık annem için çok geç olduğuna göre bü-tün umudum Henry'nin omuzlarına kalmıştı.

Sonunda dudaklarımın köşesine sade bir öpücük kon-durdu ve sonra yumuşak bir sesle, "Başka birini sevebilece-ğim kadar, evet," dedi.

Kalbim duracak gibi oldu ve beklediğim cevap olmasa da bununla yetinmem gerekiyordu. Elimini iki elinin arasına alarak bakışlarımı kaçırmam konusunda meydan okurcasına bana baktı. Kaçırmadım.

"Benim için mücadele ettin, bunu görmediğimi zannetme. Bunu yapan çok az kişi olmasına rağmen sen yine de bana güveniyorsun ve bunun benim için neler ifade ettiğini bile-mezsın. Dostluğun ve şefkatin benim için değerini her za-man koruyacak."

Dostluk ve şefkat. Bu kelimeler bana bir kaya gibi çarpmıştı. Yine de diğerlerinden daha iyi olduklarını aklımda tutmak için kendimi zorluyordum, çok daha iyi. Ancak içimde bir boşluk hissediyordum, sanki benden çok değerli bir şeyler çalmış gi-biydi. Şimdiye kadar aramızda geçenler tamamen romantizm ve gökkuşaklarından ibaret olmayabilirdi, ama daha fazlası-nın olacağını ummuştum ve ona ne istediğimi daha nasıl gös-terebileceğimi bilmiyordum. Kendimi ona tamamen sunma-dığım takdirde yapabileceğim pek fazla şey yoktu ve bunu henüz yapamazdım. Benim gibi hissedip hissetmediğinden emin değilken olmazdı.

Sözlerine devam ettiğinde gözlerimi kaçırmak istedim an-cak yapamadım. "Göreve layık görülmemen durumunda emek-liye ayrılacağım ve eğer kabul edersen tamamen yok olmadan önce seninle birlikte zaman geçirebileceğimizi umuyorum."

İçimi büyük bir şaşkınlık dalgası doldurdu ve kenarlarında oluşan inatçı yaşların dökülmelerini engellemek için gözlerimi kırıştırdım. "Bu ne kadar sürer?"

"Bilmiyorum. Ancak işler o noktaya gelirse, senin ölümüne kadar olacağını düşünüyorum. Bütün bunlar bittiğinde beni hâlâ kabul edersen tabii."

Kendimi gülümsemeye zorladım. "Bu çok iyi olurdu," de-dim. "Senin... Senin dostun olmak."

"Sen benim dostumsun zaten," dedi. Ona karşılık verme-dim. *Dost.* Yalnızca dost, daha fazlası değil. İlk baştan bunların olmasını istemediğimi kendime hatırlatmak için rahatlamaya çalıştım, ancak tek hissedebildiğim şey dayanılmaz bir acıydı.

Beni seveceğini söylemişti, ben de ona inanmışım. Ancak bu asla benim istediğim gibi bir sevgi olmayacaktı. Ne zaman daha fazlasını istediğime karar verdiğimi bilmiyordum. Belki Noel gecesi onu öptüğüm an ya da belki Ava'yı tekrar kaybet-tikten sonra, bir kimseyi daha kaybetmeye katlanamayacağımı

düşündüğüm an. Kesin olan bir şey vardı ki, daha fazlasını istemiştim. Bu, Henry'nin bana asla veremeyeceği bir şeydi ve canımı dayanamayacağım kadar çok acıtiyordu.

Ocak ayının geri kalanı da tekdüze geçti. Yemeklerimi yalnız başıma yedim ve her gün Irene'le derse girdim. O ilk sınavdan sonra bana bir daha asla sınav yapmadı. Bunun nedeni, böyle bir şeye başından beri niyeti olmaması mıydı, yoksa Henry'nin ricası mıydı bilmiyordum.

Tekdüze geçmeyen bir zaman dilimi varsa bu, Henry'yle geçirdiğim zamanlardı. Ölümler Diyarı'nda yaptığımız konuşma sessiz bir dönüm noktası olmuştu ve onunla geçirdiğim akşam saatleri gününüm en güzel zamanları olsa da, artık içimde gerekçe gösteremediğim gizli bir yara vardı. Ne istediğini bana açıkça belirtmişti ve buna saygı duymam gerektiğini anlayabiliyordum. Ona asla sahip olamayacaktım. Fakat geçen her geceden sonra kendimi ona biraz daha kaptırmış, aşk kelimesinin acıyla eş anlamlı olduğu bir yere doğru sürüklenir halde buluyordum.

Her bir bakış, her bir dokunuş, dudaklarının benimde bıraktığı his, bunlar ne kadar masumca olursa olsun, bana eşi gibi davranırken nasıl yalnızca arkadaş olmamızı istediğini söyleyebiliyordu? Hangi durumlarda karısı olmamı istiyordu? Bunu anlayamıyordum ve zaman geçtikçe aklım biraz daha karışıyordu. Bu tür bir aşkın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum ancak kış mevsimi sona yaklaştıkça kendimi Henry'ye, hayatımda annem dışında hiç kimseye hissetmediğim kadar yakın hissediyordum. Ondan uzak olmak canımı acıtiyordu. Ama bazı zamanlar, bana benden önceki hayatına dair, Persephone'yle olan hayatına dair hikâyeler anlatığında onunla birlikte olmak büyük bir ıstırap haline geliyordu. Yine de dostluğumuz o kadar güçlüydü ki, gözüme dünyadaki en doğal şeylerden biri gibi görünüyordu. Canımı

ne kadar yakarsa yaksın, zamanımı birlikte geçirmek isteyeceğim başka hiç kimse yoktu.

Hâlâ önümde geçmem gereken birçok sınav olmasına rağmen sonunda mart ayı, Eden Köşkü'nde kalacağım son ay gelip çatmıştı. Bir taraftan isteksizce de olsa buradan ayrılıp yeniden dünyayı görebilme düşüncesiyle heyecanlanırken diğer yandan, çıktığımda beni neyin bekliyor olduğunu biliyordum. Eğer biraz olsun şansım varsa annemin yanında oturarak beni duyamasa bile onunla konuşabileceğim son bir günüm olmasını istiyordum. Onunla son kez vedalaştığımdaysa ölecekti. Kendimi bu gerçeğe hazırlamaya başlamıştım, ancak yine de bu düşünceyle her zaman yaptığım gibi çatışmaktan geri kalmıyordum. Ona nasıl veda etmem gerekiyordu?

Mart ayının ilk günlerinde Henry konseyle buluştu. Benim gitmeme izin yoktu. Hem gidip de James ile yüzleşmek istemiyordum. Henry yokken zamanımı Pogo'yu yeşil ve altın rengiyle dekore edilmiş kabul salonunda eğlendirerek geçirdim. Bu buluşmanın sınavlarla ve sınavların Noel'i izleyen aylarda birden duraklamasıyla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordum ancak gitmeden önce Henry'ye sormamıştım. Artık emin olduğum tek şey vardı ki, hiçbir kız bu noktaya kadar dayanamamıştı ve geçen her gün tehlikeyi daha da arttırıyordu. Bütün kızları öldüren kişi James değilse –ona kızgın olmama rağmen bir insanı öldürebilecek biri olduğuna inanmak istemiyordum– bunu yapan kişi hâlâ buralarda bir yerlerde doğru zamanı bekliyor olmalıydı.

Birlikte Henry'nin dönüşünü beklerken Calliope, Pogo'nun pembe karnını okşayarak, "Sence çok büyür mü?" dedi. Pogo'nun dili ağzının kenarından dışarı sarktı, halinden oldukça memnun görünüyordu.

"Sanmıyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, son zamanlarda pek de fazla büyümedi."

"Giderken onu da yanında götüreceksin mi?"

Omuzlarımı silktim. "Belki, henüz karar vermedim. Muhtemelen burada kalmak isteyecektir, öyle değil mi?"

Cevaplamasına fırsat kalmadan kapılar açıldı ve içerisini soğuk bir ürperti kapladı. Calliope kucağında beceriksizce tuttuğu Pogo'yla birlikte ayağa fırladı. Ben de kimin geldiğini görmek için arkamı döndüm. Henry kapıda duruyor ve bedeninden tüm odayı kaplayan öfkeli dalgalar yayılıyordu.

Calliope, Pogo'yu kollarıma itekleyerek, "Be-ben gitmeliyim," dedi ve odadan kaçarcasına uzaklaştı. Henry'nin yanından geçerken ona garip ve uzun bir bakış fırlattı, ama hiçbir şey söylemedi.

Henry nihayet konuşmaya başlamadan önce birkaç gergin saniye geçti. "Yemek yemekten vazgeçmeni istiyorum."

Pogo'yu göğsüme sararak kanepelerden birine oturdum. "Neden? Yemek yemeyi seviyorum. Yemek hayatta kalmak için önemli bir unsur, bilirsin ve bu sizlerin aksine, benim sahip olduğum bir özellik."

"Burada yemek yemeye ihtiyacın yok." Henry kapıyı kapatarak bana doğru yaklaşıp da oturmadı. "Gereksiz, ayrıca buna alışman gerekiyor."

Pogo'yu yavaşça yere bıraktım. İçgüdüleri en azından kanepenin arkasına koşup saklanacak kadar kuvvetliydi. Öte yandan ben tam bir aptal gibi yerimden kıpırdamamıştım. "Yemek yemeyi seviyorum. Kilolu değilim ve sorunun ne olduğunu göremiyorum."

Henry'nin gözleri bütün vücudumu titreten, fırtınalı bir gri tonuna bürünmüştü. "Ya Calliope?"

"Ne olmuş ona?"

"Yemeğe her oturduğunda onu tehlikeye atıyorsun."

Gözlerimi dikip ona baktım. "Bunu bana karşı kullanman çok korkunç bir şey. Şimdi ne söylemem gerekiyor?"

Sert bir şekilde, "Bu doğru," dedi. "Ayrıca senden yemek yemekten vazgeçmen için bu kadarının yeterli olduğunu duymayı isterdim."

Çenemi sıktım. "Neden bu konuyu şimdi gündeme getiriyorsun?"

Gözlerini kapattı, alnının tam ortasında bir kırıkkılık oluşmuştu. Xander öldüğünde bile onu bu kadar üzgün görmemişim. Fakat konu sadece yemekti. Bu kadar büyütülecek ne vardı ki?

Hiç kimsenin kulak misafiri olmasını istemiyormuş gibi yavaşça, "Bu bir sınav," dedi. "Konsey bir karara varmadan evvel yemek yemekten vazgeçmediğin takdirde, başarısız olacaksın."

Yemek bir sınav mıydı? "Bu nasıl bir sınav olabilir ki?" deyiverdim. "Bunun ne anlamı var ki? Buradan ayrılır ayrılmaz ölmeme neden olacak kadar zayıflayıp zayıflayamayacağımı ölçmek mi?"

Huysuzca, "Oburluğunu ölçmek için," dedi ve çenemi kapadım. "Ve bu hayata ne kadar alışabildiğini. Ölçtüğü şey bu. Bana bağırma, Kate. Sınavların ne olacağına karar veren kişi ben değilim."

Oburluk. Bir an için düşünmem gerekti. Fakat bu kelimeyi daha önce nerede duyduğumu hatırladığımda kalakaldım. "Yedi ölümcül günah? Buna göre mi sınanıyorum?"

Henry ellerini birbirine kenetledi. "Buna cevap veremem. Eğer konsey sana bu kadarını bile söylediğini öğrenirse otomatik olarak başarısız sayılırız."

Biz. Henry'nin bunu kısık bir sesle söyleme şekli içimde bir şeyleri çekiştirmişti ve artık gerçekten mücadele etmeye

başladığının farkına vardım. Ellerimi, umutlanmaktan çeki-
nerek birbirine bastırdım.

"Umurunda mı?" dedim. "Ben sanıyordum ki..."

Ayağa kalktı ve bana bakmayı reddederek odayı arşınla-
maya başladı. "Benimle mutlu değilsin. Neden?"

Karşı çıkmak üzere ağzımı açtım ancak dilimin ucuna
hiçbir şey gelmedi. Haklıydı. Perişan bir sesle, bunu yaptığımı
için kendimden nefret ederek, "Çünkü," dedim. "Yalnızca ar-
kadaşın olmak istemiyorum."

Henry duraklayarak bana doğru döndü. Ama pek de şa-
şırmış görünmüyordu. Bunun yerine parçaları birleştirmeye
çalışıyormuş gibi bir hali vardı. "Karım sıfatıyla hareket et-
mek istemediğini sanıyordum."

Yüzümü buruşturdum. "Arkadaşlık ve evlilik arasında bir-
kaç adım vardır, bilirsin. Antik biri falan olduğunu biliyorum
ama en azından çıkmakla ilgili bir şeyler duymuş olmalısın."

Gülümsemedi ancak ifadesi yumuşamıştı. "Sınavları geç-
tiğin zaman karım olacaksın. Artık bunu kabul etmeye ha-
zır mısın?"

Tedirgin görünmemeye ya da olacaklar üzerinde pek fazla
durmamaya çalışarak başımla onayladım.

"Bana değer verdiğin için mi?"

Utanmış bir halde, "Evet," diye mırıldandım. "Ve eğer
bunu bana karşı kullanmaya..."

Cümlemi bitirecek zamanım olmadı. Odanın karşı tara-
fında duruyorken bir anda Henry'yi yanımda dizlerinin üze-
rine çökmüş, beni kendimi geri çektiğimde nefes nefese bıra-
kacak kadar tutkuyla öper halde buldum. "Neler..." diyerek
söze başladım ancak dudaklarımı parmağıyla susturdu.

Titrek bir sesle, "Umurumda," dedi. "O kadar umurumda
ki, hislerimle karşılaştırıldığında tutarsız görünmeden sana

bunu nasıl söyleyebileceğimi bilemiyorum. Bazı zamanlar
mesafeli ve seninle birlikte olmak istemiyormuş gibi görün-
sem de bunun sebebi yalnızca benim de en az senin kadar
korkuyor olmam."

Gözlerimi ona sabitledim. Uzanarak şişmiş dudaklarımı
bir daha öptü ve bu sefer ona karşılık verdim. Zaman etrafı-
mızdan çekiliyormuş gibiydi ve görebildiğim, duyabildiğim,
tadını alabildiğim, hissedebildiğim tek şey Henry'ydi. Vücu-
duma hoş bir sıcaklık yayıldı. Fakat bu sefer ortada iyileşen
bir ayak bileği yoktu.

İkinci kez gerilediğinde ellerimin saçlarından çekilerek iki
yanıma düşmesine izin verdim ve ne yapmam gerektiğinden
emin olamaz halde onu izledim. Gözlerini benden ayırmadan,
doğrularak ayağa kalktı. "Lütfen," dedi. "Yemek yemeyi bırak."

Başımla onayladım. Karşı çıkacak bir şeyler bulamayacak
kadar silahsız kalmıştım.

"Teşekkür ederim." Parmaklarıyla yanağımı okşamak
üzere elini uzattı ve sonrasında kapıya yöneldi. Kafamda an-
lamlı herhangi bir düşünce oluşturmaya fırsat bulamadan or-
tadan kayboldu.

Dudaklarımı yaladığımda hâlâ onun tadını alabiliyor-
dum. Gülümsedim. Neredeyse altı aydan sonra, nihayet mü-
cadele ediyordu.

O gece Henry her zaman olduğu gibi akşam yemeğinden
sonra sessizce odama geldi. Öğleden sonrayı neler olacağını
düşünerek ve her şeyin normale mi döneceğini, yoksa o kalp
burkan öpücüklerin devam mı edeceğini merak ederek ge-
çirmiştım. Fakat Henry odama geldiğinde bunun pek de bir
önemi olmadığına karar verdim. Varlığı için mücadele edenin
yalnızca ben olmadığımı bilmek yeterliydi.

Kapının girişinde durarak, "Üzgünüm," dedi. Yatağında, artık yeni bir sürü oyuncağı olan Pogo'yla oynuyordum. Kafamı kaldırdığımda Henry'nin kapıyı kapattığını gördüm. "Bugünkü münasebetsiz davranışımı mazur gör."

Korkunç bir an boyunca, bu özrünün beni öptüğü için olduğunu düşündüm. Yüzümdeki bütün rengin solduğunu hissedene kadar, hâlâ yemek yiyor oluşuma sinirlendiği için özür dilediğini fark edememiştim ve bunun farkına vardığımda yapabildiğim tek şey tedirgin bir kahkaha oldu. "Yalnızca beni uyarmaya çalışıyordun. Bu gece son bir kez yemek yedim, ancak bundan sonrası için sana söz veriyorum."

Beni genellikle deliye döndüren Yunan usulü pişirilmiş deniz ürünleri makarnası, bu akşam ağzımda talaş tadı bırakmıştı ve bu nedenle ancak birkaç lokma yiyebilmiştim. Bundan böyle yemek yemeyecektim. Henry'ye bir söz vermiştim ve bunu şimdiye kadar yaptığımdan daha fazla bozmaya niyetim yoktu.

Bana doğru çekingen bir adım attı. "Yine de sana öyle bağırmasaydım. Bunu hak edecek bir şey yapmamıştın."

"Endişeliydin." Omuz silktim. "Sınavları geçmek istiyorum ve bana söylememiş olsaydın yemek yemekten vazgeçmeyecektim. Teşekkür ederim."

Odayı arşınlayarak yanıma oturdu ve eline Pogo'nun oyuncaklarından birini aldı. Köpeğim sevinçle havlayarak ona verdiği kemiği ağzından düşürdü ve Henry'nin cübbesinin bir kenarını usanmadan çekiştirerek hırıldamaya başladı.

Henry minik bir gülümsemeyle, "Oldukça kararlı," dedi.

"Bir katır kadar inatçı. Ve bir katır kadar da büyük olduğunu düşünüyor."

Henry kıkırdadı. Onu tekrar mutlu görmek beni öylesine rahatlatmıştı ki kapıya hafifçe vurulduğunu zorlukla duydum. "Kate?"

Gelen Calliope'ydi. "İçeri gel," dedim ve Calliope kapıyı iterek elinde bize her akşam getirdiği iki fincan sıcak çikolatayla dolu bir tepsiyle birlikte içeri girdi. Henry'ye bakarak sessiz bir onay bekledim ve Henry başını salladı. Calliope tepsiyi komodinin üzerine bırakmaya yeltendiğinde elini tutarak onu durdurdu. Calliope gözlerini haliya dikmiş olmasına rağmen olduğu yerde kalakaldı.

"Güvenli olduklarından emin misin?"

Henry, Calliope'yi ilk kez gözlerimin önünde sorguluyordu. Noel gecesi yaşanan olaydan sonra hiçbir tehdit veya şüpheli pakete rastlamamıştım ancak Calliope hâlâ yediğim her şeyi kontrol etmeye devam ediyordu.

"Eminim." Calliope o kadar hafif bir sesle konuşuyordu ki onu zorlukla duymuştum ve yanaklarını aniden bir kızarıklık kaplamıştı. "Şimdi çekilebilir miyim?"

Henry başını salladı ve Calliope odadan o kadar çabuk ayrıldı ki ona teşekkür etmeye zaman bulamadım. Neler olduğunu merak eder halde kapıyı inceledim ancak kakao kusu burnuma gelerek dikkatimi dağıttı. Fincanlardan birini Henry'ye verdikten sonra kendi fincanımı alıp yudumladım. Henry'nin dikkatle beni izliyor olduğunu fark ettiğimde nabzım yükseldi. Ama bunun bir şeyler olacağından endişelendiğimden mi, yoksa bana bakma şeklinden mi kaynaklandığını bilemiyordum. Belki de ikisi birdendi.

Şakacı bir şekilde gözlerimi devirdim. "Bugün ölmeyeceğim, Henry, söz veriyorum. Şimdi bana Calliope'nin niçin senin yanında dehşete kapıldığını söyleyecek misin?"

Suratını ekşiterek fincanından bir yudum aldı. Şüphesiz, bir erteleme tekniği. "Korkarım ki bu uzun yıllardan beri böyle. Benimle zaman geçirirken gösterdiğin rahatlık daha önce pek görülmuş bir şey değil. Çoğu benden korkar."

"Bu çok gülünç." Ancak bir yanımda bunun böyle olmadığını biliyordu. Henry'nin benim yanımdayken kendini zaptettiğinden emindim.

"Ölümlerin hâkimiysen, diğerlerinin senden neden hoşlanmadığını anlamak pek de zor değil." İlgisizce elini salladı. "Çalışanların geri kalanında da durum aynı. Onlarla konuşurken gözlerime bakanlara pek nadir rastlanır."

"Ben senden korkmuyorum." Bu açıklamayı ispatlamak adına içeceklerimizi dökmemeye dikkat ederek uzandım ve Henry'yi, beni kabul salonunda öptüğü gibi öptüm. Bana karşılık vermesini beklerken kalbim gümbürdeyerek, geri çekilip olanların bir hatadan ibaret olduğunu iddia etmeyeceğini umuyordum.

Nihayet karşılık verdiğinde rahatladım. Dudaklarıma dokunan dudakları sıcacıktı ve tadı çikolata gibiydi.

Sonunda öpücüğü bölerek fincanımı benden aldı ve kendi fincanıyla beraber komodinin üzerine koydu. "Pogo'nun görmezden gelinmekten hoşlandığını zannetmiyorum."

Pogo karnının üzerine yatmış dikkatle bizi izliyordu. Ona baktığımı gördüğünde kuyruğunu salladı. Oyuncaklarından birkaç tanesini, yatağı olarak kullandığı yastığın üzerine fırlatarak, "Pogo, aşağı," dedim. İtaat ederek oyuncaklarının peşinden koşturdu ve Henry ile beni baş başa bıraktı.

Henry'ye döndüm. Kendimi bütün gün olduğumdan daha huzurlu ve hoşnut hissediyordum. Tekrar ona yaslanarak, "İşte, dedim. Böylesi daha iyi."

Beni öylesine öpüyordu ki, onun dudaklarında boğulabilir ama yine de hiç olamayacağım kadar mutlu olurdum. Bana her dokunuşunda kıvılcımlar çakmasını bekliyordum ve boynuma dokunan avucunun sıcaklığı neredeyse dayanılmazdı. Kucağına doğru emekleyerek bacaklarımı beline sardım. Hareketlerimizi benim yönetiyor olmama rağmen o da en az benim kadar istekli görünüyordu ve sanki bütün o bastırılmış duygular nihayet ikimizin üzerinden sıyrılıp dökülüyor gibi hissediyordum. Birkaç dakika sonra kendimi geri çektim.

"Henry?" Soluklanmaya çalışırken ellerimi saçlarının arasından geçirdim. "Gülmeyeceğine söz verersen sana bir şey söyleyebilir miyim?"

"Sana asla gülmem." Hissettiğim sızı gözlerinden yansıyor, ona bu konuda güvenebileceğimi biliyordum.

Yutkunarak alçak sesle konuşmaya başladım. "Bu konuda pek de iyi değilim. Bütün bu birine âşık olma, onunla birlikte olma, öpüşme konusunda filan. Pek iyi değilim."

Karşı çıkmaya hazırlandı. Fakat konuşmaya devam ettim. Artık beni, benim onu önemsemişim gibi önemsemişini bildiğime göre ona söylemeliydim. Belki ona alışması için biraz daha zaman vermeliydim ancak içimde yayılan ısrar duygusu, kelimelerin hiçbir şeyin onları durdurmasına izin vermeden dudaklarımdan dökülmesine neden oluyordu.

"Öyle olduğumu düşünüyor olsan bile, değilim. Fakat bunun nasıl başladığının hiçbir önemi olmaksızın, kaza, kader, her neyse, o gece beni bulduğun için mutluyum. Sonrasında olanlar için değil, şu an için. Burada seninle birlikte olabilmişim için. Ve ben de korkuyorum ama bugün bana söylediklerin için teşekkür ederim. Bana güvendiğin için. Daha önce hiç..." Dudaklarımı birbirine bastırarak doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. "Daha önce kimseye karşı böyle şeyler hissetmemiştim. Ve âşık olmanın tam olarak nasıl bir duygu

olduğundan emin değilim, ama sanırım olduğumu biliyorum. Sana âşık olduğumu."

Çok dokunaklı bir konuşma olmamış olabilirdi ancak Henry bunu umursamıyor gibi görünüyordu. Tanıştığımızdan beri ilk defa şaşırmış görünüyordu. Çok fazla şey söylediğimden endişelenmeye başlamıştım.

Yanağıma değen sıcak nefesiyle, "Biliyor musun," dedi, "hayatımda ilk kez biri beni sevdiğini söylüyor."

İrkilerek, aklıma gelen tek şeyi yaptım. Onu tekrar öptüm. "Sıkça duymaya alışsan iyi edersin çünkü bunu seni bıktırana kadar söylemeyi planlıyorum."

Öpücüğüme karşılık verdi ve ellerim bilinçsizce gömleğinin düğmelerine doğru inerken başım dönmeye başladı. Bu sefer durmadık.

Ertesi sabah bir kol ve bacak düğümünün içinde uyandım. Başım zonkluyor ve bütün vücudum sızlıyordu. Ama bunu dert etmeyecek kadar halimden memnundum. Henry'nin kollarının arasında hissettiğim sıcaklık ve rehavet beni mutlu etmeye yetiyordu. Önceki gece yaşananlar zihnime hızla üşüştü ve annemle konuşurken onunla birlikte olduğumdan bahsetmeye utanarak Henry konusuna hiç değinmediğimi açıkça hatırladım. Fakat pişman değildim. Bu, başka seçeneğim kalmadıkça onunla konuşmak istemeyeceğim türden bir konuydu. Böyle bir şeyin evlilikten sonra yaşandığını düşünmesi daha iyi olurdu.

Gözlerimi açılmaya zorlayarak, "Mm, güneydın," dedim. Henry gülümsemek yerine bana sanki birdenbire vücudumda fazladan bir uzuv daha belirmiş gibi bakıyordu. Kafam karışmış bir halde dirseğimin üzerinde doğrulmaya çabaladım. Bu kadar küçük bir hareket bile bana kendimi kafama bir bı-

yastığın üzerine koydum. Henry'nin yüzüne bir kez bakmam, işleri berbat ettiğimi görmem için yeterli olmuştu.

Yataktan nasıl çıktığını bile fark edemedim, ayağa kalkmış olduğunu gördüm. Gözlerini benden ayırmadan, yoktan siyah bir sabahlık var ederek çabucak vücuduna sardı. Ancak bu bakış, bir gece önceki sevgi dolu bakışlara benzemiyordu. "Başın ağrıyor mu?"

Bütün olanlar göz önüne alındığında bu çok aptalca bir soruydu fakat başımı evet der gibi salladım. Ve vakit kaybetmeden yaptığımı pişman oldum.

"Vücudun sızlıyor mu?"

Gözlerimi sıkıca kapatarak, "Biraz," diye itiraf ettim. "Sorun nedir?"

Cevap vermedi. Gözlerimi bir kez daha açılmaya zorladığımda Henry'nin fincanların üzerine eğilmiş, sıcak çikolata kalıntılarını kokluyor olduğunu gördüm.

Yükselen bir sesle, "Henry?" dedim. "Neler oluyor?"

Hiçbir uyarı yapmaksızın fincanları odanın diğer ucuna fırlattı. Fincanlar duvarda parçalanarak duvar kâğıdını lekeledi.

Henry, "Lanet olsun!" diye kükredi ve ardından, ne olduklarını çıkaramadığım yirmi farklı dilde küfür etmeye başladı. Bu sefer acıya aldırmadan tekrar doğrulmaya çalıştım. Çarşafı göğsüme kenetleyerek Henry'ye baktım, hiçbir şey söyleyemeyecek kadar sarsılmıştım.

Gürleyen bir sesle, "Calliope!" diye bağırdı. Fakat cevap veren olmadı. Kapıyı onun yerine, bana bakmaktan kaçınan Nicholas açtı.

Nicholas kısık bir sesle, "Yatıyor," dedi. "Hasta."

Henry yumruklarını o kadar sıkıydı ki bir şeylere vurup, ardından hızını alamayarak bütün köşkü yok edeceğinden, öfkeli bir hareketle kapıya yönelerek, "Ona

girmeyecek, anlıyor musun?"

Nicholas ruhsuz bir ifadeyle başını salladı. Duruma hiç de yardımcı olmuyordu.

Kalbim gümbürdeyerek kısık bir sesle, "Henry?" dedim. "Neler oluyor?"

Bana kanımı donduran bakışlarla bakarak, "Özür dilerim," dedi. "Çok, hem de çok özür dilerim."

Başka bir açıklama yapmadan odadan çıktı.

BÖLÜM 16 STYX NEHRİ

Sabahın geri kalanını yatakta ağlayarak geçirdim. Başım ağrıyordu ve bütün vücudum o kadar büyük bir ıstırap içindeydi ki ayağa kalkmak neredeyse imkânsızdı. Tek düşünebildiğim şey, Henry'nin odadan çıkmadan önce bana olan bakıştıydı. Sanki beni bir daha asla görmek istemiyormuş gibiydi.

Bu hiç de adil değildi ve ne olursa olsun Henry'nin bu yaptığına bir anlam veremiyordum. Onu sevdiğimi söylediğim için miydi? Bir anda ağzımdan çıkıvermişti ve bunun üzerine pek fazla düşünmemiştim, fakat söylediğim anda bunun doğru olduğunu anlamıştım. Hayatta başka seçeneğim kalmayacağı anlamına gelse bile ona bir şans daha verebilmek için ne gerekiyorsa yapmaya razıydım ve eğer bu aşk değilse, neyin aşk olduğunu bilemiyordum. Karşılık olarak beni sevmesini beklediğim falan da yoktu.

Olanları daha iyi düşündükçe, daha fazla parçayı birleştiriyordum. Durduramadığım bir kelime yağmuruyla dilimden dökülen itiraf, onunla olmak için ani bir arzu, yemek yememe uyarısı. Zehirlenmişim. Bu sefer Henry ve Calliope de işin içindeydi ve üçümüz de sağ kalmıştık.

Bu zehir beni öldürmek için tasarlanmamıştı. Bu bir afrodizyaktı.

Her şeyi anladığımda, bütün olanlar gözüme daha net görünmeye başladı. Tek soru bunu kimin yaptığıydı. Biri Henry konusunda bir adım daha atmama destek olmak mı istemişti, yoksa işin içinde başka bir şey mi vardı? Ve eğer varsa, benden bu kadar nefret eden kimdi?

Düşünebildiğim tek kişi Ella'ydı. Ava'dan nefret ediyordu ve belki de benim onun tarafında olduğumu düşünüyordu. Ya da belki benden kurtulmanın aynı zamanda Ava'dan da kurtulmak anlamına geldiğini düşünmüştü. Ava'nın son zamanlardaki davranışlarına bakılırsa, onu neredeyse suçlayamazdım. Ancak Ella'nın eline ne geçecekti?

James? Bu düşünceyi aklıma düşer düşmez kovaladım. Yapmak isteyeceği son şey Henry ile beni birbirimize yakınlaştırmak olurdu. Gerçi Henry'nin öfkeyle yanımdan ayrılıp hayatı boyunca bir daha asla yüzüme bakmaması gibi bir amacı olabilirdi. Ama bu James'in almayacağından emin olduğum bir riskti. Henry'ye bana âşık olmaktan ve diyarı uğruna mücadele etmekten vazgeçmek için bir bahane yaratmak tehlikeli olabilirdi. Ayrıca, bunu gerçekleştirmek için en sağlam yöntem sınavlardan başarısız olmamı sağlamak ve...

Damarlarımdaki kan buz kesti. Elbette. Sınavlar. *Oburluk...* Yedi ölümcül günah... *Şehvet...*

Mide boşluğumu ümitsizlik kapladı. Başarısız olmuştum, öyle değil mi? Olanlar benim hatam olmasa da, bir afrodizyak yüzünden gerçekleşmiş olsa da, artık bir önemi yoktu. Henry bu yüzden o kadar altüst olmuştu. Kendini bana şefkat göstermeye zorlamamışsa eğer, başka hiçbir açıklama mantıklı gelmiyordu.

Bunu düşünmek istemiyordum. Muhtemel başarısızlığım üzerinde de düşünmek istemiyordum, bu yüzden Nicholas'ın

odamın içinde değil de dışında nöbet tutuyor olmasının minnettarlığıyla kendimi yataktan çıkmaya zorladım. Ağrı ve sı-zılarımla, bana verilen zehrin görünür yan etkileriyle hiçbir ağrı kesici almadan baş etmek zorundaydım. Fakat bunlar bile gözümde önemini yitirmişti.

Giyindim ve vücudumun karşı çıkmasına rağmen bir gece önce etrafa saçılan kıyafetlerimi toparlayıp yatağı düzelttim. Konsey neler olduğunu, tuzaga düşürüldüğümüzü görmüş olmalıydı. Biraz olsun adil ve vicdanlılarsa beni sırf bu yüzden başarısız sayamazlardı. Bu umuda, bu son şansa dört elle sarıldım ve kendimi diğer olasılıkları bir kenara itmeye zorladım. Her şey iyi olacaktı. Olmalıydı.

Calliope gün batımından biraz önce odama geldi, benim kadar kötü durumda görünüyordu. Rengi solmuştu ve titriyordu. Nicholas, onu kontrol için odama gelmeye çalışan her bir uşağa yaptığı gibi geri göndermek yerine koluna girerek, kendi eşliğinde içeri kadar getirmişti.

Pencerenin önünde, fazlaca dolgun koltukların birinde kıvrılmış halde oturduğum yerden, "Calliope?" dedim. "İyi misin?"

Nicholas'ın yardımıyla bir sandalyeye oturarak, "Ben iyiyim," dedi. "Daha önemlisi, sen nasılsın?"

Kapının dışından her şeyi duyabileceğine emin olduğum halde cevaplamak için Nicholas'ın gitmesini bekledim. "Yorgunum," diye itiraf ettim. "Her yerim sızlıyor."

Bu sözlerimin Calliope üzerinde hiç beklemediğim bir etkisi oldu. Yüzünü buruşturdu ve sandalyemden fırlayıp yanına gidene kadar hıçkırmaya başladı. "Ah, Kate! Çok üzgünüm, fincanları bırakana kadar hiçbir şeyden haberim yoktu ve birini göndererek sizi uyarmaya çalıştım ancak her şey için çok geçti ve ne yapacağımı bilemedim."

Sandalyesinin yanında diz çökerek elini avuçlarıma içine aldım. "Özür dileme. Bunu önceden bilmenin imkânı yoktu. Bundan sen de etkilendiğin için çok üzgünüm."

Alt dudağı titriyordu ancak görünüşe göre kendine hâkim olabilmek için yiğitçe bir gayret gösteriyordu. "Birkaç dakika beklemem gerekirdi. Çok büyük aptallık ettim, zehir seni öldürebilirdi."

"Ama öyle olmadı. Hepimiz iyiyiz. Üçümüz de iyiyiz."

Neredeyse imkânsız derecede irileşmiş gözlerle bana baktı. "Ama sen ve Henry..."

Boğazımdaki yumruyu gidermek için yutkundum. "Sorun yok, Calliope, gerçekten. Bu işi başardığımız takdirde, eninde sonunda olacaktı zaten. Ve başaramazsak da olanları hatırlamayacağım."

Yüzündeki karanlık ifade bana inanmadığını söylüyordu. Ben de kendime inanmıyordum. Henry'nin zehre gösterdiği müthiş tepki, beni dün gece yaşanan önemli olayı düşünmekten alıkoymuştu. Olanları sindiremediğimi hissediyordum. Bunun büyük bir sorun olması gerekirdi. Kendimi üzgün ya da kirlenmiş hissetmem ya da en azından olanlar konusunda ne hissedeceğimi bilemiyor olmam gerekirdi. Ancak bu noktada kendimden çok Henry konusunda endişelenmekle meşguldüm.

Calliope gerçek anlamını okuyamadığım dikkatli bir ses tonuyla, "Neden Henry'nin seninle yatağa girmesinin kaçınılmaz olduğunu düşünüyorsun?" dedi. "Söylentiler onun daha önce hiç... Persephone'yle onun hiç..." Sesi giderek alçaldı, belli ki rahatsız olmuştu.

Ağzımı tamamen zekice bir şeyler söyleme amacıyla açsam da dışarı kaçan tek şey, "Henry bakir miydi?" oldu.

Calliope çabucak, "Tabii bunu kimse bilmiyor," dedi.

Persephone sadece ona karşılık vermedi, hepsi bu. Yatak odaları ayrıydı falan filan."

Kaşlarımı çattım. "Benim hakkımda bu şekilde bir endişeye kapılmasına gerek yok."

"Hangi konuda?"

"Onun sevgisine karşılık vermeme konusunda. Yani, sokakta falan karşılaşmış olsaydık bile muhtemelen hiçbir şey farklı olmazdı. Sonuçta o tamamen göz kamaştırıcı." James'in birkaç ay önce söylediklerini hatırlayarak yüzüme ufak bir gülümseme kondurmayı başardım. "O bir onluk. Hatta bir on ikilik ve ben bunun yakınında bile değilim. Onunla kendi başıma konuşma cesaretini asla bulamazdım. Ancak onu tanıma şansına erişmek..." Bunu itiraf ediyor olmak acınası bir durumdu ve benim için çok zordu ancak gerçek buydu. Ve belki Calliope beni anladığı takdirde, buna sebep olmak konusunda kendini bu kadar suçlu hissetmezdi. "Onu seviyorum. Birinin onu tanıyıp da sevmemeyi nasıl başarabileceğini anlamıyorum."

Calliope gözlerini halıya dikmiş, yanakları kızarmıştı. "Ben de."

Nasıl cevap vereceğimi bilemez bir halde sessiz kaldım. Bu söylediğini işitmemi amaçlamış mıydı? Ancak başka bir şey söylemedi ve ben de üstelemedim. Sonunda ağrıyan başcıklarımdan üzerinde doğruldum ve başımın buna karşı çıkmasıyla yüzümü ekşiterek koltuğuma geri döndüm. Bu dünyanın sonu değildi. Fakat beni, yemek salonuna kadar uzun ve zorlu bir yolculuğa katlanmak konusunda endişelenmeyeceğim için mutlu edecek kadar da kötüydü.

Calliope neşeyle, "Bir fikrim var," dedi. Saniyeler öncesinden oldukça farklı olan renkli ruh hali, irkilmeme sebep oldu.

Gerçekten olduğum kadar şüpheli olmamasına gayret ettiğim bir sesle, "Ne?" dedim.

"Bir piknik. Yarın, ikimiz de iyileştikimizde. Nehre doğru yürüyüşe çıkarız ve yanımızda bir battaniye falan götürebiliriz. Yarın havanın güzel olması bekleniyor."

Gözlerinin parıltısına şöyle bir baktıktan sonra hayır dememe imkân kalmamıştı. Kendini Henry ile benim başımızı belaya sokmak konusunda yeterince kötü hissediyordu. Ayrıca, köşkün drama ve karmaşasından uzak bir öğleden sonra fikri kulağa muhteşem geliyordu. Nehrin düşüncesi bile omurgamdan aşağı bir ürperti göndermeye yetiyordu ancak bunu umursamamak için elimden gelenin en iyisini yapıyordum.

"Bu muhteşem olur," dediğimde Calliope sırttı. Bu en azından, çoktan başarısız olmuş olmam gibi bir ihtimali kafamdan biraz olsun dağıtmaya yetecek bir değişiklik olacaktı.

Henry o gece gelmedi ve Noel gecesinden beri ilk kez yalnız başıma uyudum. Bu konuyu çok fazla düşünmemeye çalışıyordum ancak karanlıkta yanıma kıvrılmış olan Pogo'yla beraberken bunu yapmak imkânsızdı. Onu benimle yatmaya zorladığım ve ardından sınavdan başarısız olduğum için bana kızgın mıydı? Ama onu zorlamamıştım, öyle değil mi? Beni durdurmaya çalışmamıştı.

Onu sevdiğimi söylediğim ve ilacın etkisi geçtikten sonra bunun kulağa çok aptalca geldiğini düşündüğü için mi kızgındı? Ya da kendini suçlu mu hissediyordu? Hâlâ Persephone'yi sevip sevmediği umurumda bile değildi. Persephone'den pek hoşlanmasam da Henry kendini ona tamamen adamıştı ve sadıktı. Ona bu kadar korkunç bir şekilde davranmış birini hâlâ sevebiliyordu. Kendini suçlu hissetmesi için hiçbir sebebi yoktu.

Tabii eğer karısını bu kadar çok sevdiği için suçlu hisset-

Henry bunun aksini düşünmediği sürece bu bir kazaydı, bir hata değil. Belki bu olanlar tamamen kafamda tasavvur ettiğim gibi gerçekleşmemiş olabilirdi, fakat Henry'ye kendini benden uzak duracak kadar kötü hissettirmişti. Öyle değil mi?

Yahut belki de teslim olduğu ve başarısız olmama sebebiyet verdiği için kötü hissediyordu. Gerçek bu olsa bile, bu durum yokluğuna bir açıklama getirmiyordu. Bu onun suçu değildi ve eğer gerçekten başarısız olmuşsam Edem Köşkü'nde kalmamın da bir anlamı yoktu. Ancak hâlâ buradaydım ve bunun bir anlamı olmalıydı.

Hiç iyi uyuyamadım, annemle birlikte geçirdiğim rüya bile beni rahatlatmaya yetmedi. Sessiz ve içime kapanıktım. Annem neler olduğunu tekrar tekrar sormuş olmasına rağmen, olanları ona anlatmayı göze alamamıştım. Bu olanlar yüzünden kendimden nefret ediyordum ve annemle geçireceğim son haftaları da bununla heba etmek istemiyordum. Ayrıca ona olanları anlatabilsem bile ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Geleceğim hakkındaki bütün umutlarını Henry'ye bağlamıştı ve ona bunu nasıl da yerle bir etmeyi başardığını anlatamazdım. Bu onu çok üzzerdi, en azından birimiz mutlu olmayı hak ediyordu.

Henry'yi düşünmek acı veriyordu ve sabah, beraberinde bir parça bile huzur getirmemişti. Odamdan çıkmak istedim ancak Henry'nin emirleri değişmemişti: Henry'nin güvendiği birileri, yalnızca kendisi, Nicholas ve Calliope'yle sınırlı olan birileri, beni almaya gelene kadar burada tıkilip kalmıştım. Gidebileceğim hiçbir yer yoktu zaten. Ama kafese kapatılmış olmaktan nefret ediyordum.

Ancak geçen altı ay boyunca olan şey de tam olarak bu değil miydi? Zihnimdeki alçak ses şaşırtıcı derecede hiddetliydi. Sanki ona ait bir hayvan gibi buraya tıkilinmiş miydim?

Hayır. Bu işe gönüllü olmuştum ve Henry benden isteğim dışında burada kalmadığım hakkında güvence almıştı. Öteki türlü düşünmem korkunç bir şey olurdu. Ben Persephone değildim.

Calliope elinde piknik sepetiyle öğlene doğru beni almaya geldi. O kadar mutlu görünüyordu ki sanki bir gün önce aramızda geçen konuşma asla yaşanmamıştı. Bunu bir daha gündeme getirmedi. Kol kola girdik ve gözlerim durmadan Henry'den bir iz ararken koridorlarda ilerlemeye başladık. Yanımda olmasını istediğim her an yanımda olmuştu ancak şimdi varlığından bir işaret bile yoktu.

Dışarı çıktığımızda Nicholas da birkaç metre arkamızdan bizi takip etti. İzleniyor olmak hâlâ son derece sinir bozucu olmasına rağmen Nicholas'ın orada olması güven vericiydi. Aksak olmasının bir önemi yoktu, hiç kimse ona bulaşmayı göze alamazdı. Onun ardından gelen Pogo da Nicholas'a bayılıyor gibiydi, benim yerime onun hareketlerini izliyordu.

"Kate?"

Adımın çağırıldığı yöne doğru başımı kaldırdım ancak yapabildiğim tek şey buydu. Nicholas bir anda fıskiye'nin diğer tarafında duran Ava'yla aramıza girivermişti. Bu onunla Noel'den beri aramızda olan en yakın mesafeydi.

Onu duymazdan gelmek istemiyordum ancak Henry'yle yaşadığım onca şeyin arasında Ava, içimde onunla baş edecek enerjiyi bulamayacağım bir şeydi. Bana kendimi suçlu hissettiriyordu ve şu an omuzlarımda, üzerine bu kadarını bile yükleyemeyeceğim kadar yük vardı.

"Kate..." Ava, Nicholas'ın çevresinden dolaşmaya çalıştı ancak devasa cüssesine karşı başarılı olamadı. "Lütfen. Odana gelmeme izin vermediler, seninle kon..."

Calliope, "Anlamıyor musun?" dedi. Sesi o kadar zalimce çıkmıştı ki şaşkınlıkla ona baktım. "Seninle konuşmak istemiyor."

Nicholas'ın dirseğinin altından Ava'nın yüz ifadesini görebiliyordum, şaşkınlıktan donakalmış gibi görünüyordu. Gözlerine dolan yaşlarla, "Kate," dedi. "Lütfen. Yalnızca bir dakika."

Ayaklarım yere demirlenmiş gibiydi. Ava'yı hayatımda bu kadar korkmuş bir halde görmemiştim. "Söylemek istediğin şey nedir?"

Gergin bakışlarla Calliope ve Nicholas'a baktı. "Yalnız konuşabilir miyiz?"

Nicholas kaşlarını çatı. "Kimse onunla yalnız başına kalmayacak."

Ava kulağa çok tanıdık gelen bir sesle, "Lütfen, Nicholas," dedi. Bu ses, bana Ava'nın Nicholas'ı da ağına düşürüp düşürmediğini merak ettirmişti. "Sadece bir dakika."

Calliope sözünü kesti. "Gidiyoruz." Koluma girerek beni ormana doğru yönlendirdi. Buna karşı çıkmadım, ancak birkaç gün öncesi olsaydı Ava'yla konuşmak için ısrar ederdim. Fakat bunu Henry ile bana birileri yapmıştı ve bu düşünceden nefret ettiğim kadar, Ava'nın bunu yapabilecek nedenleri olduğunu da biliyordum. Yapması gereken tek şey mutfağa sızarak içeceklerimize ilaç katmaktı. Belki de yalnızca sonuçlarının ne olabileceğini düşünmeden, Henry ile bana yardım etmeye çalışmıştı. Ya da belki kendimi onun kadar yalnız hissetmem için işleri berbat etmek istemişti. Olasılıkların ikisi de güzel şeyler değildi.

Ağaçların sınırına ulaştığımızda omzumun üzerinden bakarak Nicholas'ın Ava'nın kolundan tuttuğunu ve bizi izlemesini engellediğini gördüm. Ava kendi etrafında dönecek Nicholas'a karşı koymaya çalışıyor ve ona duyamadığıma

memnun olduğum bir nutuk çekiyordu. Fakat en azından peşimizden gelmiyordu.

Calliope yerden fıskıran kalın bir ağaç kökünün üzerinden ihtiyatla atlayarak, "Ne kadar da utanç verici," dedi. "Onun yerinde olmak berbat bir şey olmalı. Ama bu, yine de böyle davranmak için bir bahane değil."

Arkama bir kez daha baktım. Nicholas şimdi peşimizden geliyor, Ava ise fıskiye kenarında omuzları çökmüş bir halde oturmuş, beni izliyordu.

Başımı çabucak çevirerek bahçenin geri kalanını umursamaksızın önüme baktım. Düşüncelerimi hizaya koymaya çabalarken hiçbir şey söylemedim ancak zihnim hâlâ sıcak çikolatamın içindeki şey yüzünden bulanıktı. Her şeyi yanlış mı anlamıştım? Ava zehirden haberdar olmuş olabilir miydi? Endişe mi ediyordu?

Ancak biraz daha düşündüğümde Ava'nın baş şüpheli olduğuna karar verdim. Noel'de olanlardan sonra, onu bana kızgın olması konusunda suçlayamazdım ve ayrıca onda olmayan birçok şeye sahiptim. Yaşam, imkân... Ve en azından bir günlüğüne de olsa Henry.

Bir sonraki adım neydi? Kıskançlığı beni öldürmeye yetecek kadar kuvvetli miydi? Ya da Henry'nin tepkisini duymuştu. Bu onun için yeterli bir sonuç muydu?

Calliope ormanın içinde ilerlerken düşüncelerimi bölerek, "Nehir bu tarafta," dedi. Takılıp düşmemek için yürürken yere bakıyordum.

Ava'yla ilgili olmayan bir şeyler söylemeye çabaladım. "Nehir bütün arazi boyunca devam mı ediyor?" Çitin öbür tarafında bir nehir gördüğümü hatırlamıyordum.

Calliope söylediği şey son derece normalmiş gibi, "Yeralına gidiyor," dedi. "Ava'nın bir keresinde neredeyse boğulduğunu duydum, bu doğru mu?"

Aklıma gelen o gecenin düşüncesiyle yüzümü buruşturarak, "Neredeyse boğulmuyordu," dedim. "Boğuldu. Peşinden suya dalmak zorunda kaldım. Ava bu şekilde öldü. Kafasını bir kayaya çarptı." O gece hakkında düşünmek istemiyordum, ormanda yürüdüğümüz zemine odaklandım.

"Eğer burada olmasaydın şu an ne yapıyor öldürdün dersin? Eğer Ava ölmeseydi?"

Bu altı ay boyunca kendime sormaktan kaçındığım sorunun ta kendisiydi. "Bilmiyorum. Sanırım New York'a geri dönmüş olurdum."

"Annenle birlikte mi?"

İç geçirdim. "Hayır. Annem şimdiye kadar ölmüş olurdu." Bunu söylemek düşündüğümünden daha kolay olmuştu. "Eden'da kalarak liseyi burada bitirmemi istiyordu ancak ben bunu yapabileceğimden emin değilim."

Calliope bana anlayışlı bakışlarla baktı. Ama onun bana acımasını istemiyordum.

Ağaçların arasından geçerek, "Açıklık hemen şuracıkta," dedi. Orayı görmüştüm, yatak odamın büyüklüğünde bir çayır. Nehrin yakınlarda bir yerlerde gürüldediğini duyabiliyordum. "Ya baban?"

"Ne olmuş ona? Resimde asla yeri olmadı. Nerede olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil. Bugüne kadar başımızın çaresine onsuz baktık."

Calliope yumuşak bir sesle, "Ama artık bakacak durumda değilsin," dedi. Onu duymazdan geldim. Annem, babamdan pek nadir bahsederdi. Çok küçük yaşlardan itibaren onun hakkında konuşmamayı öğrenmiştim. Babam konusunda kızgın

ya da üzgün olduğundan değildi bu. Sadece anlatacak pek bir şeyi yoktu. Asla evlenmemişlerdi, anneme neler olduğunu hiç sormamıştım ve hepsi buydu. Küçükken kapıda belirip beni bağrına basacağı, bana dondurma ve oyuncaklar alacağı gibi hayallerim olmuşsa da artık hepsi yok olmuştu. Annemle biz bir takımdık. Başka hiç kimseye ihtiyacımız yoktu.

Calliope'yle birlikte sessizce yerleşmeye başladık. O, yere bir örtü sererken ben de yiyecek sepetini karıştırıyordum. Doğrudan sandviçler, makarna, kızarmış tavuk ve her gece önüme sunulan lezzetli tatlılarla dolu sepete bakarken Henry'ye verdiğim sözü aklımda tutmak oldukça zor olmuştu ancak bunun üstesinden gelmiştim. Zar zor.

"Üzgünüm... Bunlar oldukça lezzetli görünüyor ama ben yiyemem," dedim. "Pek öyle aç değilim de."

Calliope örtünün kenarını düzelterek tam ortaya çökerken, "Elbette öylesin," dedi. Bütün şüphelerini bertaraf ettiği yüzünden okunan Nicholas çayırın kenarından belirdi. "Kahvaltı etmedin. Ayrıca, ben de seninle birlikte yiyorum, hatırladın mı?"

"Ben yemiyorum..." Dudağımı ısırdım. Yapmayı istediğim en son şey onu incitmekti. Ama ona bunun bir sınav olduğunu kesinlikle söyleyemezdim. "Olanlardan sonra... Henry'ye söz verdim, hepsi bu. Üzgünüm. Bunca şeyi buraya sürüklemenden önce sana söylemeliydim."

Bir şeyler söylemesini bekledim. Fakat ifadesinden hiçbir şey okunmuyordu. Sonunda gülümsedi, ancak gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. "Hiç sorun değil. Bir sakıncası..."

"Kesinlikle yok. Keyfine bak. Ve guruldayan midemi kafana takma."

Calliope sepeti boşaltmaya başlarken, ben de karşısına oturarak dizlerimi göğsüme çektim. Henry ile ilk karşılaştığımız noktadan pek de uzakta değildik. Bunu düşünmek canımı yakıyordu, bunun yerine kafamı çevirerek çimlerin üzerinde oyun oynayan Pogo'ya odaklandım. "Calliope? Sana kişisel bir soru sorabilir miyim?"

Sepetle uğraşmaya devam ederek, "Elbette," dedi.

Hâlâ bizi duyabilecek bir mesafede olan Nicholas'a baktım. "Şey, şu sıcak çikolatanın içindeki ilaçla alakalı."

"Ah." Yanakları kızardı. "Belki de Nicholas'ın biraz..."

"Haklısın." Gırtlığımı temizledim. "Nicholas? Bize birkaç dakika izin verir misin?"

Tedbirli bir şekilde önce bana, sonra Calliope'ye baktı.

Yüzümde nemrut bir gülümsemeyle, "Sana kimsenin ormanın içinden üzerime atlayarak bana zarar vermeyeceği konusunda söz veriyorum," dedim. "Ve böyle bir şey olsa bile Calliope ve Pogo yanımda. Yalnızca birkaç dakika, gerçekten."

Calliope, "Ben onu kollarım," dedi ve Nicholas ağaçların içine gömüldü.

"Durumu nasıl idare ettin? Ben ve Henry o şey yüzünden..." Şimdi kızarma sırası bendeydi. Aynı tepkiyi göstereceği yerde Calliope'nin gözlerinde anlamı belirsiz bir şeyler parıldadı.

"Kimseyle bir ilişkim yok ve sizin gibi duvarlara tırmanacak kadar da yüksek bir doz almadım, o yüzden sadece dinlenmek yeterli geldi." Tekdüze ve soğuk sesine karşılık kaşlarını çatıttım. Ne demiştim ki?

Bunun yeterince güvenli bir soru olduğuna karar vererek, "Neden bir ilişkin yok?" dedim. "Yani, çok alımlı, zeki ve eğlencelisin. Buradaki herkes hakkında epeyce bilgin olmalı..."

Resmîyet içinde, "Çok incessin," dedi. "Ancak korkarım ki istediğim kişi için asla yeterince iyi bir aday olamayacağım."

Kaşlarımı biraz daha çattım. "Tabii ki olabilirsin. Seni istemeyecek adam delinin teki olmalı."

"Hayır, Kate." Sesi artık buz gibiydi. "Onun için yeterince iyi değilim ve asla olmayacağım. Ve kendisi için yeterince iyi olan tek kişinin sen olduğunu da açıkça belirtti."

Şaşkın bir halde ne diyeceğimi bilemeden konuşmaya başladım. "Calliope, ben... Ben çok üzgünüm, ben öyle demek... O kişi her kimse onunla konuşup neden böyle..."

"Gerçekten bu kadar kalın kafalı mısın?"

Sessizleştım. Belli ki öyleydım.

"Senin Henry'n," dedi. "Yıllardır senin gibi kızlarla uğraşıp durmasını izliyorum. Beni önemsemiyor. Ben onun için yalnızca konuklarıyla ilgilenen biriyim." Gözlerine dolan yaşlar güneşin altında parıldıyordu. "Bir keresinde ona söyledim, buraya ilk kez birini davet ettiği zaman. Onun için mükemmel bir seçim olabileceğimi, onu sevip ona Persephone'nin yaptığı'nın binlerce katı daha iyi davranabileceğimi söyledim. Ve ne yaptı, biliyor musun? Yanımdan uzaklaşarak benimle bir daha sevgilileriyle ilgili bir konu olmadığı sürece asla konuşmadı."

Ne söyleyeceğimi ya da düşüneceğimi bilmiyordum. Ne yapmam gerekiyordu? Bana bu yüzden mi öfkeliydi? Aptal bir afrodisyağın etkisi altındayken onunla birlikte olduğum için mi?

Sesimi kontrol altında tutmaya çalışarak, "Üzgünüm," dedim. "Bunu ben seçmedim. Henry seni şimdiye kadar fark etmediyse belki de bunun asla olmaması gerektiği içindir."

"Elbette olması gerekiyordu!" diye patladı. "Nasıl olmaya bilir? Onu seviyorum. Onu, senin bu hayatta geçirdiğin zamandan çok daha uzun bir süredir seviyorum."

Yüz ifadesi dümdüz oldu ve korkunç bir an boyunca bakışları gözüme en az kendisi kadar ölü göründü.

"Ve onu, sen öldükten sonra da sevmeye devam edeceğim."

Piknik sepetinden keskin ve metalik bir şey çıkardı. Kaçmaya fırsat bulamadım. O kadar hızlı koşuyordu ki elindeki bıçak yalnızca bulanık bir hayalden ibaretti. Bacaklarını tekmeleyerek oradan uzaklaşmak için hareket etmeye çabaladım ancak saçlarımı yakalayıp başımı arkaya doğru öyle sertçe çekti ki, boynumun kırılacağından korktum.

"Nicholas!" diye haykırdım. Ama her şey için çok geçti.

İlk olarak yan tarafımda garip bir baskı hissettim. Calliope bıçağı çekip çıkarana kadar acı hissetmedim, bıçak vücudumdan çıktığında ise bir çığlık attım. İçgüdüsel olarak dirseğimi suratına gömdüm, hamlemin etkisiyle bir şeylerin çatırdadığını hissettim ancak bu yalnızca Calliope'ye bir fırsat daha yaratmıştı. Bıçağı karnıma saplarken nefes almaya çabaladım. Açılan yara, öfkeyle kan kusmaya başlamıştı. Ağzımda şimdi den kan tadı alabiliyordum.

Kırılan burnundan akan kanları eliyle silerek, "Ne kadar da büyük bir hayal kırıklığı," dedi. "Tüm yapabileceğin bu mu?"

Son bir adrenalin patlamasıyla ona doğru bir hamle yaparak ellerimi boğazına götürdüm. Fakat büyük bir hızla kan kaybediyordum ve ona vermek istediğim zararı verebilecek gücüm yoktu. Beni göğsümün tam ortasından bıçaklayarak son hamlesini yaparken çaresizce gözlerimi kapadım. Bu sefer bıçağı çıkarmaya yeltenmedi bile.

Ellerimi boynundan çekerek beni yerden kaldırdı. Pogo'nun uzaklarda kaybolan havlamasını duyabiliyordum. Haykırmaya çalıştım ancak çıkarabildiğim tek ses mide bulandırıcı bir boğulma sesiydi. Acı tüm vücuduma alev gibi yayılıyordu. Başım, bir tünelden aşağı düşüyormuşçasına dönmeye başlamıştı fakat dayanmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Dondurucu suyun bedenime çarpması beni gözlerimi açmaya zorlayacak kadar irkiltti. Görüşüm bulanıktı ancak Calliope'nin üzerime eğilmiş olduğunu görebiliyordum. Bedeni benden uzaklaşıyor gibiydi. Yine de yerinde sabit durduğunu fark etmiştim. Zihnimin durgunluğu nedeniyle nehrin içinde sürükleniyor olduğumu fark etmem birkaç dakikamı almıştı.

İşte bu kadardı. Demek ki ölüm böyle bir şeydi. Nefes almaya çabalamak soğuk, ıslak, hissiz ve yakıcıydı. Ne kadar çabalarsam çabalayayım ciğerlerime hava dolduramıyordum. Korkmak yerine rahatlamıştım. Artık anneme veda etmek zorunda kalmayacaktım. Eğer Henry'nin içinde biraz olsun merhamet varsa öldüğümü öğrendiği anda annemin de ölmesine izin verirdi.

Henry...

Henry'nin tedbirlerini azaltmasına ve umutlarını yüksek tutmasına sebep olup kendimi öldürtmeyi başarmıştım. Ve eğer ben öldüysem, o da ölmüş demektir. Benden asla vazgeçmemişti, o halde benim de ondan vazgeçmeye hakkım var mıydı?

Akıntıya karşı zayıfça karşı koymaya çabaladım. Ancak, uğraşlarım beyhudeydi. Kıyıya yüzmeye çalışmak bir yana, zorlukla hareket edebiliyordum. Nehir beni sürükleyecekti ve biraz şanslıysam sonunda bedenimi yakınlarda bir yerlerde kıyıya vurmuş bir halde bulacaklardı.

Güneş ışınları, yukarıdaki çıplak dalların arasından süzülüyordu. Yavaşça artık hiç de soğuk olmayan karanlığın içine doğru kayıyor olmaya itiraz etmedim. Kendimi Henry'nin kollarında uzanırken olduğum gibi sıcacık hissediyordum ve Henry'nin beni kıyıya çektiğini hayal ettim. Soğuk hava ıslak tenime çarpardı ve ürperirdim. Sonra Henry beni iyileştirirdi ve sonunda her şey yeniden yoluna girerdi.

Fakat artık mutlu sonlar için çok geçti. Çoktan ölmüştüm.

BÖLÜM 17 ÖLÜM

Gözlerimi açtığımda ne görmeyi umduğumu bilmiyordum ancak bunun annem olmadığından emindim. Ancak işte oradaydı, her gece rüyalarımda gördüğüm kadar sağlıklıydı. Beni her zamanki gülümsemesiyle karşılamak yerine, gaddar bir yüz ifadesiyle uzaklardaki bir şeye bakıyordu.

"Anne?" dedim. Bakışlarını bana çevirdiğinde karşılaştığım gözleri o kadar kırmızı ve ifadeden yoksundu ki, ona ait olmalarının imkânı yoktu. Annem hastalığının en kötü günlerinde bile bu kadar boş gözükmemişti. İçinde her zaman bir şeyler, bir kıvılcım, bir gülümseme, bana hâlâ annem olduğunu hatırlatacak bir şeyler olmuştu. Fakat bu sefer yoktu.

Elini tutmaya çalışsam da yerin sallanmasıyla tekrar oturduğum tahtanın üzerine düştüm. Dışarısi karanlıktı. Birlikte geçirdiğimiz o parlak, güneşli günlere hiç benzemiyordu. Yalnızca üzerimizdeki dolunay ve göz kırpan yıldızlar bana nerede olduğumuzu anlayacak kadar ışık sağlıyordu. Hâlâ Central Park'taydık. Ama rüyalarım başladığından beri ilk defa Kuzu Otlığı'nda olmadığımızı gördüm. Gölün ortasında süzülen bir kayığın içindeydik.

Donakaldım. Burası küçükken neredeyse boğulduğum noktaydı.

"Anne, ben..." Her zamankinden daha zayıf olan sesim çatladı. Bitkindim ve içimde gözlerimi kapatarak bütün bu olanları unutmak için dayanılmaz bir istek duyuyordum. Hayatımın, geri kalanıyla beraber yok olmasını izlemek için. "Özür dilerim."

Gözlerini suyun diğer ucuna dikmişti, hissettiği keder yüzüne öyle iyi kazınmıştı ki bunu ben bile hissedebiliyordum. "Bu senin hatan değil," dedi. Sözleri, etrafımızı çevreleyen uğursuz sessizliği yarıp geçmişti. Cırcırböcekleri ya da rüzgârda hışırdayan yapraklar gibi, etrafta hiç kimse yokken dahi ses çıkaran şeyler bile susmuştu. Duyduğum tek şey annem ve kayığın kenarlarına çarpan dalgaların sesiydi. Sanki şehirde yaşayan tek canlılar bizdik.

Kendimi hareket edemeyecek kadar bitkin hissediyorsam da kayığın öteki tarafına geçerek anneme dokunmayı çok istiyordum. Ona, çok fazla sürmeyecek olsa bile hâlâ burada olduğumu göstermek istiyordum. "Ama öyle. Bunca zamandır aradıkları kişi Calliope'ydi ve ben bunu hiç fark edemedim. Oysa..."

"Calliope'nin farkına senden çok daha önce varan birçok kişi vardı. Bunun olacağını onların görmesi gerekirdi, senin değil. Bilmene imkân olmayan bir şey için kendini suçlayamazsın."

"Ama görmeliydim." O kadar büyük bir zorlukla konuşmuştum ki, bu yetimi kaybettiğimden endişelenmeye başlamıştım. "Birinin bana zarar vermeye çalıştığını biliyordum ve bunun kim olduğunu bulmaya çalışmalıyım ama Henry'yle o kadar meşguldüm ki, o yanımdayken kimsenin böyle bir şeye cesaret edemeyeceğini zannettim. Güvende olduğumu zannettim."

"Güvende olmalıydın." Ay ışığının yanaklarından yansıdığını gördüm. Bu, ağladığına dair kesin bir işaretti. "Daha fazlasını yapmalıydım."

Tereddüt ettim. "Ne demek istiyorsun?"

Cevap vermek yerine ayağa kalktı ve diğer ucuna geçerek kayığın sallanmasına neden oldu. Kenarlara olabildiğince sıkı tutundum. Gerçi boğulmak endişe ettiğim en son şeydi. Eğer hâlâ ölmediysem bile çok yakında ölecektim. Annem yanıma oturarak beni kollarının arasına aldı. Benim yapabileceğim tek şey ise soğukkanlılığımı korumaktı. Birimizin güçlü olması gerekiyordu.

Orada ne kadar oturduğumuzu ve kayığın suda batıp çıkarak seyrederken çıkardığı sesleri ne kadar dinlediğimizi bilmiyorum. Dakikalar ya da saatler olabilirdi. Bu yerde zaman durmuş gibiydi ve annemin kucağı soğuk geceye karşı korunmak için ihtiyacım olan tek şeydi. Nehrin kenarında olan olayları, Calliope'nin nasıl da bir an önce arkadaşımken bir sonrakinde katilim olduğunu düşündüm. Bunu nasıl görememiştik? Ancak geriye dönüp baktığımda, bunu nasıl görebilirdim?

Annemin omzunda, "Sence bunu neden yaptı?" diye mırıldandım. "Henry'yi sevdiğini söylüyordu ama neden herkesi öldürdü? Neden Henry'nin hayatını öylece riske attı?"

Annem parmaklarını saçlarımin arasından geçirdi. Beni rahatlatmaya çalıştığından emindim ancak bu bana sadece neler kaybetmekte olduğumu hatırlatmıştı. Henry'yi hayal kırıklığına uğrattığım kadar onu da uğratmıştım, ama annem en azından beni affetmişti. Keşke ben de kendimi affedebilseydim. Hafif bir sesle, "Sence neden olabilir?" deyince omuzlarımı silktim.

"Bilmiyorum." Zihnim Calliope'den Henry'ye ve çaresizce sevgiyi arayan Ava'ya gidip geldi. "Belki o da Henry kadar

yalnızdı. Belki de onu kurtarabileceğini düşündü. Eğer onu gerçekten seviyorsa, Henry'nin varlığını nasıl riske atabildi? Yani, onun yerinde ben olsaydım Henry'yi hiç görememek-tense başka biriyle görmeyi tercih ederdim."

Annem, "Yalnızca tek bir tür aşk yoktur," dedi. "Belki sen ve Calliope arasındaki fark budur. Belki de bu senin seçilip de onun seçilmemesinin sebebidir." Gözlerimi kapatarak düşünmeye çalıştım, fakat kayığın sallantısı ve annemin nefesinin sesinden başka her şey önemini yitirmişti artık. "Gitmek istemiyorum," diye fısıldadım. "Veda etmek istemiyorum."

Yüzünü saçlarıma gömdü. "Etmek zorunda değilsin."

Ben ne söylemek istediğini anlayamadan kayık, gölün kıyısına doğru sürüklenmeye başladı. Durduğunda gözlerimi açtım ve suyun üzerinde göl dalgalandıkça şekli bozulan bir silüet gördüm. Bedenime annemin narin kolları yerine kaslı kollar sarılmıştı. Havaya kaldırılarak kayığın dışına taşındığımı hissettim. Annemle birlikte kalmak için ısrar etmek üzere debelenmeye çalıştım ancak dilim ağırlaşmış ve zihnim yavaşlamıştı.

Kederli bir ses, "Onu aldım," dedi. Henry.

Annem, "Teşekkür ederim," dedi. Sesi anlayamadığım bir şey yüzünden alçalmıştı. Bir eliyle yanağını okşadı ve Henry'ninkini öpmek üzere öne eğildi. "Ona iyi bak, Henry."

Henry, "Bakacağım," dedi ancak bunun gerisinde başka hiçbir şey yoktu. Annem eğilerek dudaklarını alnıma bastırdı. Çaresizce elini yakalamaya çalıştım. Ama bunu benim yerime kendisi yaptı, bedenimde kalan son enerji kırıntısıyla hafifçe elini sıktım.

"Anne?" Sesim kendime bile yabancı, sanki konuşmayı yeni öğreniyormuşum gibi çarpık gelmişti.

"Her şey yolunda, tatlım." Geri çekildi, şimdi gözyaşlarını görebiliyordum. "Seni seviyorum ve seninle gurur duyuyorum. Bunu sakın unutma."

İçimde bir panik dalgası kabarmaya başlasa da bunu dışa vuramıyordum. Bedenim yürek burkan bir kedere teslim oldu. Gidiyordu. Bitmişti. Hâlâ onunla geçireceğim birkaç haftamın olması gerekirdi, anlaşılmamız böyle değil miydi?

Aptal ben. Ben ölmüş, o ise hayattayken onunla nasıl zaman geçirebilirdim?

"Ben de seni seviyorum," dedim. Kelimelerim bir hırıltıdan başka hiçbir şeye benzememiş olsa da annem gülümsedi.

Henry ona arkasını dönerek beni mürekkep karası gecenin içine doğru götürürken, kafamı annemin uzaklaşıp gittikçe daha da küçülmesini seyredebilecek kadar çevirdim. İşte, sonunda yok olmuştu. Derin bir uyku rehavetine kapılmamak için tüm gücümle çabalarken annemin, parçalarımı bir arada tutan son sözlerine asıldım. O öldüğünde tekrar görüşecektik ve Central Park'ta geçirebileceğimiz sonsuz sayıda güneşli günümüz olacaktı.

Fakat bunu ve Henry'nin beni kendi ölümüne taşıyor olduğunu biliyor olmama rağmen dudaklarımdan tek bir kelimenin dökülmesine engel olamayarak söyledim, bunca yıldır söylemekten sakındığım kelimeyi. Asla söylemek zorunda kalmayacağımı umduğum kelimeyi.

Hoşça kal.

Ölümün soğuk olacağını düşünüyordum. Ancak hissettiğim ilk şey sıcaklıktı. Bedenimi, ya da geriye her ne kaldıysa onu saran ve bal kadar lezzetli, inanılmaz bir sıcaklık. Ava'nın başına gelen de bu muydu? Sıcacık uyanmak? Bu, kulağa gerçek olamayacak kadar kolay geliyordu.

Ve sonra acı duymaya başladım. Göğsüm ve yan tarafımda, tam olarak Calliope'nin beni bıçakladığı bölgelerimde gezinen ezici, işkence gibi bir acı. Nefesim kesildi ve içimden, her şeyin bu kadar kolay olacağını düşündüğüm için kendimi tekmelemek geldi. Ava öldükten sonra başında hiçbir yara izi yoktu. Bu, benim de ayağa kalkarak etrafta dolaşabilmeden önce yaralarımın iyileşmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Havada fısıltılar dolaşıyordu ancak ne olduklarını çıkaramıyordum. Diğer ölümler? Annem de yanımda beni bekliyor olabilir miydi? Gözlerimi açtığımda etrafımda güneş, çimenler ve ağaçlar mı görecektim, yoksa başka şeyler de var mıydı? Hâlâ şansım varken Henry'ye sormuş olmam gerekirdi.

Gözlerimi açılmaya zorlamak için gücümü toplayana kadar asırlar geçmiş gibiydi. Işık ilk önce gözlerimi yaktı ve tekrar kapamak zorunda kaldım fakat yavaşça yeniden açtığımda uyum sağladılar. Nefesim bir kez daha kesildi. Ama bu sefer bunun acıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Köşkteki odamda, tanıdık yüzlerle çevrili bir halde yatıyordum. Ava ile Ella, Sofia ile Nicholas ve hatta uşak Walter bile buradaydı. Her biri oldukça endişeli görünüyordu. Ve göz ucuyla onu gördüm, Henry'yi.

Kalbim duracak gibi oldu. Nasıl olup da hâlâ attığını merak edemeyecek kadar kafam karışmıştı. Burası Central Park değildi.

"Ben öldüm mü?" Ya da en azından söylemeye çalıştığım şey buydu. Sesim daha çok bir vıraklama gibi çıkmıştı ve gırtlığım birdenbire alev almıştı. Ama bunun bir önemi var mıydı? Henry yanımdaydı.

Henry yüzünü ekşitti ve midemi kocaman bir buz kütlesi kapladı. Ölmüştüm, değil mi? Bana bakamıyordu bile. Ellerime bakarak, "Hayır," dedi. Elimi tutuyor olduğunu fark ettim. "Hayattasın."

Kalbim aynı zamanda hem ezilip hem de havalara uçmayı nasıl olduysa başardı. Bu her şeyin bitmediği, bunu başara-bileceğimiz ve sınavları geçebileceğim anlamına geliyordu.

Fakat sonra annemin son sözlerini hatırladım ve ne demek istediğinin farkına vardım. Gitme zamanı benimki değildi, onundu. İçimi büyük bir dehşet duygusu kapladı. Gözlerimden süzülen yaşlara engel olamadım, bunun için fazlasıyla bitkindim. Doğrularak oturmaya çalıştım ancak göğsümdeki acı bana işkence ediyordu.

Walter dudaklarıma içi sıcak bir sıvıyla dolu bir bardak yaklaştırarak sert bir şekilde, "Sabit dur," dedi. Gözlerimden yaşlar akarken şekerli ilacı içtim.

Herkes beni izliyordu. Fakat ben gözlerimi Henry'den ayırmıyordum. Utanmayı düşünmek için fazlasıyla harap bir haldeydim. İlaç etkisini gösterirken beceriksizce, "Henry?" diye geveledim. "Neden..." Sorumu bitiremedim. Gözlerimi kapatma isteğiyle savaşıırken kendimi uyanık tutabilmek için ayak parmaklarımı oynatmaya çalıştım, fakat bu bile acı veriyordu.

Henry, "Uyu," dedi. "Uyandığında yanında olacağım."

Başka seçeneğim kalmamıştı. Henry'nin doğru söylediğini umarak uykuya daldım.

O gece rüyamda annemi görmedim. Bir daha asla görme-yeceğimi de biliyordum. Aksine, saatlerimi kâbuslar, su, bıçaklar ve kan nehirleri doldurdu ve ne kadar çılgılık attıysam da uyanamadım. Bu kâbuslar Eden Köşkü'ne taşınmamdan önce gördüklerimden farklıydı. Daha öncekiler tehditkâr bir uyarıya benziyorlardı. Şimdikilerse anılarımdı.

Sonsuzluk gibi gelen saatler sonunda uyandım. Gözlerim hızla açıldı. Bedenim hâlâ acılar içindeydi ve kaslarımdaki gerginlik duruma hiç de yardımcı olmuyordu. Bir ışık görmeyi

umuyordum, ama birkaç saniye boyunca etrafta karanlıktan başka hiçbir şey yoktu. Gözlerim alıştığında Henry'yi gördüm.

Yatağın yanına bir koltuk çekmişti ve yatağın diğer üç perdesi kapalıyken onun olduğu taraftaki perde, yüzünü görebileceğim kadar aralanmıştı. Hâlâ elimi tutuyordu. "Günaydın," dedi. Sesinde anlayamadığım bir mesafe vardı.

"Günaydın mı?" Pencereden bakabilmek için kafamı çevirmeye çalıştım fakat perdeler kapalıydı. Henry elini komodin üzerindeki bir mumun üzerinden geçirince fitil alevler içinde kaldı. Çok fazla bir ışık vermiyordu, yine de görebilmem için yeterliydi.

"Sabahın çok erken bir saati. Dışarı sâ hâlâ karanlık." Te-reddüt etti. "Nasılsın?"

Güzel bir soruydu. Bir an için düşündüm ve şaşkınlık içinde acının azaldığını fark ettim. Fakat asıl sorduğu şey bu değildi ve ikimiz de bunun farkındaydık. "Annem öldü, öyle değil mi?"

Gözleri bir arada duran ellerimize doğru kayarken, "Senin yerini almak istedi. Ben de izin verdim," dedi. "Bu seni Ölü-ler Diyarı'ndan çıkarabilmemin tek yoluydu. Bir ruha karşılık başka bir ruh. Ben bile bu kuralları çiğneyemem."

Sözleri beni oldukça sarsmıştı, dudaklarımı yaladım. "Benim için hayatını mı verdi?"

Bana bir bardak su uzatarak, "Evet," dedi. Bardağı titrek ellerimle aldım ve içtiğimden fazlasını etrafa döktüm. Henry bardağı tekrar doldurdu ancak bu kez bana vermek yerine dudaklarıma kendisi uzattı. "Ölmüştün ve seni iyileştiremezdim. Bu annenin sana son hediyesiydi."

Keder bütün benliğimi kaplarken hafifçe hıçkırdım. Annem ölmüştü, hem de benim hatam yüzünden. Calliope'yi yanıma yaklaştırdığım için. Yanlış insana güvendiğim için. Bir

parçam yok olmuş gibi hissediyordum, asla geri alamayacağım hayati bir organımı kaybetmiş gibiydim. İçim bomboş, aynı zamanda büyük bir kalp sızısıyla doluydu ve hiçbir şey olması gerektiği gibi değildi.

Konuşmak bir yana, Henry'ye yeniden bakabilmek için birkaç dakika geçmesi gerekti. Konuşmaya başladığımda zorla çıkan sesim çatlak ve boğuk, görüşümse bulanıktı. "Nehirden sonra ne oldu?"

Henry, elimi tutan elini biraz daha sıktı. "Bedenini bulan kişi Ava oldu. Seni kurtarmak için oldukça uzun bir süre çabaladı fakat tüm uğraşlarına rağmen bunu başaramadı."

Gırtlığım düğümlendi. Ona tüm yaptıklarına rağmen Ava beni kurtarmaya çalışmıştı. "Ya Calliope?"

Henry'nin yüz ifadesi sertleşti. "Nicholas onu tevkif etti. Yaptıkları için yargılanarak cezalandırılacak. Sana söz veriyorum ki ben cehenneme hükmettiğim sürece onu bir daha asla görmeyeceksin."

Titredim ve Henry üzerime bir battaniye daha örttü. Ona üşümediğimi söyleyecek yüreğim yoktu.

"Sana o kâbusları gönderen Calliope'ydi," dedi. "Ve seni otoyoldan çıkarmaya çalışan da. Hepimiz gibi o da senin içindeki potansiyeli görmüştü ve sanıyorum ki senden kurtulmak için tek yolun, işini Eden Köşkü'ne varmadan önce bitirmek olduğunu düşündü."

Neredeyse başarılı da oluyordu. Daha önceleri emin olmasam da artık arabanın ağaçlara çarpıp çarpmamasının tek sebebinin, Henry'nin bizi korumak için orada bulunması olduğundan emindim.

"Ona ne olacak?"

"Henüz bilmiyorum. Kaçmaya ya da yaptıklarını inkâr etmeye çalışmadığına göre, bundan kolay kolay kurtulamayacağını

biliyor olmalı, fakat..." Tereddüt etti. "Cezadan muaf olacağını düşündüğünden şüpheleniyorum. Tüm bu olanların ışığında senin Calliope'nin kaderi üzerinde söz sahibi olmanın uygun olacağını düşündüm."

Neden ceza almayacağını düşündüğünü sormak için Henry'ye baktım ancak bir yanım bunu zaten biliyordu. "Seni o kadar çok seviyor ki başka biriyle olman düşüncesine katlanamıyor. Seni mutlu edebilecek tek kişinin kendisi olduğunu düşünüyordu."

"Ancak bunun aksine, varlığımın geri kalan yıllarını neredeyse mahveden kişi oldu." Henry eğilerek parmaklarımı öptü. Vücudumdan daha öncekinden tamamen farklı olan bir ürperti dalgası daha geçti. "Hayal kırıklığı yaratan kişi benim, sen değil ve bundan böyle zamanımızın geri kalanını bunu telafi etmek için elimden gelen her şeyi yaparak geçireceğim."

"Sen beni hayal kırıklığına uğratmadın." Yüzüne bakabilmek için yan tarafıma dönmeye çalıştım fakat bu hareketlenme sadece canımın yanmasına sebep oldu. "Ben uğrattım."

Sınavları kastettiğimi biliyor olmalıydı ancak yine de başını salladı. "Sen beni asla hayal kırıklığına uğratamazsın. Bundan çok önce belirtileri fark etmem ve Calliope'yi senin yakınına yaklaştırmamam gerekirdi. Bu nedenle senden çok, ama çok özür dilerim."

Uzun bir dakika boyunca sessiz kaldım ve sonunda kısık bir sesle, "Aramızda bir sorun var mı? Bu olanlar değil, ama içecekler ve..."

"Hayır. O sabahki tepkim yüzünden özür dilerim. Sana kızgın değildim, kızgın olduğum kişi..." Duraksadı, yüzü bir anlığına öfkeyle buruştu. Ama bir kez göz kırpmamdan sonra yüzünün aniden dümdüz bir ifadeye büründüğünü gördüm. "Bu senin hatan değildi. İçecek zehirliydi, hepsi bu."

"Başarısız olmuşsam bile seni hâlâ seviyorum, bunu biliyorsun." Birkaç saniye geçti ve Henry'nin karşılık olarak hiçbir şey söylemeyeceği kesinleştiğinde gözlerimi kapayarak iç geçirdim. Vücudum uyku ihtiyacı içinde haykırıyordu ve zihnim annemin kaybıyla hissizleşmişken herhangi bir direnme girişiminin, daha hayata geçmeden kaybolacağını biliyordum.

Emin olamasam da, bilincimin kıyısına yaklaşırken Henry'nin duymak istediğim tek şeyi söyleyen nazik ve sıcak sesi kulaklarıma erişti.

"Ben de seni seviyorum."

BÖLÜM 18 TEKLİF

Henry haftanın geri kalanını yanımda geçirdi. Walter'ın boğazımdan aşağı dökmeye devam ettiği şekerli toniğin içinde her ne varsa işe yarıyordu. Zamanımın çoğunu uyuyarak geçiriyordum. Kâbuslar zaman içinde yok olmuştu. Yine de nefes nefese kalmış bir halde uyanıyor, dondurucu nehrin suları vücudumu sararken hissettiklerimi unutamıyordum.

Annemin ölümü karşısında duyduğum acı hafiflememişti. Yavaş yavaş, bu acının uzun bir zaman boyunca benimle birlikte kalacağını kabullenmeye başlamıştım. İyileşmek yerine keder içinde debelenmek yalnızca Henry'ye zarar verecekti. Yapmamı istediği şeyi görmezden gelmek annemin bana verdiği hediyeye bir hakaret olurdu, ayrıca geçen altı ay beni buna gayet iyi hazırlamıştı. Geçen aylar, bana Henry olmaktan asla sahip olamayacağım şekilde bir veda şansı tanımıştı. Bu, ne olursa olsun aynı şekilde canımı yakıyor olmasına rağmen içimde, aksi takdirde sahip olamayacağım bir çeşit huzur vardı. Konsey Henry ile aramızda olanlara rağmen beni kabul ederse bir gün annemi ziyaret edebileceğim, onunla konuşabileceğim ve onunla birlikte yürüyüş yapabileceğime dair bir

umut vardı. Ölüm bir son değildi, Ava bunun bir kanıtıydı. Ancak yine de yas tutuyordum. Onu yine de özliyordum.

Rutin bir şekilde ziyaretçi kabul ediyordum. İlk zamanlarda yanıma yalnızca Henry ve Walter gelebiliyordu ancak ısrarlarımdan sonra Ava'nın da içeri girmesine izin verdiler. Beni gördüğü anda yatağımın yanına koşmuştu, gözleri kırmızı ve şişkindi.

"Kate! Ah, Tanrım... İyisin! İyi olduğunu söylediler, ama bunu yalnızca şey için söylediklerinden korktum, şey, insanların nasıl olduklarını bilirsin. Ama gerçekten buradasın ve uyanıksın ve ah, aman Tanrım."

Kollarını bana orada olduklarını hissettirmeyecek kadar gevşekçe sardı ancak canımı yakabilecek olmalarını gerçekten önemsemiyordum. Ona olabildiğince sıkı sarıldım ve sonraki otuz saniyeyi bunun bedelini ödeyerek geçirdim. Ayak parmaklarımın ucuna kadar tüm vücuduma müthiş bir acı yayıldı, yine de buna değdi.

Ben nefes almaya çalışırken kızarak, "Özür dilerim!" dedi. Yatağın öteki ucunda duran Henry endişeli görünüyordu. Fakat şimdiye kadar kendimi fazla zorlamama zaten alışmıştı. Dikişlerim kanamadığı sürece her şey yolundaydı.

Konuşma kabiliyetimi tekrar kazandığımda, "Dileme," dedim. "Sana ben sarılmak istedim. Her şey için inanılmaz derecede üzgünüm. Sana Theo konusunda bağırduğım için, sana onca iğrenç şeyi söylediğim için... Sen bunları hak etmedin, hiçbirini."

İlgisizce elini salladı. "Bunun bir önemi yok. Haklıydın, tam bir budala gibi davranıyordum. Ama sen yaşıyorsun! Başaracaksın ve ben bu yerde yanımda en iyi arkadaşım olmadan tıkalıp kalmayacağım." Bana muhtemelen haşin olduğunu düşündüğü bir bakışla baktı ancak bu beni gülümsetti.

"Biliyorsun ki eğer sana yüzme öğretmeme izin verseydin bunların hiçbirisi olmayacaktı."

Nehre fırlatılmadan önce bıçaklandığım gerçeğini bir kenara iterek, "Evet, bu konuda haklısın," dedim. Ava için bunun bir öneminin olup olmadığından şüpheliydim. "Bak ne diyeceğim, Henry artık iyileştiğimi söylediğinde burada yüzecek bir yerler buluruz ve bana yüzme öğretirsin."

Ava'nın yüzündeki sırıtış tekrar suya girmeyi göze almaya değdi.

Ava öğleden sonra odamdan ayrıldığında Henry ile beraber kart oynadık. İyileşmekte olan bir hasta olmama rağmen yine de onu yeniyordum ancak Henry pek de önemsiyor gibi görünmüyordu. Hatta aksine yenilmekten hoşlanıyor gibiydi ve onu memnun etmekten son derece keyif alıyordum.

Art arda beşinci oyunu da kazandığımda, "Yazın seni özleyeceğim," dedim. "Ve seni beştaş oyununda yenmeyi."

Henry kart destesini karıştırırken beni süzdü. "Ben de seni özleyeceğim." Sesinde beni korkutan bir katıyet vardı. Konseyin durumu anlayacağını ve birlikte olmamızda bizim bir hatamızın olmadığını kabul edeceğini umuyordum. Fakat Henry geçen haftayı bana veda etmeye hazırlanarak mı geçirmişti?

Hafifçe, "Henry?" dedim. "Bir süreliğine rol yapma oyunu oynayabilir miyiz?"

Bana bakmadı. "Tabii ki."

Derin bir nefes aldım. "Ara sıra ziyarete gelebilir miyim? Yani, dışarı çıkıp dünyayı keşfetmem, eğitimimi tamamlamam ve bunun gibi şeyler yapmam gerektiğini biliyorum ama Eden'da kalacağım kesinleşirse eylül ayı gelmeden ara sıra da olsa buraya uğrayabileceğimi düşündüm."

Henry tereddüt etti. "Seninle bu konu hakkında konuşmadan önce konseyle görüşmem gerekiyordu."

"Hangi konu hakkında konuşmadan önce?"

"Özgürlüğün." Kafasını kaldırıp bana baktı, hareket etmeyi kestim. "Benim yüzümden yaşadığın onca şeyden sonra, konseyin kararı ne olursa olsun, senden sonbaharda buraya geri dönmeni isteyemem."

Kırgınlığımı saklamaya çalıştım ancak Henry'nin gözlerinde bunu fark ettiğini belirten bir parıltı vardı. "Geri dönmemi istemiyor musun?"

"İstedığimi yapabilecek olsaydım, buradan asla ayrılmazdın. Ancak pazarlığımız böyle değildi. Ve daha da önemlisi, benim yüzümden birçok zorluğa göğüs germek durumunda kaldın. Seni geri dönmeye zorlayarak hayatının geri kalanını da berbat etmek istemiyorum. Sana konseyin kararından bağımsız olarak, özgürlüğünü teklif ediyorum. Daimi özgürlüğünü."

Söylediği şeyi anlamak için birkaç saniyeye ihtiyaç duydum. Burada kalmamı istiyordu ancak kendini suçlu hissediyordu. Peki ne için? Calliope'nin yaptıkları yüzünden mi? "Ama geri dönmek istiyorum," deyiverdim, onu bir daha asla görmeyeceğim düşüncesi kalbimin sıkışmasına neden olmuştu. Belki de bunun farkında değildi ancak Eden Köşkü, geriye kalan tek geleceğimdi. "Geri gelmeme izin vermediğin takdirde ne yaparım? Sen, Ava, Ella ve Sofia ve..."

Bocaladım, devam edemeyecek kadar dolmuştum ve gözlerimi sildim. Henry kartlarını bir kenara bırakarak eliyle yanağımlı okşadı. "Eğer geri gelmek istersen, bu çok hoşuma gider. Bu senin seçimin ve kendi hayatını yaşamaktansa burada kalmayı seçmek... Bunun bana neler ifade ettiğini bilemezsin."

Çaresizce, "Ama ben zaten kendi hayatımı yaşıyorum," dedim. "Ve hayatımı seninle de yaşayabilirim. Pek alışılmamış bir hayat olması, dışarıda olan hayat kadar güzel olmayacağı anlamına gelmez. Daha da iyi hatta. Çok daha iyi."

Tereddüt etti. "Çok incessin ve bu şekilde düşünmen bana çok şey ifade ediyor. Fakat bunu bir çeşit saygısızlık olarak algılamazsan sana şu kadarını söylemek istiyorum. Sen yaşamıyordun, Kate. Ne benimle ne de gerçek dünyada. Sen annenin ölmesini bekliyordun ve şimdi bu gerçekleştiğine göre..."

"Şimdi annem öldüğüne göre elimde kalan tek şey bu yer, tek kişi ise sensin. Senden vazgeçmem için bıçaklı bir katilden çok daha fazlası gerekir."

Henry benimle tartışmadı. Bunun aksine, öldüğümünden beri yüzünde gördüğüm ilk gerçek gülümsemeyi gördüm. "Güzel, o halde hislerim karşılıklı." Kart destesini aldı. "Devam edelim mi? Altıncı elin şanslı olduğunu duymuştum."

Gözlerimi devirdim. "Cehennem buz tuttuğunda belki kazanırsın."

Bir kaşını kaldırdı. "Sanırım bunu ayarlayabilirim."

Konsey bahar ekinoksundan bir önceki gün bir toplantı yapılacağını haberini gönderdiğinde hâlâ kendi başıma yürüyebilecek kadar iyileşmemiştim. Ava ve Ella giyinmeme yardım ettiler. İşimizi bitirdiğimizde o kadar yorulmuştum ki tekrar yatağın içine kıvrılıp uyumak istiyordum.

Ava beni süzerken dudağını ısırarak, "Belki bir gün daha bekleyebilirler," dedi. Genellikle Henry'nin oturduğu koltuğa oturarak başımı ellerimin arasına aldım.

Yüzümü ekşiterek, "Hayır," dedim. "Ben iyiyim. Bana bir dakika verir misiniz?"

Bana zorla beyaz bir elbise giydirmişlerdi. Dikişlerimin patlamasından endişe ettiğim için hareket etmeye korkuyordum. Yaralarımın tek iyi yanı, kimsenin korseden bahsetmeye bile yeltenmemesiydi ancak bu yine de sargılarım ve elbisenin kumaşı arasında oldukça ince bir tabaka olduğu

anlamına geliyordu. Tek bir yanlış hareket bile yaptığım takdirde konseyin önünde göğsüm kana bulanmış bir halde duruyor olacaktım.

Ella, "Gidip Henry'yi getirmemi ister misin?" dedi. Hâlâ Ava'yla mesafesini koruyordu. Fakat nehir hadisesinden sonra onu hoş görmeye çalışıyor gibi bir hali vardı. Ava ve Theo'nun tekrar bir araya gelmesinin Ella üzerinde pek de iyi bir etki bıraktığını zannetmiyordum. Yine de olan biteni cesurca karşılamaya çalışıyordu. Bu konuda hakkını vermem gerekirdi.

Derinden gelen bir sesle, "Buna gerek yok," dedim. Fakat ellerimi yüzümden çektiğimde Henry'nin zaten kapıda dikilmekte olduğunu gördüm. "Kızlar, kovuldunuz."

Ava ve Ella vakit kaybetmeden harekete geçseler de Ava yanağımdan çabucak öpmek üzere durakladı. "Bol şans," diye fısıldadı ve Ella'nın ardından odadan çıktı.

Henry, ben yerimde doğrulup oturana kadar yanımda bitermişti. "İyi misin?"

"Kendimi kusacak gibi hissediyorum."

Ağzının kenarı titreşti. "Ben de öyle." Bana elini uzattı. Ayağa kalkarken dengemi kurabilmek için ona yaslandım. Toplantının gerçekleşeceği balo salonuna kadar yürüyebilmemin imkânı yoktu.

Ava'nın benim için seçtiği topuklu ayakkabılara bakarak, "Ayakkabı giymek zorunda mıyım?" dedim.

"Eteğin çıplak ayaklarını gizleyecek kadar uzun." Bir an tereddüt ettikten sonra kısık sesle, "Kate, emin misin?" dedi.

"Ayakkabı giymek istemediğimden mi? Evet, çıplak ayakla yürüyebilirim."

"Hayır, demek istiyorum ki, teklifimi kabul etmeyeceğine emin misin?"

Henry'yi bir daha asla görmemek ve Eden'a geri dönmek. Hayatta bundan daha az isteyebileceğim bir şey olduğunu zannetmiyordum. Henry'ye yaslanarak, "Eminim," dedim. "Şimdi, çıkmazsak geç kalacağız. Gerçek şu ki, koridorlarda koşuşturacak bir durumda değilim."

"Endişelenme." Sıcacık parmaklarını yanağımda gezdirdi. "Sınavlardan geçmek ya da kalmanın getireceği sonuçları iyice anlıyor musun?"

"Başarısız olduğum takdirde hafızam silinmiş bir halde gerçek dünyaya geri dönüyorum." *Ve Henry yok olup gidiyordu.* "Başarılı olursam, yılın altı ayını burada seninle geçiriyorum."

"Hayatını sonlandırmaya karar vermediğin takdirde, sonsuza kadar."

"Sonsuza kadar bugünkü halinle kalacaksın ve konsey tarafından şahsına ölümsüzlük bahşedilecek. Ölümsüzlük, hiç de kolay bir şey değildir. Ölümlülerle bağlantılar kuracaksın ve onların yaşam sürelerinden çok daha uzun yaşayacaksın. Asla bir son olmayacak. Yaşamın daimi olacak ve sonunda insanlıkla bütün bağlarını koparacaksın. Yaşamının nasıl bir duygu olduğunu unutacaksın."

Sonsuzluğun düşüncesi göz korkutucuydu. Hayatta kesin olan tek şeyi senden alıp götürüyordu, ölecek olmanı. Ancak ölümün getireceği iyi sonuçlar ne olabilirdi ki? Tek getirisi acıydı ve şimdiden binlerce yıl boyunca yetecek kadar acı çekmiştim.

"Şey, o halde en iyi dostumun ölü biri olması güzel bir şey, değil mi?"

Boğuk bir sesle, "Evet," dedi. "Oldukça şanslısın."

"Kimse bunun kolay olacağını söylemedi. Bunu biliyorum."

"Gerçekten de öyle." Gözleri benim göremediğim bir şeye odaklanmıştı. "Ve başarının, aynı zamanda ikimizin evleneceği anlamına geldiğini de anlıyorsun, değil mi?"

Bedenime yayılan ürpertinin heyecandan mı, yoksa gerginlikten mi kaynaklandığını bilmiyordum. "Evet, bu fikre alıştım sayılır. Senin için bir sakıncası yok, öyle değil mi? Yani, bunun biraz aceleye geldiğini düşünürsek."

Yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Hayır, bir sakıncası yok. Sence?"

Var mıydı? Kimsenin karısı ya da kraliçesi olmaya hazır değildim, ama bu Henry'ye sahip olacağım anlamına geliyordu. Bana, istediğim takdirde geri kalan altı ay boyunca başka biriyle olabileceğimi ve kendi hayatımı yaşayabileceğimi söylemişti ve onunla kıyaslanabilecek birisini bulamayacağımı düşünüyor olsam da bu, kafese tıkmış olma duygusunu hafifletmeye yetiyordu. Başımı salladım. "Beni törende elbise giymeye zorlamadığın takdirde, yok."

Henry bana bir bakış fırlattı. "Neden beyaz giyinmiş olduğunu sanıyorsun?"

"Ah." Yüzümü ekşittim. "Bu hiç de adil değil, biliyorsundur umarım."

"Evet, biliyorum." Kolunu etrafıma sardı, tanıdık ve huzur verici bir histi. "Şimdi çıkmalıyız, yoksa ciddi olarak geç kalacağız. Gözlerini kapat."

Midemin bu işin altından elbisemi mahvetmeden kalkabil-meme yetecek kadar durulmasını dileyerek söylediğini yaptım. Gözlerimi açtığımda balo salonundaydık. Salon, bir daire şeklinde yerleştirilmiş, eylüldeki baloda gördüğüm on dört muhteşem taht dışında bomboştu. Tahtların her biri diğerinden farklıydı. Bazıları tahtadan yapılmışken diğerleri taş, gümüş

ya da altındandı. Bir tanesi ağaç dalları ve gövdelerinden yapılmış gibiydi ancak iyice inceleyecek kadar yakında değildim.

Dairenin ortasında beni bekleyen kaplamalı bir iskemle vardı. İskemleden birkaç adım ötede duruyorduk, Henry iskemleye kadar gitmeme yardım etti ve oturduğumdan emin olana kadar elimi bırakmadı. "Rahat mısınız?" dedi.

Başımı salladım. Henry dudaklarını uzunca bir an boyunca alnıma bastırdı. "Ne olursa olsun, kim olduğumu hatırlamasan da, her zaman yanında olacağım."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda kendimi gülümsemeye zorladım çünkü bunu yapamayacak kadar gergindim. Altındaki minderlerin süslemeleri rahatsız ediciydi ancak hareket etmeye çekiniyordum. "Bana seni unutturmalarının imkânı yok," dedim. "Bana ne yapacaklarının bir önemi yok."

Bakışlarını çevirerek geri adım atmadan önce gözlerinden bir hüznün dalgası geçtiğini hissettim. "Hemen döneceğim," dedi. "Hareket etme."

Göz kırpmamla ortadan kaybolması bir oldu. Vakit geçirmek için tahtları inceledim, sahiplerinin nasıl birileri olduklarını anlamaya çalışıyordum. Camla şekillendirilmiş gibi görünen en büyük taht tam karşımda duruyordu. On dört tahtın hepsinin birden etrafımda dizilmiş olduğunu görmek kalbimi yerinden çıkacak gibi çarptırıyor ve avuçlarımı terletiyordu. Ama kendimi olabildiğince sakin tutmaya çalışıyordum. Et-rafıma bakınarak hangi tahtın James'e ait olabileceğini düşündüm. Deniz kabuklarından yapılmış olan değildi. Gümüş ya da altından olandı belki, ya da belki kor gibi parlayandı.

James'i düşünmek başımı sızlatmıştı, bu yüzden gözlerimi kapadım. İşte buydu. Artık konseyin kararını değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu düşünce garip bir biçimde rahatlatıcıydı. Artık karşıma çıkarabilecekleri her şeyin sonuna

geldiğimi biliyordum. İyi ya da kötü bir sonuçla karşılaşmanın bir önemi yoktu, hayatta kalmıştım. Neredeyse.

Ancak annem kalamamıştı ve onu kaybetmek, bildiğim her şeyi karanlığa gömmüştü. Onun yalnız olduğunu bilerek burada olmak gözüme son derece yanlış görünüyordu. O, hayatımdaki en değerli şeydi ve onu özlemek yerine başka bir şey düşünüyor olmak ihanet gibiydi. Onun ölümünün üstesinden gelememiştim. Bir hafta gibi kısa bir sürede gelemedim. Ama böyle olduğunu düşünmesinden korkuyordum.

Ancak bunun çok aptalca olduğunu da biliyordum. Bu, annemin yapmamı istediği şeydi, öyle değil mi? Başarısız olsaydım benimle yine de gurur duyar mıydı? Bunun bir yararı olmayacağını bilseydi, yine de benim için hayatını verir miydi?

Tabii ki verirdi. Benim onu sevdiğim kadar o da beni seviyordu. Ölüm ya da başarısızlık bunu değiştirmezdi. Ancak bir şansım daha olsaydı, geçmek için elimden geleni yapardım. Annem ve Henry için.

Uzaktan gelen bir bağırta beni düşüncelerimden kopardı. Salonun sol tarafındaki bir kapı hızla açıldı ve Henry öfkeyle içeri daldı.

Sonuna kadar öfkeyle dolu bir sesle, "Hayır," dedi. "Ona bir söz verdim ve bundan dönmeye niyetim yok."

"Bu sözü vermek senin üzerine vazife değildi." İkinci sevin sahibini görmeye çalıştım. Fakat aramızda suyla dolu gibi görünen bir taht vardı. "O bizlerden biri ve burada kalacak."

Henry ensemdeki tüyleri diken diken eden bir gürlemeyle, "Onun benim evimde yeri yok," dedi.

"Ya kalır, ya da hepimiz gideriz."

Henry'nin duvarı yumruklayıp tüm odayı titretmesini gözlerim irileşmiş bir halde izledim. İskemlemekten kalmaya başlamıştım. Ama canım yandığında irkilerek kendimi

durdurdum. Şu an hareket etmek pek de iyi bir fikir değildi ve sadece Henry'yi daha da sinirlendirecekti.

"Pekâlâ. Ancak oturum sonlandığı anda buradan çıkıp gidecek."

"Kabul."

Henry hışım ile oturduğum tarafa yöneldi. Yanağımı hafifçe öperek fısıldadı. "Kate, çok üzgünüm."

"Kızdığın şey her neyse, benim için bir sorun yok." Dönmeye zorlanmış olabileceği sözü hatırlamaya çalışıyordum. Aklıma hiçbir şey gelmedi.

Doğrularak elini omzuma koydu. Gergin olduğunu hissedebiliyordum ve bunun, benim hissettiğim gerginlik üzerinde hiç de iyi bir etkisi yoktu. "Kardeşlerim, yeğenlerim, sizlere Katherine Winters'ı takdim ediyorum."

Beni tam adımla takdim ettiği için Henry'yi ağır bir biçimde azarlamaya yeltenmişim ki, bize doğru gelen insanların gördüğümde nefesim boğazımda düğümlendi. İskemlemin kenarına sıkıca tutundum, hareket edemeyecek kadar afallamıştım.

İçeri ilk giren kişi basit, beyaz bir cübbe giymiş olan Walter'dı. Onu, gözleri benimkilerle buluştuğunda kızaran Sofia takip ediyordu.

Bir sonraki James'ti ve gözlerini yere dikmişti. Bakışlarımı başka yöne çevirmek istedim ancak tahtına gidene kadar gözlerimi ondan ayıramadım. Onun tahtı, kollukları iki tane yilandan yapılmış gibi görünendi. Ürperdim.

Onun ardından içeri giren Irene, sonrasında Nicholas ve şu huysuz seyis Phillip oldu. Derken Theo'nun elini tutan Ella.

Eden Lisesi'nden Dylan, yüzü hafızamın o kadar gerilerinde kalmıştı ki kim olduğunu çıkarabilmek için bir süre düşünmem gerekti.

Ve Xander tamamıyla bütün ve sağlıklı bir biçimde içeri girdiğinde Ölüler Diyarı'ndan nasıl olup da çıkabildiğini düşünemeyecek kadar afallamıştım.

Bir diğer kişi çemberin içine adımını attığında Henry'nin omzumu tutan eli biraz daha gerildi ve birdenbire neden öfkeli olduğunu anladım.

Calliope.

Ancak o sonuncu değildi. Son gelen kişiyi gördüğümde midem daraldı.

Ava.

Her biri kendilerine ait tahtların önünde durarak bana baş dönmemi kontrol edebileceğim birkaç saniye tanıdılar. Tahtlardan iki tanesinin boş olduğunu hayal meyal fark ettim. Camdan yapılmış devasa taht ise Walter'a aitti. Fakat salon etrafımda deli gibi dönüyor ve odaklanmamı imkânsız halde getiriyordu.

Henry, "Kate," dedi. "Sana konseyi arz ederim."

BÖLÜM 19 KONSEY

Konsey üyelerinin yüzlerine bakarken nefes alabilmek için içimde kalan her bir irade damlasını kullanmam gerekti. Dostlar, düşmanlar... Fakat karşılaşmayı beklediğim yabancılar değil. Hiçbiri ağzımdan çıkmaya yetecek kadar uzun süre hayatta kalmaya dayanamayan düzinelerce soru beynimde yankılanıyordu. Bu, her şeyi hesaba kattığımda muhtemelen iyi bir şeydi fakat anlamıyordum. Konsey *bu* muydu?

Kafamı kaldırarak Henry'ye baktım ve bana güven verici bir şekilde gülümsedi. Ancak bunun pek de işe yaradığını söyleyemezdim.

Boş kalan iki tahttan birine oturmak için harekete geçmeden önce, "Tam burada olacağım," dedi. Kendimi hayatımda bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Nihayet sesimi çıkarabilecek kadar kendimi toparladığımda, "Be-ben anlamıyorum..." dedim. "Nasıl? Kim..."

Cevap veren kişi Ava oldu. "Sana yalan söylediğim için çok üzgünüm, Kate. Hepimiz çok üzgünüz. Fakat olması gereken buydu."

Ella, "Bu rolü üstlenmeye yeterli olduğundan emin olmamız gerekiyordu," dedi. Sesinde daha önce mevcut olan

sertliğin bütün izleri yok olmuştu. "Sana ihanet ettiğimizi düşünenebilirsin, ancak durum bunun tam tersi. Artık seni, bizlerden biri olabilecek bir kişi olup olmadığına karar verebilecek kadar iyi tanıyoruz."

Dikkatimi bana karşı dürüst olacağına güvendiğim tek kişi olan Henry'ye yönelttim. "Bunların hepsi kurmaca mıydı? Nehre atlayan Ava, Xander, Theo, Calliope..."

"Hayır." Sesi o kadar sertti ki birdenbire sessizliğe gömüldüm. "Hepsi değil. Sabırlı ol, Kate. Çok yakında anlayacaksın."

Çenemi kapalı tutarak bütün açıklamayı onlara bırakmaya razıydım. Daha önce gerginsem bile şu an tamamen put kesilmiştim. James'e bir göz gezdirdiğimde bana bakmaktan kaçındığını gördüm. İçimde köpüren diğer duyguların yerini yavaşça büyük bir gücenme almaya başlamıştı. Ellerimi yumruk yaptım. Henry ne derse desin, bu olanların bir tesadüften ibaret olması imkânsızdı. Eden'da tanıdığım herkes buradaydı.

Henry bu sefer konseye hitap ederek, "Başlamadan önce," dedi, "karar verilmesi gereken başka bir konu daha olduğuna inanıyorum."

Sağ tarafımda oturan Calliope bir adım önce çıktı. Son derece öfkeli görünüyordu.

Henry, "Kız kardeşim," diye gürledi. Sesi odada yankılanmıştı. "Geçen yüz yılda en az on bir tane ölümlüyü acımasızca öldürdüğünü itiraf ettin. Suçunu itiraf ediyor musun?"

Calliope burun kıvrarak gözlerini kıstı. "Evet."

Henry bana baktı, bakışlarındaki cazibe kalbimi yerinden oynatmıştı. "Hayatta kalan tek kurbanı sen olduğundan, Kate. Calliope'nin cezası üzerinde karar kılmak sana düşüyor."

Şaşkına dönmüş bir halde konsey üyelerine bir göz gezdirdim, şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyordum. Yapmıyordu. "Ben..." Taş kesilmiştim. Ne yapmam gerekiyordu?

Derin bir nefes alarak kısık sesle konuşmaya başladım. "Seçeneklerim nedir?"

Henry birer elmas tanesi kadar sert bakışlarını Calliope'ye dikerek, "Ne istersen," dedi.

Ağzımı açarak tekrar kapadım. Mesleğim bu olacaktı, değil mi? Altı ay önce başvurmuş olduğum meslek. İnsanların kaderlerini tayin etmek. Calliope'nin öldürmeye çalıştığı kişi ben olmama rağmen bunu yapamazsam, daha önce hiç karşılaşmadığım insanlar hakkında nasıl karar verecektim?

Calliope'nin solgun yüzüne bakarken, anladım ki beni asıl durduran şey bunu yapanın o olduğunu biliyor olmam değildi. Bunu neden yaptığını biliyor olmamdı. Tıpkı benim gibi o da Henry'yi seviyordu ve onun acı çektiğini görmekten nefret ediyor olmalıydı. Henry'yi sevmediğini bile bile Persephone'ye katlanmak, Henry'nin onu kaybedişini izlemek... Ve kendisi Henry'yi çok daha uzun zamandır seviyor olmasına rağmen Persephone'nin yerini alacak kızlarla yüzleşmek zorunda kalmak. Hiç kimse Henry için yeterince iyi bir eş olamazdı, özellikle de kendisi yıllar boyu Henry'nin onu fark etmesini beklemişken. Bu, cinayet için gösterilebilecek bir gerekçe olamazdı ancak Henry'yi mutlu edecek kişi olmak istemesini anlayabiliyordum.

Gözlerimi Calliope'den ayırmadan, kelimelerimi dikkatle seçerek konuşmaya başladım. Şimdi tam karşımda duruyor ve beni bir kez daha öldürmek istiyor gibi görünüyordu. "Benden hoşlanmadığını biliyorum. Henry için yeterince iyi bir eş olamayacağımı düşündüğünü ve Henry'nin seninle birlikte olmasını istediğini biliyorum. Ve neden böyle düşündüğünü de anlıyorum. Onu seviyorsun ve sadece mutlu olmasını istiyorsun. Muhtemelen benden önce gelen kızların, onu senin gibi sevmeyecek kadar aptal, güzel ya da bencil olduğunu

düşünmüş olabilirsin ve aşk insanlara bazen aptalca, incitici şeyler yaptırabilir."

Henry'ye bir göz attım ancak yüz ifadesinden hiçbir şey okunmuyordu.

"Seni, sadece birini ölümüne korumak isteyecek kadar sevdiğin için sonsuz bir işkence ya da buna benzer bir şeyle cezalandıramam. Çünkü bunu yanlış bir şekilde yapmış olmana rağmen, ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Ve bu, bir karar vermemi gerçekten çok zorlaştırıyor."

Tekrar Henry'ye baktım, ancak bu kez gözlerini yere çevirmişti. Çatlak bir sesle, "Öldürdüğün kızlarla zaman geçirmeni istiyorum," dedim. "Onları tanımanı ve kişiliklerine değer vermeni istiyorum. Her birinin kişisel değerini anlayana kadar onlarla birlikte yaşamayı istiyorum. Sana onları sevdiremem ancak onlara saygı duymayı ve onlara birer insan olarak hak ettikleri değeri vermeni istiyorum. Bunu yüzeysel olarak yapamazsın. Derinlere inmelisin. Ayrıca onlardan özür de dilemen gerekli."

Calliope bana o kadar hiddetli bakışlar fırlattı ki, hâlâ tek parça olduğum için kendimi şanslı hissettim. Uzun bir süre hayatta kalmak istiyorsam bir tanrıçayı kızdırmak pek de akıllı olmayabilirdi ancak Calliope'nin beni bir kül yığınınna çevirmeyeceği konusunda Henry'ye güvenim tamdı.

"Bunları yerine getirdiğinde ve kızların her biri seni yaptıkların için affettiğinde kendi hayatına devam edebilirsin, ya da yaşadığın şey her ne ise. Fakat bugünden sonra asla benimle ya da Henry'yle görüşmeyeceksin. Seni rencide etmek istediğim ya da senden nefret ettiğim için değil. Senden nefret etmiyorum. Dediğim gibi, bir anlamda bunları neden yaptığını anlayabiliyorum. Fakat artık sana güvenemeyiz."

Adil davrandığımdan emin olmama rağmen, yine de aldığı kararların zalimce olduğunu düşünüyordum. Henry'yi

seviyordu. Henry'yi bir daha asla görmeme düşüncesi yüreğimi titretiyordu ve ben onu sadece altı aydır tanıyordum. Calliope'yi, sonsuz varlığı boyunca sevdiği birinden ayırarak kendimi nasıl iyi hissedebilirdim?

Sessizce, "Ve benim de onu sevdiğimi bilmeni istiyorum," dedim. "Eğer geçtiysem, onu asla Persephone'nin yaptığı gibi incitmeyeceğim ve onu mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Söz veriyorum."

Calliope'nin karşılık vermesi için uzun bir dakikanın geçmesi gerekti. Çığlık atarak bana bağırmasını ve ne kadar da adaletsiz davrandığımı söylemesini bekliyordum ancak bunun yerine başını salladı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Minder ve dantellerden yapılmış tahtına doğru gerileyerek yerine oturdu, kalbini göğsünden söküp çıkarmışım gibi görünüyordu. Gezegendeki en korkunç insan olduğumu hissettim. Beni sözlerimi geri almaktan alıkoyan tek şey, karnımda Calliope'nin bıçağının girdiği noktadaki acıydı.

Henry vahşice tatmin olmuş bir sesle, "Karar verilmiştir. Konseyin kararı ne olursa olsun, Kate'in verdiği bu cezanın yerine getirilmesini sağlayacağım."

James zayıfça, "Ben de," dedi. İçimde ona karşı, bedenime bıçak gibi saplanan bir acıma duygusu hissettim. Ama bu kararının sebebini anlayamamışken, durumu iyileştirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

Henry yerine oturdu ve birkaç dakika boyunca hiç kimse konuşmadı. Yüzlerindeki ifadelere bakmaya çok korkuyorum ve bakışlarımı kucağımda kıvrılmış ellerime çevirdim. Adil davranmış mıydım? Yoksa onlar da mı zalimce davrandığını düşünüyorlardı?

Walter ayağa kalkarak, "Katherine Winters," dedi. Kafamı kaldırıp ona baktım. "Eden Köşkü'nde geçirdiğin süreye yayılmış, yedi farklı sınavdan geçmekle görevlendirildin. Bunların

herhangi birinden geçememiş olman durumunda evine geri dönecek ve geçen altı ay hakkında hiçbir hatıran olmaksızın yaşamına devam edeceksin. Yedi tanesinden de başarılı olmuş olman durumundaysa kardeşimizle evlenecek ve onunla birlikte, buna devam etmek istediğin sürece diyarına hükmedeceksin. Kabul ediyor musun?"

Artık geri dönüş yoktu. "Evet."

Walter'ın ardından ayağa kalkan kişi, parlak ışığın altında alev alev yanan saçlarıyla Irene oldu. "Kate, tembellik sınavından geçti." Bana muzip bir bakış fırlattı. "Çalışma şeklin oldukça ilham vericiydi."

Henry aptal bir sınav için neredeyse kendimi öldürecek kadar çalışmışken başarısız olmamın imkânsız olduğunu söylerken bunu mu kastediyordu? Öyle olmalıydı. Ancak hepsinin bu kadar basit olduğunu zannetmiyordum.

Bir sonraki Sofia'ydı. Her zamanki gibi içten ve anaç görünüyordu. Bu kadar dehşet verici ve resmi bir olayın parçası olduğunu hayal etmek imkânsızdı. "Kate, açgözlülük sınavından geçti." Şaşkın bakışlarımı fark etmiş olmalıydı, çünkü gülümseyerek ekledi. "Giysilerin, tatlım. Sana yeni bir gardırop verildiğinde bunu arkadaşlarınla paylaşmak konusunda tereddüt etmedin."

Rahatlamayla karışık bir iç geçirdim. Görünüşe bakılırsa giysilerden hoşlanmamak bir erdemdi.

Ella ayağa kalkarak, "Oburluk," dedi. Kaşlarımı çattım. Aralarından yalnızca Calliope'nin bunu üstlenmiş olabileceğini düşünmüştüm. "Kate bunun bir sınav olduğundan haberdar edilmiş ve sonrasında zamanının çoğunu bilinçsiz bir halde geçirmiş olsa da, yemek yemekten vazgeçmeye gönüllü oldu." Bir kaşını kaldırdı. "Ancak yine de bu duvarların dışındayken günde üç besleyici öğünü aksatmamasını tavsiye etmeliyim."

Ava, Ella'nın ardından, yüzünde çocukça bir gülümsemeyle iki yana sallanarak ayağa kalktı. "Kate, kıskançlık sınavından büyük bir başarıyla geçti."

Bunun ne zaman gerçekleşmiş olabileceğini düşünmeye çalışırken çatlak bir sesle, "Kıskançlık mı?" dedim.

"Xander'ın öldüğü gün." Xander'a af dileyen bakışlar fırlattı ve Xander göz kırptı. "Kıskançlığın kararını etkilemesine izin vermedin. Yani, aslında kıskançlık yapmadın. İşin önemli kısmı da burası zaten. Bunu hak etmemiş olsam bile bana karşı adil ve sabırlı davrandın."

Yani Xander -ya da gerçekte her kimse- gerçekten öldürülmüştü. Ya da öyle bir şeyler olmuştu işte, çünkü tanrıların ölemeyeceğinden emindim. Geçen altı ayda yaşanan her şeyin daha önceden kurgulanmadığını anlamak beni biraz olsun rahatlatmıştı.

Ardından Calliope kalktı. Solgun ve sarsılmıştı ancak sesi şaşırtıcı bir biçimde güçlü çıkıyordu. Gözlerimin içine bakarak, "Gazap," dedi. Bir an için gözlerinde bir gülümseme gördüğümü zannettim. Fakat görüldüğü kadar çabuk kayboldu. "Bugün, yaptıklarımın cezasına istinaden verdiği kararla Kate, sınavdan geçti."

Calliope'nin yaptıklarının kurgulanmamış olduğundan da emindim, bu da sınavların her birinin ne olacağı konusunda daha önceden bir karara varmadıklarını gösteriyordu. Ya beni öldürmeye çalışmasaydı ne olacaktı? Her neyse, beş tanesi gitmiş, geriye iki sınav kalmıştı.

Calliope'nin ardından ayağa kalkan kişi Walter'dı. "Şehvet," dedi ve kalbim duracak gibi oldu. Beni bunun için başarısız sayamazdı. Calliope'nin yaptığını biliyor olmalılardı. "Kardeşimizle şehvani bir ilişki içine girdin. Konseyin bir karara varması ve aranızda gerçekleşecek bir evlilikten önce gösterilmesi katiyetle yasak olan bir davranış biçimi." İnce dudaklarını

birbirine bastırınca birdenbire nefes alamaz oldum. Tuzağa düşürdüğümüzü anlamıyor muydu? O geceyi affetmeleri için bir istisna, yasal bir açıklık olması gerekiyordu.

"Ama..." diye söze başladım. Walter'ın sesi konuşmamı böldü.

"Üzgünüm, Katherine, fakat şehvet sınavında başarısız oldun."

Başarısız.

Kelime zihnimde defalarca yankılandı. Tüm salon etrafında dönmeye başladı, düşmemi engelleyen tek şey iskemleye birer çelik gibi yapışmış olan parmaklarımdı. Göğsüm sızlıyordu ve hava üzerime baskı yapıyor, nefes almamı engelliyor gibiydi.

Bunlar gerçek olamazdı.

Henry gergin bir sesle, "Kardeşim," dedi. "Konseyin bu kararına itiraz etmek istiyorum."

Walter, "Öyle mi?" dedi. Umutla ikisine baktım. Umut-suzluk kuyusuna baş aşağı düşmemek için kendimi zorluyordum. Hâlâ bir şans vardı.

"Bildiğiniz üzere bahsi geçen sınavın koşulları ihlal edildi. Kısıtlamalarımızı en aza indiren, zihin ve beden üzerinde etkili bir afrodizyağa yüksek dozlarda maruz kaldık. O gece için suçlanması gereken birisi varsa, o da benim."

Calliope alçak bir sesle, "Hayır," dedi. "Benim. Bunu yapan bendim. Düşündüm... Düşündüm ki, eğer bir sınavdan..."

Walter kaşlarını çattı. "Evet, bunun farkındayım. Fakat sizler de benim kadar iyi biliyorsunuz ki, kurallarımız katıdır. Koşullar ne olursa olsun, uyulmalıdır."

Henry iç geçirdi ve içimde bir şeyler parçalandı. En az benim hissettiğim kadar sarsılmış görünüyor, acısını açıkça belli ediyordu ancak kalbime işkence eden asıl şey bana olan

bakışlarıydı. Gözleri ıstırapla bulutlanmıştı ve geri çekilmeye hazır görünüyordu. Benim yüzümden umutlanmaya cüret edebilmişti. Benim yüzümden mücadele etmekten vazgeçmemişi ve bu şekilde görünüyor olması tamamen benim hatamdı. Bu kadar incinmiş olması benim hatamdı.

"Hayır," deyiverdim. "Henry bunu hak etmiyor. Calliope bunun kendi hatası olduğunu söyledi, bunu kasten yaptı. Bu sayılmamalı. Sayılamaz."

"Korkarım ki bu senin üzerine vazife değil." Walter kaşlarını çatınca, kötü bir seçim olmasına rağmen ona dik dik baktım.

"O sizin kardeşiniz ve bunu yaptığınız takdirde ölecek ya da yok olacak. Kurallarınızın ne kadar katı olduğu umurumda bile değil. Eğer onu benim yarım kadar bile seviyorsanız, neden bunun adil olmadığını fark edemediğinizi anlamıyorum."

"Konu her zaman adalet değildir." Walter'ın sesi beklediğimden daha nazik ve ifadesi ilginç bir şekilde şefkatliydi. "Aksini kanıtlayacak delillere rağmen..." Ava'ya baktı ve Ava gözlerini devirdi. "Şehvete müsamaha göstermeyiz."

"Ama bu şehvet değildi!" Tam bir budala gibi ayağa kalkmaya çalıştım, göğsüme korkunç bir acı yayıldı. Fakat bunun her şeyin sonunu getirmesini reddediyordum. "Sırf onu sevdiğim için beni şehvetle suçlayamazsınız. Henry'nin ölümü söz konusuysa beni yapmadığım bir şeyle suçlayamazsınız. Başka herhangi bir şeye itirazım yok. Bana istediğinizi yapın, umurumda bile değil. Ama Henry'ye bunu yapmayın." Gözyaşlarım görüşümü bulandırıyor. "Lütfen. Her şeyi yaparım."

Henry, "Kate," dedi. Yüzünde acı çeken bir ifade vardı ve omuzları, yerinden kımıldamamak için çaba sarf ediyormuş gibi gergindi. "Zararı yok."

"Hayır, var. Bu adil değil."

Walter, "Katherine," dedi. "Her şeyi yapacağını söylüyorsun ancak senden istediğimiz şeyi yapmıyorsun."

"Ne?" Yanaklarımı elbisemin koluna sildim.

"Başarısızlığını ve sonuçlarını kabul ediyor musun?"

Hayır, tabii ki hayır. Bu zalimce bir şakaydı, adaletle edilen bir alaydı. Henry ve ben mutluluk için nihayet bir şans yakalamışken şimdi bunu ikimiz de kaybetmiştik. Henry'ye ya da etrafımı çevreleyen yüzlerin hiçbirine bakamıyordum, hayal kırıklıklarını görmeye dayanamazdım.

Boğuk bir sesle, "Konseyin beni başarısız sayma kararını kabul ediyorum, evet," dedim. "Ve bunun sonuçlarını anlıyorum." Belli ki onlardan çok daha iyi anlıyordum. "Ama Henry'ye yaptığınız şeyin adil olduğunu düşünmüyorum ve eğer fikrinizi değiştirmek için yapabileceğim bir şey varsa bunu yaparım."

Walter beni süzdü, bakışlarında o kadar korkutucu bir şey vardı ki bana vuracağını, ya da tanrılar hoşlanmadıkları insanlara ne yapıyorlarsa onu yapacağını düşündüm. "Başarısız oldun, Katherine. Bu gerçeği değiştirmek için söyleyebileceğin hiçbir şey yok."

Gözlerimi kırptım, duygularıma hâkim olabilmek için büyük bir çaba sarf ediyordum. Henry'nin beni bu halimle hatırlamasını istemiyordum. Onunla yüzleşmek için oturduğum yerde cesaret edebildiğim kadar döndüm ve kısık bir sesle konuşmayı başardım. "Özür dilerim."

Gözlerime bakmadı ancak onu bunun için suçlayamazdım. Başarısız olmuştum ve bunun bedelini o ödeyecekti.

Salonun duvarları üzerime kapanırken öfke ve ümitsizlik içinde kıvrınarak saati o geceye geri döndürüp, olanları durdurmaktan başka hiçbir dileğim yoktu. Henry bundan çok

daha fazlasını hak ediyordu ve ben ne kadar istediysen de ona hak ettiğini verememiştim.

Hiç kimse bir şey söylemez ya da yapmazken balo salonunda derin bir sessizlik yankılanıyordu. Geçen birkaç saniye bana saatler kadar uzun gelmişti. Acı bir hayal kırıklığı mideme otururken aklıma yalnızca bir tek mantıklı düşünce geldi:

Şimdi ne olacaktı?

Arkamdan gelen bir gürültü dikkatimi dağıttı ve arkamı dönerek ne olduğunu görmeye çalıştım. Ama artık yaptığım tek bir hareket göğsümü alev almışçasına acıyordu. Kapanan bir kapının sesini duydum ve ardından mermer zemine dokunan topukların hafif tıkırtıları balo salonunda yankılandı.

Henry, "Kız kardeşim," dedi. Sesi, hissettiğim bütün acıyı yavaş yavaş azaltan sıcak, altından bir samimiyetle doluydu. Diğer konsey üyelerinin yüzlerine bakarken her birinin mutlu ve rahatlamış görüldüğünü fark ettim. Ava'ya baktığımda kendinden gayet memnun olduğunu gördüm. James bile gelen kişiyi gördüğüne sevinmişti.

"Merhaba, Henry."

Duyduğum ses zihnimde olan biten bütün düşünceleri bir kenara iterken ciğerlerimdeki bütün hava vızıldayarak dışarı boşaldı. Hissettiğim acıyı unutarak kafamı çevirdim ve kadının, Calliope dışındaki herkesi bir gülümseme ve yanaklarına kondurduğu birer öpücükle selamlamasını izledim. Bütün daireyi dolanıp sonunda Henry'ye ulaştığında, Henry'nin kendisi için açılmış kollarına atıldı.

Zihnimin derinliklerinde bir yerde, tam bir budala gibi durmuş onu izlediğimi fark ettim. Ama kendime engel olamıyordum. Kendini Henry'den ayırarak yanında boş duran, ağaç dallarından yapılmış tahta oturdu ve içimdeki duygu sonunda yerini buldu.

"Merhaba, Kate." Ağzımı birkaç kez açıp kapasam da hiçbir şey söyleyemedim. Sonunda kendimi yutkunmaya zorladım. Konuşmayı başardığımda sesim daha çok bir vıraklamaya benziyordu.

"Merhaba, anne."

VERO

BÖLÜM 20 BAHAR

Annem tıpkı rüyalarımındaki gibi görünüyordu. Sağlıklıydı, sanki hayatında bir günü bile hasta geçirmemiş gibiydi. Fakat görünüşünde bir şeyler vardı, içinde dışarı salınmayı bekleyerek sıkışıp kalmış bir ışık varmışçasına parlamasını sağlayan, adı konulamaz bir nitelik.

"Burada ne işin var?" Bunu sorarken bile cevabın çok açık olduğunu farkındaydım. Öfkeden kudurmamı engelleyen tek şey onu tekrar görmüş olmanın verdiği sevinçti, ancak bu bile yerini hızla kafa karışıklığına bırakıyordu.

Yüzünde daha önce binlerce kez gördüğüm anlayışlı gülümsemesiyle, "Çok üzgünüm," dedi. Ne zaman dizimi yarasam, ne zaman eve tonlarca ödev getirdiğim için akşam yemeğine vakit ayıramasam, ne zaman doktorlardan biri yalnızca birkaç ayı kaldığını söylese yüzünde gördüğüm gülümsemeyle. Benim için birçok açıdan bir yabancıydı fakat yüzüne o gülümsemeyi kondurduğu an, hâlâ benim annemdi. "Bu aldatmaca, tam anlamıyla sınanabilmen için tek yoldu. Asla seni incitmek istemedim, tatlım. Yaptığım her şey seni koruyabilmek ve seni olabildiğince mutlu kılabilmek içindi."

Doğruyu söylediğini biliyordum. Fakat tuzağa düşürülmüş olmanın aşağılanmışlığını hissetmeye engel olamıyordum. Bunu yalnızca benim iyiliğim için yapmış olsa bile, kim olduğunu daha önce fark etmemiş olmak, kendimi bir budala gibi hissetmeme neden oluyordu.

Annem bir tanrıçaydı. Bu öylece omuz silkerek kabulledebileceğim bir şey değildi.

Walter, "Diana," dedi ve annem bana doğru bir adım attı. Giydiği beyaz ipek cübbe, etrafında sanki su altında duruyormuş gibi salınıyordu. Ona dokunabileceğim kadar yakınımda değildi ancak yine de gözlerindeki parlaklığı görebiliyordum. Gözyaşı, vakar ya da güç, Henry'nin ay ışığı gözlerinde olduğu gibi onunkilerin içindeki parlaklığın da hangisinden ileri geldiğini anlayamamıştım.

"Kate, yedinci ve son sınav olan," annem duraksayarak gülümsedi, "kibir ve tevazu sınavından geçti."

Anlamamıştım. Karar verilmişti, öyle değil mi? Sınavların herhangi birinden başarısız olma hakkım yoktu. Walter kendisi söylemişti. Bir çeşit açıklama yapmalarını bekledim, ama yapmadılar.

Walter, "Hemfikir olanlar?" dedi.

Çılgınca, bir yüzden diğerine baktım. Fakat hiçbir ipucu vermiyordu. Ava, Ella hatta Henry'nin ifadesi bile olanlar hakkında bir işaret taşıymıyordu. Sırayla karara katıldıklarını mırıldandılar. Ona karşı içimde bir şefkat hissetmekten başka bir şey yapamadığım, solgun ve çaresiz görünen Calliope bile başını salladı.

Evet dediklerini fark ettim. Oylama yapıyorlardı. Henry'yle birlikte olmuş bile olsam, mucizevi bir şekilde başarısız sayılmamıştım. Ancak oylama sırası James'e geldiğinde boğazım düğümlendi, başını iki yana sallayacağından emindim.

Gözlerime bakmaktan kaçınarak o da başıyla kararı onayladı. Diğerleri oylamaya devam ediyordu ancak ben gözlerimi ondan ayıramamıştım ve nihayet kafasını kaldırıp bana baktığında dudaklarımı oynattım. *Teşekkür ederim.*

Oylama tekrar kendisine döndüğünde Walter, "Karar alınmıştır," dedi. "Katherine Winters'a ölümsüzlük bahşedilecek ve bunu yapmayı seçtiği sürece, birlikte Ölümler Diyarı'na hükmetmek üzere kardeşimizle evlendirilecek." Gülümseyerek antik gözlerindeki ışıltıyla bana baktı. "Ailemize hoş geldin. Konseyin bugünkü oturumu sona ermiştir."

Sesindeki kesinlik kafamı karıştırmıştı. Küçük dilimi yutmak üzereyken konseyin ayağa kalkarak kapıya yönelmelerini izledim. Bazıları -Ella, Nicholas, Irene, Sofia ve hatta Xander- yanımdan geçerken omzumu sıkmışlar ya da bana cesaret verici sözler söylemişlerdi. Ava'nın yüzüne kocaman bir sırıtış yayılmıştı. Diğerleri, özellikle de Calliope yanımdan geçerken hiçbir şey söylemediler. James de hiçbir şey söylemeden geçmişti. Omuzları düşmüş ve kafası yere eğilmişti. Onayını hatırlayarak ve bunu yapmanın ona nelere mal olduğunu düşünerek ona uzanıp dokunmak istedim ancak iskemlemde, bütün bu sahnenin dağılarak bir rüyadan başka bir şey olmadığını açığa çıkaracağından korkar halde donakalmıştım.

Birkaç dakika içinde odada yalnızca üç kişi kalmıştı. Ben, Henry ve annem. Diğerleri odadan ayrıldığında annem ayağa kalkarak tek bir kelime bile etmeden beni kollarına aldı ve bana nazikçe sarıldı. Çenemi omzuna koyarak burnumu saçlarına gömdüm. Elma ve frezya. O gerçekten de annemdi.

Bana ne kadar uzun bir süre sarıldığını bilmiyorum ancak birbirimizden ayrıldığımızda göğsüm acıyordu ve iskemlenin yarısına kadar aşağı kaymıştım. Annem kendimi doğrultmama yardım etti. Sonrasında gözüme takılan şey, bizden birkaç metre ötede duran Henry oldu.

"Bu..." Duraklayarak gırtlığımı temizledim, sesim kendimden nefret etmeme yetecek kadar kısık çıkmıştı. "Bu iyi bir şey mi, yoksa kötü bir şey miydi?"

Henry yanıma geldi ve annemle birlikte ayağa kalkmama yardım ettiler. "Geçtin," dedi. "Umarım bundan hoşnutsundur."

Hoşnut tam olarak doğru kelime değildi. Kafası karışık, evet. Sersemlemiş, evet. Ve neler olduğunu anlayana kadar da hoşnut olmayacaktım. Ayaklarımın üzerinde bocalayarak, "Geçemediğimi söylemişti," dedim. "Başarısız olduktan sonra nasıl geçmiş olabilirim?"

Annem, "Bu yedinci sınavdı, tatlım," dedi. "Şehvet sınavında başarısız olmadın. Onu sevmiyor olsaydın bile Henry yine de bizi olanların tümünden haberdar edecekti. Bu, konseyin senin kibrini sınamasının tek yoluydu. Burada kalmak istemene rağmen başarısızlığını kabul ederek ve konseyin kararına saygı duyarak tevazu gösterdin."

Henry, "Ve tevazu göstererek son sınavı da geçmiş oldun," dedi.

"O halde..." Durakladım, bu kadar kıt ve aptal hissetmekten nefret ediyordum. Fakat bütün bu olanlar gözüme gerçek olamayacak kadar güzel görünüyordu. "Bu ne anlama geliyor? Şimdi ne olacak?"

Henry gırtlığını temizledi. "Şu anlama geliyor ki, tabii eğer kabul edersen, gün batımında evleneceğiz."

Gün batımında evleneceğiz. Saatler önce abartılı bir hayal gibi görünen şey şimdi kaçamayacağım kadar hızlı bir şekilde fırlatılmış, bana doğru gelen, eli kulağında bir gerçeklikti.

Kaçtığımdan falan değildi de. İstedğim şey buydu, öyle değil mi? Birinin karısı olmak değil, Henry'ye bir şans daha verebilmek. Ona kendim için istediğim umudun bir parçasını

verebilmek. Şimdi annem de, eskiden tanıdığım annem olmasa da, burada olduğuna göre ikimiz de kazanmıştık, öyle değil mi?

Hayır, hepimiz değil. Calliope kazanamamıştı, James de öyle. Henry'nin hayatta ve mutlu olması için, benim annemi geri alabilmem için onların kaybetmeleri gerekmişti. Calliope sonunu kendisi hazırlamıştı ancak James, bunu yapmak için nelerden ödün vermişti?

İrkilerek Henry'yle annemin beni izlediklerini fark ettim. Bir şekilde balo salonunun diğer ucuna gitmeyi başarmıştık ve şimdi geçebilmemiz için ardına kadar açılmış ağır, çift kanatlı kapıların arasında duruyorduk.

Yüzüm kızarak, "Evet, elbette," dedim. "Üzgünüm, tereddüt etmiyordum. Ben sadece... Düşünüyordum ve... Tabii ki bunu hâlâ istiyorum."

Henry bir anda rahatlayana kadar ne kadar da gerildiğini fark etmemiştim. "Bunu duyduğuma sevindim," dedi, rahatlamış olduğu sesinden belliydi. "Bir sakıncası yoksa düşünmekte olduğun şeyin ne olduğunu sorabilir miyim?"

Bu konunun Henry için hâlâ hassas bir nokta olabileceğinden endişelenerek ona James'i düşündüğümü söylemek istemedim, bunun yerine Ava bu kapıdan içeri girdiğinden beri zihnimde alev alev yanan soruyu sordum. "Bu olanların hepsi kurmaca mıydı?"

Garip bir sessizlik oldu ve bu sefer Henry ile annemin, sanki birbirleriyle anlaşmaları için tüm yapmaları gereken buymuş gibi birbirlerine baktıklarını gördüm. Bu gerçekten o kadar da imkânsız değildi. Düşüncelerini benimle paylaşmamalarından rahatsız olmuş bir şekilde dudağımı ısırdım.

Annem, "Evet ve hayır," dedi. Yavaşça koridorda yürümeye devam ediyorduk, her bir adım bir diğerinden daha sancılı oluyordu ancak yaralarım, o anda umursayacağım en

son şeydi. "Henry yeni bir kraliçe arayarak onlarca yıl geçirdikten sonra, arayışlarının ihtiyacımız olan sonuçları vermediği kesinleştiğinde..."

Henry, "Vazgeçecektim," dedi. "Kızların her biri, daha tam olarak başlayamadan başarısız oldular ya da herhangi bir umut vaat etmiş olsalar bile bir şekilde ölü bulundular. Artık ne olduğunu biliyoruz ancak o genç kadınların, benim hatam yüzünden olduğunu bildiğim bir şekilde öldüklerini görmenin ne kadar yürek burktuğunu bilemezsin. Birini daha böyle bir tehlikeye atacak yüreğim yoktu ve arayışımı sonlandırmaya kararlıyım."

Annem, "Ve ben de bize verilen mühletin sonuna gelene dek şansını deneyeceğinden emin olmaya kararlıyım," dedi. "Böylece anlaştık. Persephone..." İfadesinde bir şeyler değişti ve çok küçük bir an da olsa annemin yüzünde bir utanç kıvılcımı gördüm. "Persephone benim kızımdı. Kız kardeşin. Mutlu olamaması benim kabahatimdi. Bu nedenle Henry de asla mutlu olamadı."

Henry sessiz bir öfkeyle, "Bu senin kabahatin değildi," dedi. "Benim dışımda kimsenin kabahati değildi. Onu mutlu edemeyen kişi bendim."

Annem, "Ve ilk başta sizi bir araya getiren kişiye ben," dedi. "Benimle tartışma, Henry. Ciddiyim."

Henry sessizliğe büründü, ancak yüzünde küçük bir gülümseme gördüğüme neredeyse emindim.

"Sözüm kabaca kesilmeden önce dediğim gibi." Parmaklarını saçımdan geçirdi, sesindeki keskinliğin gerçek olmadığını biliyordum. "Her zaman bir seçme hakkın vardı, tatlım. Eğer bunu yapmak istemeseydin bunu kabullenecek ve sensiz devam edecektik. Hayatının kontrolü her zaman senin elindeydi. Bizim yaptığımız tek şey sadece sana bu fırsatı sunmak oldu."

İstememiş olsaydım başıma gelecekleri düşününce boğazım düğümlendi. "Neden bunları bana daha önce söylemedin?"

Annem, "Bu sana adil olmayan bir avantaj sağlardı," dedi. "Bunun kendi kararın olması gerekiyordu, üzerinde benim etkim olan ya da nasıl bir işin içine gireceğini bildiğin için düşünmeden reddettiğin bir karar değil. Ayrıca," diye ekledi, "sana söylemiş olsaydım, bana gerçekten inanır mıydın?"

Elbette hayır. Gerçek dünyaya dönmek üzere buradan ayrıldığımda, birine kış aylarını nasıl geçirdiğimi anlattığım takdirde bana inanacak mıydı? Akli başında olan hiç kimse inanmazdı. Bundan emindim. "Gerçekte Eden diye bir yer var mı? Oradaki herkes, Ava ve Dylan. Onlar da bana sunduğunuz seçeneklerin bir parçası mıydı?"

Henry, "Orada geçirdiğin birkaç haftanın dışında Eden diye bir yer asla var olmadı," dedi. "Kasabanın olduğu yere geri dönmek istersen, ağaçlar ve tarlalardan başka hiçbir şey bulamayacaksın. Bütün bu aldatmaca için çok üzgünüm."

Ben de öyleydim. On iki yaşındaymışım gibi hissetmeyeceğim bir şeyler söyleyebilmek için dudaklarımı büzdüm. "Yalnız bunu bir daha yapmayın, tamam mı?" Önce Henry'ye, sonra anneme baktım. "Daha fazla yalan yok, benden bir şeyler saklamak da yok."

Annem beni şaşırtarak güldü. Bu, alışık olduğum kahkahasından çok farklıydı. Birçok sesin garip bir karışımı gibiydi: akan bir derenin sesi, cırcırböceklerinin cırlıtısı ve baharın ilk gününün sesi. Bu inanılmazdı.

"Elbette," dedi. Sesi tüm vücudumu sararak önümdeki birkaç adımlık mesafeyi çok daha kolay almamı sağlayan sıcacık bir şefkatle doluydu. "Şimdi, düğününe geçmeden önce bilmek istediğin bir şey var mı?"

Düşünüm. Boğazımda bir şeyler düğümlendi ve yapabileceğim tek şey buna rağmen konuşmaya çalışmaktı. Boğuk bir sesle, "Evet," dedim. "Bu arada, Diana bir tanrıça için garip bir isim sanki?"

Annem tekrar güldü ve gırtlığımdaki düğüm biraz olsun gevşedi. "Ella kendisinin Roma'daki ismini almama biraz kızmıştı ama onu zaten kullanmak istemiyordu ve ben oldum olası bu isimden hoşlanmışımdır. Yıllar içinde her birimiz yeni isimler seçtik."

Henry, "Nerede ve hangi zamanda olduğumuza göre aldığımız isimler," dedi. "Ünümüz genellikle Yunan mitolojisinden ileri gelir, bu nedenle genellikle Yunan isimlerimizle biliniriz."

Annem, "Ancak gerçek isimlerimiz yoktur," dedi. "Bizler isimlerin varlığından çok daha önce yaratıldık."

Henry, "Ve isimlere ihtiyaç kalmadıktan çok sonra da var olmaya devam edeceğiz," dedi.

Annem Henry'ye bir bakış fırlattı. "Bazılarımız."

Annemin sözleriyle birlikte zihnime James'in düşüncesi üşüştü, onu bir kenara iteklemeyi denedim ancak ne yaptırısam da inatla zihnimin en ön planında kalmaya devam etti. "O halde sizler gerçekten de Olimposlularsınız?"

Annem, "On üçümüz birden," dedi. "Bir de Henry, tabii eğer keyfi yerindeyse."

Henry homurdandı ve parçaları birleştirmeye çabalarken kaşlarımı biraz daha çattım. "O halde hanginiz hangisi? Demek istediğim, siz ikinizin kim olduğunuzu biliyorum, Hades ve Demeter, ama ya diğerleri?"

Henry, "Bana hâlâ fark etmediğini mi söylemeye çalışıyorsun?" dedi. Ona pis bakışlar fırlattım.

"Herkes âlim değildir, biliyorsun."

"Bizler de bazen değiliz," derken Henry'nin gözlerinde eğlendiğini belirten bir pırıltı vardı.

Düşünürken alt dudağımı ısırdım. "Galiba tahmin edebiliyorum. Yine de hepinizi değil." Kafamı salladım. "Olimposlular. Bu..." *İnanılmaz. Tarifsiz.* "Aslında daha önceden yapılmış bir uyarı iyi olurdu."

Sesim umduğumdan daha set çıkmış olmalıydı çünkü annem bana daha sıkı sarılarak burnunu saçlarıma gömdü. "Adımın ne olduğu ya da kim olduğumun hiçbir önemi yok, hâlâ senin annenim ve seni çok, çok seviyorum."

Başımı salladım, bu durumda konuşabileceğime emin değildim. O benim annemdi, ama benim annemin günışığına benzer bir kahkahası hiç olmamıştı. Benim annem, benim için kendi hayatını feda etmişti ve ondan geriye kalan şey soğuk ve cansızdı. Böyle, benim asla olamayacağım kadar neşeli, canayakın bir varlık değil.

Henry, "Gel," dedi. Belli ki ruh halimdeki değişimi fark etmişti. Dünya ve aşağısını betimleyen resimlerle süslenmiş çift kanatlı bir kapının önünde durduk ve nefesim birden kesiliverdi. Persephone'nin yatak odası.

"Henry?" dedim ancak Henry kafasını salladı ve bana bir gülümsemeyle karşılık verdi. Sargılarımın açılmadığından emin olmak için bilinçsizce elbisemin dantellerini çekiştirdim.

Kapılar açıldı ve yalnızca birkaç ay önce orada olan mihrabın gitmiş, yerine gökkuşağı renklerinde bahar çiçekleriyle süslenmiş küçük, beyaz bir kemerin gelmiş olduğunu gördüm. Calliope ve James dışındaki konsey üyeleri iki yanında dizilmişlerdi ve Walter kemerin altında durmuş bizi bekliyordu.

Henry, "Umarım bu kâfidir," dedi. "Daha süslü bir şeyler isteyeceğinden pek emin değildim."

"Hayır," dedim. Nefesim kesilmişti. "Bu mükemmel."

Annem elimi tuttu, gözleri yaşlarla parıldıyordu. "İşte benim kızım," dedi. Ondan bir daha asla ayrılmak istemiyor olsam da artık bunun zamanının geldiğini biliyordum. Bu artık benim hayatımdı ve annem her zaman hayatımın bir parçası olacaksa da, artık merkezi olmayacaktı. Bu hiç ummadığım bir değişim olmasına rağmen, geçen altı ay beni bir şekilde bugüne hazırlamıştı.

Elini bıraktım ve annem diğerlerine katılmak üzere yanımdan ayrıldı. Henry beni kemere doğru yönlendirdi. Walter konuşmaya başladığında herkesin gözünün üzerimizde olduğunu hissediyordum. Henry ile yeminlerimizi tekrarladığımızda, köşkün temel taşlarını bile sallayan sarsılmaz bir otoriteyle dolu bir sesle Walter bizi karı koca ilan etti.

Henry beni öpmek üzere eğildi ve dudaklarımdan başlayarak boynuma doğru inerken bedenimde hissettiğim acı yerini müthiş bir serinliğe bıraktı. Geri çekildiğinde vücudum yeniden tek parçaymış gibi hissediyordum. İyileşmişim ve daha önce olmadığım kadar güçlüydüm. Ancak önemli olan bu değildi. Asıl önemli olan şey, Henry'nin bana upuzun hayatındaki en mutlu anı yaşıyor gibi bakıyor olmasıydı. Ve içimde bir yerlerde, bir daha asla yalnız kalmayacağımı biliyordum.

Düğün gecemizi odamda kart oynayarak ve ertesi gün neler olacağından bahsetmekten büyük bir gayretle kaçınarak geçirdik. Bu, önümüzdeki altı ay boyunca Eden Köşkü'nde geçireceğim son geceydi ve geri döneceğimi bildiğim halde yine de bir şeylerin sonuna gelmiş olduğumu hissediyordum. Yarım sene Henry için hiçbir şey olabilirdi ancak benim gözümde bu süre sonsuzluğa uzanıyordu.

Bir gün evlen ve sonraki gün kaybol. Bu düşünce gözümde hiç de adil görünmüyordu. İstedğim takdirde buraya daha erken dönebilirdim, bunu biliyordum. Ama annem ilk yazımı Henry'siz geçirmem konusunda oldukça katıydı.

Ertesi sabah bir tarafında pijamalarıyla bağdaş kurmuş ben ve diğer tarafında Henry'nin oturduğu yatağımızda kahvaltı yaptık. Artık bahar geldiği için yemek yemekte özgürdüm ve her zamankinden daha aç olmama rağmen bu süreçte her tarafımı kirleterek kreplerime olağandışı bir zindellikle saldırmıştım. Henry pek de umursuyor gibi görünmüyordu. Arada bir eğilerek şuruplu dudaklarımdan öpüyor ve kızardığımı gördüğünde sırtıyordu.

Hazırlanmak pek zamanımı almadı ve umduğumdan çok daha kısa bir süre sonra ön kapıya giden rüzgârlı patikada yeni ailemin bir kısmının karşısında duruyordum. Calliope yine yoktu ancak James'in yerinin boş olduğunu görmek midemin düğümlenmesine neden olmuştu.

Her birine teker teker sarılarak veda ettim. Hatta at gibi kokan ve bu duygusal manzarayı seyretmektense başka herhangi bir yerde olmayı yeğleyeceği yüzünden okunan huysuz Phillip'e bile. Ava daha sıra ona gelmeden ağlamaya başladı ve kollarını boynuma o kadar sıkı sardı ki, bir anlığına beni asla bırakmayacağını düşündüm. "Ah, Kate! Seni özleyeceğim!"

"Ben de seni özleyeceğim." Geçen kış aramızda neler geçmiş olursa olsun, gözyaşlarının beni affettiği ve sonbaharda buraya geri döndüğümde onu tekrar görebileceğim anlamına geldiğini umuyordum. "Burada olmadığım sürece yaşananları bana anlatacağın gün de gelecek."

Ava başını salladı, konuşamayacak kadar tıkanmıştı ve son bir kez daha sarılarak birbirimize yol verdik.

Bir sonra vedalaşacağım kişi annemdi. Gün ışığının altında berrak bir şekilde duruyor, parlıyormuş gibi görünüyordu. Bir an için ona dokunmaya korktum. Ancak bunu benim yerime halletti. Beni kollarına alarak yanağıma ıslak bir öpücük kondurdu. Canayakın bir sesle, "Eğlenmene bak," dedi ancak gözlerinde yaptığımız anlaşmaya uymamı beklediğine dair bir

kıvılcım vardı. Altı ay boyunca buradan uzak kalacaktım ancak bu yaz, annemin bana emirler yağdırabileceği tek yazdı. "Zamanı geçmeden önce git ve fani hayatı tat."

Güz geldiğinde beni neler bekliyor olacağını bilerek, fani yaşamdan bir daha zevk alıp alamayacağımın emin değildim. Yine de başımı salladım. "Seni seviyorum," dedim, birdenbire Ava kadar hüzünlenmişim. Annem gözlerini üzerimde gezdirirken bir süreliğine dünyada ikimizden başka kimse yokmuş gibi hissettim. Ancak bu his geldiği gibi çabucak kayboldu ve sıra Henry'ye geldi.

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bu yüzden kollarımı boynuna sardım, o da beni göğsüne bastırdı. Ava'nın o sabah beni yapmaya ikna ettiği az bir miktar makyajı da mahvederek, ciddi anlamda ağlamaya başlamıştım, fakat bu umurunda bile değildi.

Gözlerimi silmek için ondan ayrıldım ve burnumu çekerek, "Pogo'ya bakacaksın, değil mi?" dedim.

Gözlerini benden ayırmadan, "Cerberus ve ben sana söz veriyoruz," dedi. "Kate, kapının ardında seni neler bekliyor olursa olsun, yaz aylarını dilediğin gibi geçirmekte özgür olduğunu unutma." Sesi gergindi. Fakat bunu gizlemek için çaba sarf ediyormuş gibiydi. "Bu süre zarfında neler yaptığın beni ilgilendirmiyor."

"Biliyorum. Ve ayrıca, sana karşı hissettiklerimin mevsimler kadar çabuk değişmeyeceğini de biliyorum. Şimdi eğer bir sakıncası yoksa, ettiğim yemine sadık kalmak istiyorum." Ona güven verici olduğunu umduğum bir gülümsemeyle baktım. "Benden bu kadar çabuk kurtulamazsın."

Gülümsememe karşılık vermeyi başardı. "Bunu duyduğum için ne kadar rahatladığımı bilemezsin, ama bu yine de..."

Kendinden emin bir sesle, "Henry," dedim. "Bu kadarı yeter. Bundan hoşlansan da hoşlanmasan da bundan sonraki zamanını benimle geçireceksin, bu yüzden sen de buna alışsan iyi olur."

Önce tereddüt etmesine rağmen sonrasında pes etti. "Bana ne zaman ihtiyacın olursa olsun, yanında olacağım. Söz veriyorum."

Başımı salladım ve Henry dudaklarını alnıma bastırdı. Bu o kadar yalın bir öpücüktü ki bana adamakıllı veda edip etmeyeceğini düşünmeye başlamıştım. Muhtemelen etmeyecekti. En azından annem bizi izlerken.

"Döndüğünde seni bekliyor olacağım," dedi. "Ve seni seviyorum."

Bu kez bunu hayal etmemiştim. Gerçekten de beni sevdiğini söylemişti. Bir sınav, bahis ya da mecburiyetten değil. Bunu gerçekten söylemek istediği için. İçimde bir şeyler kabardı ve kendimi patlayacak gibi hissettim. "Ben de seni seviyorum."

Bu noktadan sonra Henry yüzümün gözyaşı ve makyaja bulanmış olmasını umursamayarak beni tutkuyla öptü. Oyalanmak istemiştım ancak Henry'nin geri çekilmesiyle gitme zamanının geldiğini anladım.

Her durakladığımda omzumun üzerinden geriye bakarak ağır adımlarla patikadan yürümeye başladım. Henry'nin ardımdaki varlığı beni geri çekse de, onu bir daha görebilme şansını yakalamadan önce burada ayrılmam gerektiğini bilmek beni ileri itekliyordu. Burası artık evimdi ve hiçbir şey beni buradan sonsuza kadar uzakta tutamazdı.

Dış dünyadan köşkün bütün görkemini gizleyen tepeye ulaştığımda el sallamak üzere arkamı döndüğümde, Henry'nin dışarıda kalan tek kişi olduğunu görerek irkildim. O da karşılık olarak elini kaldırdı, sonrasında kendimi ilerlemeye zorladım.

Kapı nihayet görüldüğünde, aniden duraklamama sebep olan bir manzarayla karşılaştım. Birdenbire Henry'nin yazları dilediğim gibi geçirebileceğim konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğunu anlamıştım.

James beni eylül ayında Eden Köşkü'ne getirdiği arabaya yaslanmış, boynuna da aynı devasa kulaklıkları geçirmişti. Farklı olan tek şey, yüzündeki gülümsemenin eksikliğiydi.

Kapıların arasından geçtim ve bir an için ne diyeceğimi bilemedim. James hiçbir şey söylemeden yürüyerek arabanın kapısını benim için açtı, ona teşekkür ettiğimdeyse hiçbir şey söylemedi. Çakıllı yola çıkana kadar içimde konuşma cesaretini bulamadım, konuşmaya başladığımdaysa sesim bir gıcır-tıdan başka hiçbir şeye benzemiyordu.

"Üzgünüm," dedim. Ellerimi birbirlerine o kadar sıkı bastırmıştım ki parmaklarım bembeyaz olmuştu. "Her şey için."

"Olma." Köşeyi döndü ve çit gözden kayboldu. "Yapman gereken şeyi yaptın, Henry de öyle. Ve konsey de. Seni tanıdıktan sonra şansımın az olduğunu anlamıştım zaten."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, ne diyeceğimi bilmiyordum. Bunun bir iltifat olduğundan emin gibiydim ancak içimi aralıksız olarak kemiren suçluluk duygusu yine de yok olmuyordu. "Çok uzun bir zaman boyunca var olacaksın, öyle değil mi? Yani, dünyanın sonu yarın gelmeyecek."

"Bilmiyorum." Bir an için sesinde, patates kızartmalarından binalar inşa etmekten hoşlanan çocuğu duyar gibi oldum. "Calliope çığırından çıkmışken her şey mümkündür."

Koltuğuma yaslanarak rahatlamaya çalıştım. En azından tanıdığım James hâlâ oralarda bir yerlerdeydi. "Nereye gidiyoruz?"

"Yaz aylarını geçirmek üzere buradan ayrılmadan önce görmem gerektiğini düşündüğüm bir yere." Bana daha fazla

detay vermeyeceği kesinleştiğinde, teslim olarak kendimi pencereden dışarıyı seyretmeye zorladım ve onu incitmeden söyleyebileceğim bir şeyler düşünmeye çabaladım.

Henry gerçeği söylüyordu. Eden'daki ana yol şimdi iki yanı ağaçlarla çevrili toprak bir yoldan ibaretti ve Eden Lisesi'nin olduğu nokta ise bir çayırılıktan başka bir şey değildi. Orada yalnızca birkaç hafta geçirmiş olsam bile, geçerken içimde bir sızı hissettim. Bir ölümlü olarak tanıdığım hayata asla geri dönüş yolum kalmamıştı ve bu kendimi karşılaşmaya hazırlamadığım bir kayıptı.

Gideceğimiz yere vardığımızda tekrar medeniyet olan bir yerdeydik. Burası New York City değildi ancak toprak yollar ve ağaçlardan ibaret bir yer de değildi. Annemin kaldığı hastanenin yakınında birkaç küçük yapı bir araya gelerek küçük bir kasaba oluşturmuşlardı. Etrafıma bakarak tanıdık bir şeyler bulmaya çabaladım. Ama etrafta yalnızca küçük fabrikalar, kiliseler ve bakkallar vardı.

James arabayı bir çift süslü demir kapının yanından sürdü. Nerede olduğumuzu fark ettiğimde gözlerim irileşti. Yoldaki çakılların lastiklerin altında çıtırdadığını duyabiliyordum. James arabayı kapının ardından devam eden yolda yavaşça sürerek birkaç yüz kilometre kadar ötede durdu.

Kapıyı açarak, "Haydi gel," dedi. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Arabadan inerek bizi çevreleyen mezarlığa bir göz gezdirdim. Mezar taşları ve heykeller kahverengi çimlerin üzerinde yükseliyordu. Bazıları daha yeniydi ve üzerindeki isimler okunaklıydı, bazıları ise o kadar eski ve yıpranmışlardı ki üzerlerine bir şeylerin kazınmış olduğunu bile güçlkle fark edebilmişim. James aramızdaki mesafeyi koruyordu. Sanki bana dokunmaktan korkuyormuş gibi ellerini ceplerine sokmuştu.

Bense onun ardından çamur ve eriyen karlardan kaçınarak ilerliyordum.

Yeni bir mezarın önünde durdu, mezar o kadar yeniydi ki mezar taşı bile yoktu. Üzerinde yalnızca siyah kalemle yazılmış bir isim olan geçici bir tahta vardı. James görebilmem için kenara çekildi ancak buna ihtiyacım yoktu. Nerede olduğumuzu gayet iyi biliyordum.

Titreyen ellerimi adın üzerinde gezdirerek yavaşça, "Diana Winters," dedim. "Ama zannedyordum ki..."

James, "Hayatta olduğunu mu?" dedi ve başımı salladım. "Bir tanrıça olarak, evet. Ancak seni büyütebilmek için ölümlü bir beden yarattı ve bu beden, on gün önce öldü."

Sessiz kaldım. James'in buna nasıl karşılık vermemi beklediğini merak ediyordum.

"O hâlâ senin annen. Ama artık annenle aradaki ilişkinin, sen ve Henry'nin ya da sen ve konseyin arasındaki ilişkinin aynı olmayacağını anlamam gerekiyor."

Tüylerim diken diken oldu. "Seninle de aramızda bazı şeylerin aynı olmadığı gibi mi?" Ancak herhangi bir öfke ya da üzüntü belirtisi göstermek yerine omuzlarını silktilti.

"Bir anlamda farklı, o ikisiyle daha yakın olduğunu göze alırsak, evet. Bunun gibi bir şey."

İşaret tahtasının yanına yaklaşarak annemin insan bedenini saran toprak yığınının bakarak tekrar elimi üzerinde gezdirdim. Ne hissedeceğimi bilmiyordum. Keder kaçınılmazdı, ancak yine de tam olarak anlayamadığım başka duygular karmaşası içindeydim. Onun yaşadığı mücadelenin sona erdiğini bildiğimden, rahatlama belki. Yüzleştiğim yeni realite ve annem bir hastane yatağında yok olup giderken öğrendiğim gerçekler.

Fakat her şeyden önce kalbimde içi oyulmuş bir sızı hissediyordum ve Eden'a gelmeden önceki yaşamımızı özlediğimi fark etmem birkaç saniyeden fazlasını almadı. Hastalık ve acı yıllarını değil, Central Park'ta yaptığımız yürüyüşleri, Noel ağaçlarını, en iyi arkadaşımın koridorun hemen ilerisindeki odada olduğunu bildiğim günleri... Bunlar artık sona ermişti ve önümde içinde sadece annem, Henry ve konseyin diğer üyelerinin yüzleri bulunan yeni ve bomboş bir varoluş uzanıyordu.

Bir elimi kabarık toprağın üzerine koyarak, "Bunun bir son olduğunu biliyorum," dedim. "Uzun zamandır bunun farkındayım."

James yanıma yaklaştı. "Hayır, değil. Bu yalnızca bir başlangıç."

Soğuk hava giysilerime işler ve sis saçlarıma yapışırken, nemli bir duyguyla ürperene kadar orada kaldık. James'in bana uzattığı elini tutup insaniyetimin ve her şeyin öldüğü bir dünyadaki varlığımın bir kanıtı olarak annemin adına bir kez daha dokundum. Sonunda ağırlaşmış bir kalple kendimi oradan çekip çıkardım.

James, birlikte arabaya doğru yürürken, "Yaz boyunca ne yapacaksın?" dedi. Bunu beni neşelendirmek için yaptığı belli olsa da cevaplamam birkaç saniyemi aldı, zihnim annemin düşüncesiyle bulutlanmıştı. Mezarına demirlenmiş gibi hissediyordum. Ama bu ağırlık, attığım her adımla birlikte daha da katlanılabilir hale geliyordu. Asla tamamen geçmeyecekti, bunu biliyordum. Fakat en azından bir gün bunu kabullenebileceğimden emindim.

"Bilmiyorum," dedim ve önümde uzanan olasılıkları düşünürken çamurlu zemine baktım. New York City'ye geri dönebildim. Ancak orada beni bekleyen hiçbir şey yoktu. Eden'daki ağaçların arasında yaşayabilirdim, fakat ilk aydan sonra sıkıcı

olmaya başlayacağını düşündüm. "Belki birkaç Yunan yemeği denerim. Daha önce hiç Yunanistan'a gitmedim."

James, "Yunanistan," dedi, sesinde beni kemiren bir boşluk vardı. "Yazın güzeldir."

Çekinerek koluna girmek için uzandım, geri çekilmedi. "Benimle gelmek ister misin?"

Gözleri irileşti. "Gerçekten mi?"

"Elbette." Kendimi sırtıma zorladım, yine de bunu gerçekten kastettiğim belliydi. "Yunanistan'a tek başıma gitmek istemiyorum ve en yakın arkadaşlarımdan birinden daha iyi bir tur rehberi düşünemiyorum."

Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılsa da, gözlerinde hâlâ tamamen görmezden gelemeyeceğim bir mesafe vardı. "Bunu gerçekten çok isterim."

Arabaya vardığımızda ayaklarımızın altındaki çakıllar gıcırdıyordu. James kapıyı benim için açtı, artık aramızdaki sessizlik bir önceki gibi çirkin ve gergin olmaktan çok, rahatlatıcıydı. James direksiyona geçerken ben de koltuğuma yaslanarak kendimi bıraktım. Ona gülümsediğimde gözlerinde beliren bakış yüzünden hâlâ zihnimin gerilerinde oyalanan bir şüphe vardı. Ama bunu bir kenara ittim. İşler mükemmel gitmiyordu ancak en azından, aramızda ne olmuş olursa olsun dostumu geri kazanmıştım.

Oradan uzaklaşırken, annemin erimeden kalan karların arasında koyu rengiyle kendini belli eden mezarını görmek için arkamı döndüm. James haklıydı, bu bir son değildi. Bu annemin benim için istediği, ayrıca benim de kendim için en başından beri istediğim yaşamın başlangıcıydı. Daha önce sonsuza kadar yaşamayı düşünmemiş olabilirdim. Fakat artık bunu elde etmiş olduğuma göre her anın tadını çıkaracaktım.

TANRILAR KILAVUZU

ZEUS.....	WALTER
HERA.....	CALLIOPE
POSEIDON.....	PHILLIP
DEMETER.....	DIANA
HADES.....	HENRY
HESTIA.....	SOFIA
ARES.....	DYLAN
AFRODIT.....	AVA
HERMES.....	JAMES
ATHENA.....	IRENE
APOLLO.....	THEO
ARTEMIS.....	ELLA
HEPHAESTUS.....	NICHOLAS
DIONYSUS.....	XANDER

VERO

Teste tabi tutulan her kız öldü. Şimdi Kate'in sırası.

Kate'in hayatı, en başından beri yalnızca kendisi ve annesinden ibaret olmuştur ancak şimdi annesi ölmek üzeredir.

Peki ya son isteği? Çocukluğunu geçirdiği eve geri dönmek.

Bu nedenle Kate bir yandan annesinin sonbaharı çıkaramayacağından endişelenirken, diğer yandan da hiçbir arkadaşı ya da akrabası olmayan bir yerde yeni bir okula başlayacaktır.

Sonra Henry ile tanışır. Karanlık, ıstırap dolu ve büyüleyici biri olan Henry, Ölüler Diyarı tanrısı Hades olduğu iddiasındadır.

Üstelik, bir anlaşma yapmanın karşılığında, tabi tutulacağı yedi testi geçene kadar Kate'in annesini hayatta tutacaktır. Kate Henry'nin çıldırmış olduğundan emindir. Ta ki ölü bir kızı hayata döndürdüğüne tanık olana kadar. Artık annesinin hayatını kurtarmak gözüne delicesine mümkün görünmektedir.

Testleri geçmeyi başardığı takdirde
Henry'nin gelecekteki eşi ve bir tanrıça olacaktır.
Fakat başarısız olursa...

